

Trần Thị Thanh Du

Lời Của Trái Tim

Chương 1

- Phong Đình à! Anh đi làm đó . Một chút có đi học nhớ khóa cửa cẩn thận nghe, dạo này "đạo chích" nhiều lắm.

- Nhưng nhà mình có cái gì quý giá đâu anh Hai.

- Không có gì quý giá thật . Với anh em chúng ta, lỡ có mất một món gì đó tiền đâu mà sắm lại.

- Anh Hai!

Phong Minh quay lại:

- Em muốn nói gì ?

Phong Đình nhìn cái đồng hồ cũ kỹ trên vách, nói:

- Mới sáu giờ bốn lăm, anh đi làm gì mà sớm thế ? Công sở ít nhất cũng bảy giờ ba mươi mới bắt đầu công việc mà.

- Đúng . Anh muốn đi sớm một chút, để mượn máy vi tính của công ty đánh một số văn bản.

Phong Đình để tay che miệng:

- Chết anh Hai nghe! Dám lấy đồ của công để làm việc riêng nha.

Phong Minh nhăn mặt:

- Em nói gì mà ghê gớm thế ? Anh chỉ tranh thủ thời gian thôi mà, đâu có vi phạm vào thời gian của công ty.

Anh khoát tay:

- Đừng vớ vẩn mà phí thời gian của anh.

- Anh Hai!

- Chuyện gì, trưa về hẵng nói.

- Em muốn nói ngay bây giờ . Hôm nay anh phá lệ được không ?

Nhìn khuôn mặt nghiêm trang của em gái, Phong Minh đoán chắc là có chuyện gì khá quan trọng, nên anh kéo ghế ngồi xuống:

- Thôi được . Em nói gì thì nói đi.

Phong Đình trầm buồn:

- Anh Hai! Từ lúc ba mẹ mất đến giờ, anh là người thân duy nhất của em . Anh lo lắng cho em từng miếng ăn, giấc ngủ, thậm chí anh hy sinh luôn cả tuổi xuân của mình . Anh như một người mẹ, nhìn anh cực khổ em thấy lòng mình như thắt lại . Anh Hai...

Phong Đình nghẹn ngào, cô không thốt nên lời, nước mắt chực trào.

Phong Minh vuốt tóc em:

- Khờ quá! Sao em lại nói vậy ? Em là em gái của anh, dĩ nhiên anh phải lo lắng cho em rồi.

Phong Đình lau nước mắt, nhìn anh Hai:

- Mười mấy năm qua, hai anh em ta nương tựa nhau mà sống, vui buồn đùm bọc chia sẻ cho nhau . Lúc nhỏ, anh chăm sóc em mọi thứ, bây giờ em đã lớn, hãy để cho em giúp anh, nghe anh Hai.

- Bằng cách nào ?

- Em muốn đi làm.

Phong Minh phản đối ngay:

- Không được.

- Anh Hai!

- Nghe lời anh, cố gắng học, đó là em giúp anh đó.

Phong Đình nói theo lý lẽ của mình:

- Anh Hai! Xin đừng xem em là trẻ con nữa . Dù gì năm nay em cũng đã hăm mốt tuổi rồi, hãy để cho em được quyết định một việc gì đó, được không anh Hai ? Em không muốn ngồi không, nhìn thấy anh vất vả, trong khi bản thân em vẫn có thể làm được một việc gì đó để anh Hai bớt nhọc. nhần.

- Phong Đình !

- Xin cho em được nói . Em biết là anh rất thương em, nhưng đừng vì tình thương ấy mà cách ly em với xã hội bên ngoài . Ngày hai buổi đến trường rồi cơm nước, anh Hai có thấy đã quá gò bó em trong khuôn khổ không ?

Phong Minh khó khăn:

- Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, vì xã hội bên ngoài rất là phức tạp.

- Càng phức tạp, em càng muốn tìm hiểu, để có những bước kinh nghiệm cho tuổi trưởng thành của em . Cũng như anh Hai, không va chạm với đời, làm sao hiểu được cuộc sống . Bản thân anh cũng không muốn em gái anh thua sút mọi người, phải không ?

Phong Minh nén tiếng thở dài . Đâu phải những gì mình muốn là được hết đâu . Cuộc sống phức tạp, xã hội thì nhiều cạm bẫy, anh sợ Phong Đình sẽ bị ảnh hưởng, anh muốn cô bé mãi vô tư.

Nhưng không, ngoài nét mặt vô tư ấy thì bên trong là một tâm hồn đã lớn . Phong Đình đã lớn thật rồi, lớn trong vòng tay anh lúc nào mà anh cũng không hay.

Thời gian trôi qua rất nhanh, còn anh thì lại bị quên lãng trong công việc, mới đó mà đã mười một năm rồi, kể từ ngày ba mẹ anh bị tai

nạn giao thông rồi vĩnh viễn xa anh em của anh.

Lúc ấy, Phong Đình chỉ mới mười tuổi, cô bé đã ý thức được nỗi đau mất mát nên khóc rất nhiều. Anh còn nhớ rất rõ, sau ngày của đám tang, Phong Đình không ăn không uống, ủ rũ đau buồn, rồi cô bé ngã bệnh, chết đi sống lại làm anh phải cuống cuồng cả lên.

Những ngày trên giường bệnh, không biết Phong Đình đã nghĩ gì trong cái đầu non nớt kia mà cô bé trở lại cuộc sống bình thường vui đùa như thuở ban đầu. Nhưng nào ai biết được rằng, sau niềm vui kia là một nỗi buồn thầm kín ở lứa tuổi chuẩn bị trưởng thành.

Phong Minh biết rất rõ, Phong Đình rất ít bạn bè, cô bé sống thiên về nội tâm. Hàng đêm, anh bật gặp cô bé khóc nhiều lắm bên trang nhật ký.

Bản thân anh cũng không biết an ủi em gái mình như thế nào, trong khi anh cũng đau buồn vì mất đi người thân, nhưng là đàn ông, nỗi đau kia ít hẳn lên nét mặt.

Phong Minh chỉ còn biết phấn đấu làm việc, lo lắng chăm sóc cho em gái rất chu đáo và luôn tạo niềm vui cho em gái mình.

Cũng rất may, Phong Đình không thích đua đòi, cô không hề mặc cảm với cuộc sống của mình, trái lại còn rất vui, vì hai anh em cô lúc nào cũng thương yêu nhau, chia sẻ cho nhau. Ngoài giờ làm việc hay học hành, hai anh em thường tán gẫu nhau chuyện trên trời dưới đất.

Thế là theo thời gian, Phong Đình cũng đã lớn, cô ý thức được cuộc sống hiện tại nhiều khó khăn, vì cô mà anh Hai cô chuẩn bị bước sang tuổi ba mươi mà chưa có bạn gái.

Phong Đình muốn tìm một việc gì đó để anh Hai cô bớt đi gánh nặng và có thời gian nghĩ đến đời sống tình cảm của mình.

Còn Phong Minh , anh không hề nghĩ đến vấn đề ấy, anh quên đi Phong Đình đã lớn và trưởng thành rõ rệt . Anh cứ nghĩ rằng, Phong Đình chỉ là một cô bé mười tuổi trong vòng tay anh hay đòi quà và nhõng nhẽo.

- Thế là mười một năm qua rồi ư ? - Phong Minh chép miệng: - Nhanh thật.

Anh đưa mắt ngắm Phong Đình :

- Không ngờ cô bé xinh đẹp đến thế.

Phong Minh ngẫm nghĩ: Phải rồi, Phong Đình đã lớn, cô bé cần có tự do và giây phút riêng tư . Anh không thể vì thương mà giữ cô bé mãi bên mình. Nhưng vì nghĩ đến xã hội đầy cạm bẫy, anh càng lo lắng hơn.

Phong Đình lay vai anh trai:

- Anh Hai! Anh có nghe những gì em nói không ?

Phong Minh gật đầu:

- Có.

Vậy anh nghĩ sao ?

- Anh...

- Anh Hai! Em không còn là Phong Đình mười tuổi nữa, mà bây giờ em đã hăm mốt, em biết việc gì nên làm và việc gì không nên làm . Anh đừng nên quá lo lắng cho em mà quên đi bản thân mình.

Phong Đình che miệng:

- Sắp bước sang tuổi ba mươi mà chưa có một mảnh tình vắt vai, anh không sợ mình sẽ bị ế sao ?

- Ế! Anh chưa nghĩ đến vấn đề ấy bao giờ.

- Thì bây giờ nghĩ được rồi, mau mau tìm chị Hai cho em đi . Nếu không, coi chừng không có em bên cạnh để mừng chị Hai đâu.

Phong Minh nhướn mày:

- Em định xa anh Hai à ?
- Sẽ có một ngày anh em ta phải rời xa nhau thôi . Vì hai anh em ta, mỗi người phải có hạnh phúc riêng của mình . Cho nên em muốn tập cho mình cuộc sống tự lập bắt đầu từ bây giờ . Anh Hai không phản đối chứ ?
- Ờ.
- Đừng nói là sẽ phải theo em ?
- Anh cũng định như thế.

Phong Đình kêu lên:

- Không được đâu.
- Tại sao ?
- Em... em... Lỡ như em có gia đình, mà anh thì cứ theo tò tò một bên...
- Ờ hay! Chưa chi đã muốn lấy chồng.

Phong Đình xua tay:

- Ý em không phải vậy . Bây giờ, em chỉ nghĩ đến tương lai của mình mà thôi, còn chuyện ấy rồi ai cũng sẽ gặp.

Phong Minh gục gặc:

- Anh hiểu rồi.

Phong Đình hỏi lại:

Phong Đình hỏi lại :

- Anh hiểu gì ?
- Thì chuyện chồng con của em đó.
- Bậy bà không hà . Nói thì nói vậy thôi, chứ không biết em có nên lấy chồng hay không. Chuyện ấy còn suy nghĩ kỹ lại, bởi vì đàn ông thời bây giờ không ai để cho em ư ơu được hết . Không rệu rã thì trắng

hoa...

Phong Minh trường mắt :

- Ê ! Đừng vợ đũa cả nắm chứ . Tự ái à nha.
- Ồ ! Không. Riêng anh hai của em thì ngoại lệ. Lúc nào, anh Hai của em cũng là người đàn ông tuyệt vời nhất
- Có thể chứ
- Nhưng đừng có vội mừng . Vì nếu anh không tìm được chị Hai cho em thì anh cũng không tuyệt vời đâu.
- Cái con nhỏ này ! Cần chị Hai đến như vậy sao ?
- Dĩ nhiên rồi . Vì có chị Hai, em đỡ phải nhọc công nấu cơm, giặt đồ cho anh.
- Ờ hay...

Phong Đình khúc khích :

- Đùa với anh thôi. Em gái của anh không tệ như thế đâu. Với em, trên đời này không có người đàn ông nào tốt như anh Hai của em cả?
- Thôi, đừng nói lên câu ấy . Biết đâu sẽ có một người đàn ông tốt hơn anh.
- Không bao "vờ".
- Điều gì sẽ xảy ra với chúng ta, không bao giờ đoán được đâu, em gái ạ . Trong trái tim em, chỉ có người em yêu ngự trị thôi.
- Những vấn đề ấy hiện giờ không cần thiết đối với em. Cái hiện tại là anh nên mau có bạn gái, và đừng phản đối em tìm việc làm.

Phong Minh giơ tay :

- Nói đi nói lại, em vẫn bảo vệ lý luận của em.
- Vâng. Anh cũng biết tính em rồi, cái gì em muốn thì em không bao giờ bỏ cuộc

- Nếu như anh vẫn không đồng ý cho em tìm việc làm ?

Phong Đình cắn móng tay :

- Em nghĩ anh Hai em sẽ không như vậy . Anh luôn tôn trọng ý kiến và quyết định của người khác và anh Hai cũng sẽ tôn trọng quyết định của em.

- Bản lĩnh nhỉ ?

- Phong Đình mà

Phong Minh có vẻ nhún nhường :

- Em định làm việc gì nào ?

Phong Đình mỉm cười :

- Thiếu gì việc để làm, sợ mình không muốn làm và không có tính kiên nhẫn cầu tiến thôi. Ở cái xã hội này, công việc nào ta cũng có thể làm được, kiếm đồng tiền bằng sức lao động chân chính của mình, miễn đừng làm việc gì xấu và dối trá là được

Phong Minh gục gặc :

- Hay. Nhưng em vẫn chưa nói em muốn làm việc gì

- Có thể đi dạy kèm nè, đi tiếp thị nè, bán hàng nè... với lại, em còn biết tiếng Anh, tiếng Nhật và bằng vi tính để hộ thân. Không phải anh cho em đi học những thứ tiếng ấy để sau này cần dùng sao ?

- Dạy kèm, tiếp thị rất cực, bán hàng thì phải theo ca... làm sao phù hợp với giờ giấc học tập của em ?

- Việc đó anh đừng lo Em tự biết sắp xếp cho mình, không hề ảnh hưởng đến việc học của em, chỉ cần anh ủng hộ là được

- Làm sao ủng hộ được . Phong Đình ! Hay là em bỏ ý định đi làm, có được không ? Vất vả lắm em à

Phong Minh đan tay vào nhau :

- Thôi được . Anh miễn cưỡng chấp nhận vậy

- Cái gì mà miễn cưỡng, nghe áp lực ghê gớm . Em chỉ xin việc làm thôi, chứ đâu có tham gia chiến tranh thế giới đâu, mà anh cứ lo sợ hết việc này đến việc khác . Chán anh quá đi. Người ta đã lớn rồi... lúc nào cũng là chùng lòng chiến sĩ . Đáng lý ra, em gái anh trưởng thành, anh mừng mới đúng . Đàng này... Nếu còn ba mẹ, chắc có lẽ ba mẹ sẽ không như anh Hai đâu. Ba mẹ chắc chắn ủng hộ em hết mình.

- Với mọi lý lẽ của ẹm, anh còn lý do nào từ chối chứ . Em cần anh giúp đỡ gì cứ nói, anh sẽ tìm một công việc thích hợp cho em, chứ đừng đi dạy kèm hay tiếp thị - Phong Minh xoa cằm - Nhưng nghĩ lại, em đi tiếp thị cũng hay, vì em có năng khiếu giỏi thuyết phục

Phong Đình phụng phịu :

- Ở đó còn ngạo ẹm. Nhưng mà anh sẽ "hơi bị" thất vọng khi em không hề chọn hai nghề đó, và em cũng không cần nhờ đến anh tìm việc cho em đâu. Bản thân em rất sợ sự quen biết để người ta lưu ý đến mình, cho nên em đã tự chọn công việc mình thích, nếu người ta biết dùng người thì sẽ nhận em thôi.

- Vậy em đã chọn công việc cho mình rồi ư ?

- Da.

Phong Minh gấp gáp :

- Việc gì ? Ở đâu ?

- Từ từ, anh Hai..

- Nói đi.

- Anh biết công ty xây dựng Khanh Hoa chứ ?

- Biết

- Tuần trước, em có đọc tờ báo Tuổi Trẻ, ở mục cộng đồng nghề nghiệp . Ban đầu em chỉ muốn tìm việc đi tiếp thị về mỹ phẩm của Hàn Quốc

thôi, nhưng tới mục công ty xây dựng Khanh Hoa thông báo, để tạo điều kiện cho sinh viên việc làm để có tiền trang trải cho việc học, họ có công việc bán thời gian dành cho sinh viên vừa học, vừa làm . Xét thấy mình đủ tiêu chuẩn theo như họ thông báo, nên em mạnh dạn nộp đơn

Phong Đình buồn buồn :

- Mà hy vọng lại rất mong manh.

Phong Minh chau mày :

- Tại sao ? Thấy đủ tiêu chuẩn mà sao hy vọng lại mong manh ?

- Sinh viên có tiêu chuẩn như họ nêu thì cả thành phố này đâu phải ít . Trong khi họ chỉ tuyển hai người, mà hôm em đi nộp đơn thì em là người thứ 25, làm sao không quá mong manh cho được . Với lại, công ty Khanh Hoa là công ty lớn, có tiếng tăm trên thương trường, chuyên đấu thầu những công trình lớn...

- Em nói cũng phải . Muốn lọt vào công ty Khanh Hoa đâu phải dễ, nghe nói người trực tiếp chọn nhân viên là tổng giám đốc công ty.

Phong Minh vỗ vai em gái :

- Đừng quá lo lắng về vấn đề ấy . Công ty này không được thì còn công ty khác, bộ cả nước này chỉ có mình công ty Khanh Hoa là ưu đãi sinh viên thôi sao ?

- Nhưng công việc ở công ty Khanh Hoa phù hợp với sở thích của em.

- Công việc gì ? Anh nhớ là em đang theo học kinh tế mà

- Em có phủ nhận ngành học của em bao giờ . Bộ học kinh tế rồi làm xây dựng không được sao ? Công ty Khanh Hoa tuyển một thư ký và một thông dịch viên.

- Và em chọn nộp đơn xin làm thông dịch viên ?

- Phải rồi . Sao anh Hai biết vậy ?

- Thế anh là gì của em ?

Phong Đình nghiêng đầu :

- Xin lỗi nghe anh Hai . Suýt chút nữa là em đã quên mình đã từng tâm sự với anh Hai về sở thích và những điều không thích

Cô hất thở ra :

- Nếu không vào được công ty Khanh Hoa thật là tiếc . Bỏ lỡ cơ hội học hỏi những người trẻ tuổi tài cao. Nghe nói ba của ông tổng giám đốc công ty Khanh Hoa từng là một kiến trúc sư du học ở Mỹ, rất nổi tiếng trong ngành xây dựng và kế tục cha, mà con cũng không thua gì

- Thôi, đừng quá nghĩ ngợi nhiều làm gì . Biết đâu trong số mấy mươi người nộp đơn, em gái của anh được chọn thì sao ?

- Nằm mơ chắc.

- Nếu mơ được cũng nên mơ

Phong Đình thắc mắc :

- anh Hai này ! Anh làm việc ở công ty lâu lắm như vậy, chẳng lẽ anh không biết gì về công ty Khanh Hoa ?

- Ờ, thì...

- Nói cho em biết đi anh Hai.

- Anh không biết nhiều lắm

- Thì biết bao nhiêu, nói bấy nhiêu

Phong Minh ngạc nhiên :

- Sao tự nhiên em lại quan tâm đến công ty Khanh Hoa ?

- Tại em thích

- Anh không tin cho lắm, em đang có điều gì giấu anh phải không ?

Phong Đình xụ mặt :

- Tổng giám đốc công ty xây dựng Khanh Hoa là một người đàn ông khá lớn tuổi, cọc tính, nguyên tắc và lạnh lùng . Bản thân ông ta có gia đình chưa thì anh không biết, nhưng theo anh nghĩ những người như ông mà chưa có gia đình là điều khó tin. Ngoài ra, ông ta còn một đứa em trai đang làm bác sĩ ở bệnh viện đa khoa Đà Lạt, tya này đã có người yêu rồi . Không biết cô Phong Đình còn thắc mắc gì nữa không ?

- Xí ! Tại em tò mò thôi. Mà làm việc với người đàn ông như tổng giám đốc công ty Khang Hoa cũng khá thú vị đấy chứ anh Hai. Chứ những người mà ra vào với bao cặp mắt ngưỡng mộ của người đẹp thì thôi khỏi bàn tới, còn làm ăn gì được nữa, tối ngày cứ lo đá lông nheo với mấy người đẹp cũng hết thời gian. chẳng hạn như giám đốc của anh thấy mà oải vô cùng, một ngày nói chuyện điện thoại với bạn gái cả một0 lần, còn làm ăn gì được nữa . Đi tới đâu chọc ghẹo con gái tới đó, làm việc với ông sếp như vậy mà anh chẳng giống sếp tí nào . Sếp thì ngọt ngào bay bướm, còn anh như khúc gỗ, làm sao con gái yêu cho nổi.

- Nè ! Nói đủ chưa ? anh Hai của em tẻ như vậy sao ? tại anh không muốn thôi, chứ anh mà lên tiếng, các cô xếp hàng dài dài

- Có mới nói nha, em không ép anh.

- Rồi em sẽ thấy

Phong Đình cười thầm . Hy vọng những lời nói khích của cô sẽ làm anh Hai nghĩ đến bản thân mình mà có người yêu. Vì cô mà anh Hai đã hy sinh quá nhiều rồi, quên cả tuổi trẻ của mình để lo cho em.

Tiếng tí tít của đồng hồ trên bàn làm Phong Minh giật mình . Anh hấp tấp đứng dậy, xách samsonite rồi nói :

- Không đôi co với em nữa, anh đi làm đây.

Rồi không đợi Phong Đình nói thêm gì, anh đã ra khỏi cửa . Cô nói với theo :

- Trưa về ăn cơm với em nghe anh Hai..

Nhìn theo đánh anh trai, Phong Đình xót xa.

Anh cô gầy đi quá nhiều . Từ đây, cô không để anh cô phải lo lắng vì cô nữa.

- 86 P ! Có thư.

Phong Đình cài nột nút áo cuối cùng của mình, cô vừa chạy ra, vừa lên tiếng :

- Vâng, cháu ra ngay đây.

Thấy mặt Phong Đình, ông đưa thư hỏi :

- Gì mà lâu thế ? chú sợ cháu không có ở nhà

Phong Đình mỉm cười :

- Dạ cháu xin lỗi đã để chú phải chờ, vì cháu đang dở dang công việc.

Nhận Phong thư từ ông đưa thư, Phong Đình lễ phép :

- Cháu cảm ơn chú

Ông đưa thư vẫy tay :

- Chú đi nghe

- Da.

Cầm phong thư trên tay, Phong Đình chậm chậm vào nhà . Giờ đây cô mới xem rõ tên người nhận và địa chỉ người gửi . Công ty xây dựng Khanh Hoa.

Phong Đình xé vội phong bì, đôi mắt đẹp lướt nhanh trên tờ giấy được đánh căn thận bằng máy vi tính . Cô nháy câng lên :

- Ôi ! Thu gọi phỏng vấn của công ty xây dựng Khanh Hoa.

Phong Đình vui mừng . Như thế thì cô có hy vọng vào làm ở công ty Khanh hoa. Thư gọi phỏng vấn có nghĩa là cô đi được nửa đoạn đường, chỉ cần thể hiện tốt trong buổi phỏng vấn thì niềm hy vọng tràn trề

anh Hai nói đúng . Sống phải có hy vọng và ước mơ, dù chỉ là một chút mong manh

Áp lá thư gọi phỏng vấn vào ngực, Phong Đình nhắm mắt để cô tin mọi việc đây đều là sự thật . Muốn biết có vào được công ty Khanh Hoa hay không là phải qua cuộc phỏng vấn này, và Phong Đình rất có niềm tin là đấng thiêng liêng nào đó sẽ giúp đỡ cô.

Phong Đình chợt nghĩ đến ngày mai. Ôi! Ngày mai cô sẽ có việc làm, cô được làm việc như bao nhiêu người khác và cô có được tiền, đồng tiền đó là do chính sức lao động của cô.

Có thêm thu nhập, anh em cô sẽ sống thoải mái hơn, anh Phong Minh đỡ phải thức khuya dậy sớm . Rồi cô sẽ để dành tiền mua một chiếc xe gắn máy, xây lại ngôi nhà, anh Hai cô cần phải lập gia đình nữa chứ.

một ước mơ thật là dễ thương phải không ? Phong Đình nào có ước mơ gì cao xa đâu, tất cả đều gói gọn trong một mái ấm gia đình Ngày mai ! Ôi ! ngày mai hạnh phúc dâng trào trong cô bé . Chưa biết rằng mình được tuyển hay không mà Phong Đình đã dệt những ước mơ rất đẹp . Cầu mong tất cả đều tốt đẹp như cô bé hằng mong đợi

Phong Đình mang lá thư cất vào hộp tủ bàn học, cô không muốn anh Hai cô biết sớm lúc chưa có gì, đợi đến trúng tuyển rồi hãy báo luôn thể.

An tâm với sự sắp xếp đó, Phong Đình khóa cửa, xách giỏ đi chợ .

Niềm vui cũng theo cô ra đến ngoài chợ với gương mặt bừng sáng. Cầm 50 ngàn mà anh Hai đưa tiền chợ trong tay, Phong Đình dạo một vòng chợ rồi cô mới quyết định ăn món gì, cho nên cô thường đi chợ hơi lâu là thế.

Phong Đình nhớ có lần nhờ anh Hai chở đi chợ. Là người luôn tính toán rất là kỹ nên giao cho cô đi chợ thật là khỏi chê, thức ăn vừa rẻ, vừa ngon lại vừa bổ, cũng vì đi dạo một vòng khi ra đến nơi thì bị anh Hai nhăn nhó, nói đi chợ kiểu cô chắc là người ta đói lè lưỡi.

Tính Phong Đình không thích chụp giựt, làm cho có làm, cô làm cặn thận nhưng rất nhanh, ngoài việc học giỏi ra cô còn là một người nội trợ rất tuyệt vời. Những kỳ cắm trại, cô luôn là đầu bếp chính. Nói tuyệt vời thì hơi quá, nhưng Phong Đình biết khả năng của mình không hơi ai, mà cũng không thua ai.

Phong Đình nhắm tính trong đầu. Hôm nay sẽ cho anh Hai ăn món canh chua cá thác lác, vậy thì chỉ cần ghé ba chỗ là đủ thức ăn một ngày. Không phải là người cà kê dô ngỗng, nên đi mua đủ các món cần dùng là cô đi về nhà ngay.

Đang đi với những bước chân không mấy vội vã thì...

Rầm...

Phong đình té lăn, giỏ thức ăn nằm một nơi, còn những thứ đựng trong giỏ văng ra tứ tung, nào là đậu bắp, cà chua...

Phong Đình lồm cồm ngồi dậy, cô trừng mắt với kẻ vừa gây ra tai nạn ấy:

- Cô có biết lái xe không? Chạy trong hẻm ra, đường đông người như thế này, lại gần chợ nữa mà cô chạy như ma đuổi vậy?

Người con gái xinh đẹp, ăn mặc rất mát mẻ trên chiếc Dream, nói giọng hách dịch:

- Xin lỗi cô nghe. Tại tôi vô ý...

Câu xin lỗi của cô gái không làm cho Phong Đình bứt giận, mà ngược lại :

- Hừ ! Vô ý . Chỉ một lần vô ý của cô thôi cũng đủ là chết người rồi

- Nhưng tôi chưa làm chết ai

- Cũng may đó . Nếu lúc nãy không phải tôi, mà là chiếc xe hàng thì...

- Thi sao ? Cô ăn nói thận trọng lại nghe.

- Cái gì mà thận trọng ? Cô nên thận trọng thì đúng hơn. Lái xe kiểu cô có ngày tiền mất tật mang thì đừng nói sao là xui.

Phong Đình vừa dứt lời thì cô gái sùng sộ ngay :

- Ê, con kia ! Mà đang rửa tao đấy hả ?

Phong Đình khoanh tay :

- Xin lỗi . Tôi đang được tiếp chuyện với "tay anh chị", phải không ?

- Mà...

- Từ nào đến giờ, tôi chưa được nghe những từ ấy, nay thật là ân hạnh . Chị xinh đẹp và nói chuyện cũng hay đấy.

Đám hiếu kỳ bu lại có vẻ hơi đông, người nói, người chỉ, người trở .

Cô gái hơi què trước những lời của Phong Đình, lại thêm là trung tâm của những người có tính hiếu kỳ, nên cô đá chân chống xe, hất mặt gần giọng :

- Bây giờ cô muốn gì ?

- Chẳng muốn gì hết

- Thế tại sao cô lại làm khó tôi ?

- Tôi chẳng làm khó ai hết, tôi chỉ muốn nhắc nhở chị những việc đã sai thôi.

Phong Đình quay sang những người đứng gần đó, phân bua :

- Chị ấy sai, đã chạy xe tông vào tôi, đổi lại cách xin lỗi của chị ấy

thì... Mọi người thấy rồi đó, từ đầu chí cuối tôi chẳng làm khó gì chị ấy cả . Bù lại cách nói xác xược của chị ấy, tôi không nghĩ chị ấy đã từng được ăn học.

Cô gái mím môi, mở bóp lấy tờ giấy bạc năm mươi ngàn, đưa ra trước mặt Phong Đình :

- Tôi đền cho cô.

Phong Đình nhếch môi :

- Tất cả những gì chị gây ra cho người khác đều được đền bằng tiền sao ?

- cô chê ít à ? Những thứ trong giỏ của cô không bằng số tiền này đâu.

Phong Đình cúi nhặt thức ăn ào giỏ :

- Hừ ! Tôi nghĩ tôi không cần đến đồng tiền của chị đâu, chị đã lộn người rồi.

- Hừ ! Nghèo mà làm phách

Phong Đình cười :

- Chị có thường nghe nói, những người nghèo hay được lòng mọi người không ? Họ trong sạch, họ không dùng tiền để khóa lấp những khuyết điểm của họ, dù biết rằng đồng tiền tô điểm thêm đời sống để họ thoải mái hơn. Còn chị, quá ư là thừa tiền, nên mọi việc từ lớn đến nhỏ đều có mặt đồng tiền . Rồi chị có nghĩ đến một ngày không có thừa nó nữa thì chị phải làm sao ? Giống như tôi bây giờ, hay tệ hơn ? Ai cũng trải qua một thời cơ cực, có thất bại, có thành công, chị có dám khẳng định sau này chị không bao giờ gặp nguy khó ?

Phong Đình xách giỏ, đứng dậy :

- Có tiền, xin đừng quá kiêu ngạo, mong rằng chị sẽ không gặp khó.

Cô quay lưng đi trượng những lời đầy thiện cảm của mọi người

Cô gái kia lên xe phóng đi làm mọi người lắc đầu
Hừ ! Con ranh kia dám dạy khôn cô giữa phố chợ đông người . Đừng
bao giờ để cô gặp lại, nếu còn lên tiếng ra vẻ hiểu thì cô sẽ không
ngần ngại vả vào cái miệng kia. Sáng sớm mới mở mắt ra thật là xui
xẻo . Cơn đau hiệu giảm ga, dù đường phố khá đông người, cô gái
vẫn cho nó lao đi với tốc độ rất nhanh.

Những người đi đường, nhất là mấy ông bà già lắc đầu cho tính
khinh người của cô gái . Con người lúc nào cũng vậy, giận quá đâm
ra mắt khôn, nếu biết kiềm chế thì đâu đến nỗi, khi thức tỉnh đã quá
muộn màng và mọi việc đã rồi.

Chiếc xe vẫn chạy theo cơn giận của cô gái, nhưng đến ngã tư đèn
đỏ thì cơn giận kia làm cô trở nên dở khóc dở cười.

Mấy anh công an không thể làm ngơ trước tốc độ của cô gái trẻ đẹp,
trong khi thành phố vào giờ cao điểm, xe cộ thì đông mà tốc độ như
thế làm sao tránh khỏi gây tai nạn.

Cô gái dẫn xe lên lề với khuôn mặt bí xị . Anh cảnh sát trẻ hỏi :

- Lúc này, tốc độ xe cô bao nhiêu cây số một giờ, cô biết không ?

- Dạ...

- cô biết luật lái xe trong thành phố chứ ?

Cô gái nhỏ giọng :

- Dạ biết

- Biết luật mà vẫn cố tình phạm luật thì như thế nào ?

- Dạ... tại...

- Cô không thể đổ thừa cho bất cứ việc gì . Lúc giận, lúc buồn, lúc vui
cũng không thể phóng xe như thế, cô không tôn trọng tính mạng của
mình thì cô cũng phải nghĩ đến người khác chứ.

Cô gái cắn môi :

- Anh cảnh sát ơi ! Tôi... tôi xin lỗi
 - sự việc này không thể đơn giản là xin lỗi hay không xin lỗi
 - Vậy...
 - Phải chịu trách nhiệm trước những việc mình đã làm
- Anh cảnh sát trẻ cầm xấp biên lai và cây viết trên tay :
- Cô tên gì ? Mà khoan đã, đưa giấy tờ xe và bằng lái cho tôi.

Cô gái ngập ngừng :

- Tôi không có mang theo
- Không mang theo hay là không có ?
- Tôi không mang theo thật mà.

Cô gái xuống giọng :

- Anh cảnh sát ! Tha cho tôi lần đầu đi. Thật ra, trong lúc nóng giận tôi không kèm chế được mình, tôi...
- Nên cô trút vào tay lái chứ gì ? Ai cũng nói lần đầu như cô thì an toàn giao thông sẽ như thế nào đây ? - Anh cảnh sát khoát tay :
- Cô đừng biêt hộ thêm gì nữa, hãy nói tên mình đi.
- Trường Diệp Linh.
- Địa chỉ ?
- Số... Trần Nhân Tôn.

Anh cảnh sát xé tờ biên lai, đưa cho cô gái :

- Thôi được rồi . cô cầm tờ biên lai này về nhà, lấy giấy tờ xe, bằng lái xe đến nộp phạt tại địa chỉ có ghi trong giấy
- Thế còn xe tôi ?
- Bao giờ chúng tôi xem giấy tờ bằng lái xe và cô đã đóng phạt thì mới được nhận lại xe. Cô biết cô bị phạt về tội gì rồi chứ ?

Anh cảnh sát vừa dắt chiếc dream của cô gái, nhưng cô đã ngăn lại :

- Khoang đã . Chờ tôi một chút, tôi muốn gọi điện thoại

Diệp Linh lấy điện thoại di động trong túi xách ra, bấm số, khuôn mặt cô căng thẳng

Tại sao lại như vậy chứ ? Mới buổi sáng thôi thì đã gặp bao nhiêu chuyện phiền phức . Hay là hôm nay ra đường không coi ngày . Chỉ có chờ chuông điện thoại reo lên mà lòng Diệp Linh nóng như lửa . Hy vọng anh ấy có ở đây, nếu không chắc phải đến phòng cảnh sát giao thông.

sau hồi chuông đổ dài thì có người nhất ống nghe, Diệp Linh hấp tấp :

- ALộ Làm ơn cho tôi gặp tổng giám đốc Võ Khang.

Đầu dây bên kia là giọng nhã nhặn của một cô gái :

- Xin lỗi . Tôi là thư ký của ông tổng . Cô có thể cho tôi biết quý danh, được không ?

Diệp Linh nạt ngang :

- Tôi không cần biết thư ký gì hết, cho tôi gặp Võ Khanh đi.

- Xin lỗi chị, nguyên tắc của công ty chúng tôi là thế . Nếu chị không cho biết quý danh và gặp tổng giám đốc với mục đích gì thì tôi không thể giúp chị được.

Diệp Linh gằn lên như hét lên :

- Cô nói với Võ Khanh, tôi là Diệp Linh, bạn gái của ông ấy.

- Vậy xin chị chờ chút

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng títt, nhưng rồi sau đó...

Diệp Linh vui mừng :

- Anh Khang !

- Xin lỗi, tổng giám đốc đã ra ngoài . Một lát sau cô gọi lại được không ?

Diệp Linh bực tức :

- Việc của tôi là rất gấp, cấp cứu người cũng phải chờ sao ?
- Nhưng tôi không biết giúp chị như thế nào ?
- Vỹ Khang đi đâu ?
- Ông tổng không nói, cả điện thoại di động cũng không mang theo.
- Sao đúng lúc vậy ?
- Chị có gì nhắn không ?

Diệp Linh cộc lốc :

- Không.

Đột nhiên, cô thư ký reo lên :

- Ông tổng đã về, chị khoan cúp máy nha.
- Alô.
- - Vỹ Khang ! Là em đây.

- Diệp Linh ! Tìm anh có việc gì không ?
- Anh đến ngay ngã tư... đường...

Vỹ Khanh cũng hơi hoảng :

- Nhưng chuyện gì ?
- Em bị giữ xe.
- Lại gây chuyện à ?
- Anh tới đi, em sẽ giải thích với anh sau. . Vậy nha.

Diệp Linh tắt máy di động . Cô quay sang anh cảnh sát :

- Người nhà tôi đến ngay thôi.

Anh cảnh sát cau mày :

- Không phải tôi đã nói với cô...
- Nộp phạt, tôi đồng ý . Các anh chỉ cần xem giấy tờ xe tôi là tôi lấy xe được chứ gì ? Các anh chịu khó một chút.
- Ở đây và phòng cảnh sát giao thông, cô cũng nộp phạt như nhau thôi.

- Nhưng tôi không thích đến phòng cảnh sát giao thông.

Anh cảnh sát cười :

- Tôi cũng đâu có muốn . Nhưng không có những người sai luật thì làm gì mấy anh phạt được, có phải không ?

Anh cảnh sát rắn giọng :

- Cô nên thận trọng trong lời nói của mình . Nếu cô không sai phạm thì chúng tôi đâu có phạt.

- Vậy các anh nên mong cho công dân sai phạm nhiều nhiều một chút.

- Tôi nhắc nhở cô một lần nữa, cô nên suy nghĩ trước khi nói ra điều gì đó mà không xúc phạm đến người khác . Bằng không, chúng tôi phải mời cô về cơ quan... vì tội thóa mạ người đang thi hành công vụ.

Anh cảnh sát lái chiếc dream đi, Diệp Linh nhìn theo một cách bất lực . Cô nhìn vào đồng hồ, nhíu mày bức bối.

Đoạn đường từ công ty đến đây đâu có xa vậy mà đi cũng lâu.

Diệp Linh định ngoắc xe bỏ đi về thì đúng lúc chiếc dream khác ngừng bên cạnh :

- Diệp Linh !

- Sao mà lâu vậy ?

- Đường khá đông.

Vỹ Khanh hỏi :

- Sao em bị giữ xe ?

Diệp Linh chưa kịp trả lời thì anh cảnh sát bước đến :

- Anh là người nhà của cô Trương Diệp Linh ?

Vỹ Khanh gật đầu :

- Vâng, chẳng hay...

- Cô ấy chạy xe quá tốc độ, trong người lại không mang theo giấy tờ và bằng lái xe, thêm có những lời lẽ không hay với chúng tôi, nên buộc lòng chúng tôi phải giữ xe . Phiên anh sáng mai đến phòng cảnh sát giao thông quận làm đúng mọi thủ tục .

Lời Của Trái Tim

Chương 2

Vỹ Khanh là người biết chuyện :

- Cám ơn anh . Tôi xin lỗi anh về những lời lẽ không hay của Diệp Linh.

- Anh có thể đưa cô Diệp Linh về.

Vỹ Khang hất mặt :

- Em lên xe đi.

Chiếc dream lao vút, Vỹ Khang đưa Diệp Linh trở về công ty mình, trong lòng anh rất giận . Càng ngày Diệp Linh càng quá đáng, tính tình anh không thể nào chịu nổi.

Từ lúc quen Diệp Linh tới giờ, cô đem đến cho anh không ít những phiền phức, khi thì đụng xe, khi thì vượt quá tốc độ, khi thì gây cãi... anh thật sự đã quá mệt mỏi.

Tình cảm anh dành cho Diệp Linh có thật sự là tình yêu hay không ? Đáp ứng những sở thích của Diệp Linh, anh không lấy làm thắc mắc . Vì con gái, ai chẳng thích mua sắm, chưng diện

Nhưng càng ngày, anh càng thấy mình không hiểu gì Diệp Linh, và anh cũng nhận ra rằng giữa anh và cô ấy có một sự khác xa nhau, nói chung là không hợp nhau.

Thời gian gần đây, anh không còn chút cảm giác gì khi ở bên Diệp Linh, phải chăng anh đã bị ngộ nhận trong tình cảm ?

Diệp Linh là một cô gái đẹp, Vỹ Khang không phủ nhận điều đó . Đi bên cô, anh có cảm giác mình là người hạnh phúc nhất . Nhưng duy có một điều duy nhất là anh chưa xác định rõ trái tim mình, tiếng yêu chưa bao giờ xuất hiện trên môi anh kể từ lúc gặp với Diệp Linh.

Tình yêu chân thật hay bị choáng bởi sắc đẹp . Vỹ Khang có cần thời gian để phân định không ? Và người anh cần là người như thế nào ? Diệp Linh chỉ có thể thích hợp đi chơi, đi nhảy đầm và ở bất cứ cuộc

vui nào mà thôi, chứ mẫu người như cô không thích hợp làm vợ tí nào . Và mọi chuyện xảy ra, giúp Võ Khang nhận định càng rõ ràng sự hời hợt của cô, không phải là mẫu người mà Võ Khang tìm kiếm. Võ Khang lắc đầu . Suy nghĩ của anh có quá tàn nhẫn với Diệp Linh không, trong khi cô không hề có lỗi gì trong chuyện tình cảm . Phải làm sao đây ?

Anh chợt thở dài . Diệp Linh yêu anh, anh không muốn nhìn thấy cô đau khổ, nhưng bắt anh giả dối trong tình cảm thì không được . Yêu, không yêu, Võ Khang chưa biết phải trả lời thế nào vì hiện tại anh chỉ có một mình Diệp Linh là bạn gái mà thôi.

Muốn chia tay với cô ấy, anh cũng không biết phải viện lý do gì . Chẳng lẽ nói là những phiền phức của cô ấy đem đến, hay bảo rằng anh phát hiện ra là anh không yêu cô.

Nhiều mâu thuẫn nổi lên trong con người Võ Khang. Phải chi ngay từ đầu nghiêm chỉnh với tình cảm của mình thì bây giờ anh đâu phải khó xử.

Hơn ba mươi tuổi đầu mà Võ Khang chưa bao giờ bắt mình nghiêm chỉnh với chuyện tình cảm cả . Trước Diệp Linh, anh có rất nhiều bạn gái cũng không hợp rồi chia tay . Đến Diệp Linh, những tưởng tượng có thể dừng chân, thế mà... Diệp Linh vẫn không phải là cô gái mà anh đang tìm.

Võ Khang, một tổng giám đốc đào hoa mà không tìm được một người yêu của mình sao ? Thật là một chuyện khó tin phải không ? Và lời Võ Khương có đúng không ? Lúc nào đó, mình sẽ cảm thấy cô độc khi tất cả không ai còn là đối tượng nữa.

Tình yêu là gì nhỉ ? Với Diệp Linh, anh cứ tưởng rằng yêu, nhưng đó chỉ là những cảm giác ham muốn say mê, chứ con tim anh chưa một lần có vết đau tình.

Làm sao để nhận biết được tình yêu đây ? Hay anh đùa giỡn nhiều quá nên con tim trở nên lạnh lùng, không tin hiệu, trở ra như đá hoa cương, như thế thì nguy rồi.

Đời lẩn Võ Khang đã thử, nhưng hình bóng Diệp Linh không thể nào chi phối được anh . Gặp cô thì anh vồn vã, khi vắng cô rồi anh chẳng có một cảm giác như nhung, thậm chí cô xuất hiện nhiều quá làm cho anh bức bối, khó chịu.

Gộp chung lại, tình yêu Võ Khang còn đang tìm kiếm . Anh có tự kêu lẩm không khi có lúc anh nghĩ, rằng chẳng người con gái nào đánh đổ được anh hay không bao giờ có được.

Võ Khang mỉm cười . Như thế thì anh đành làm kẻ "mồ côi" tình yêu thôi.

Mãi thả hồn theo những suy nghĩ băng quơ của mình, Võ Khang nào quan tâm với những lời phân bua của Diệp Linh . Cô cứ nói và cứ nói, còn anh thì im lặng với suy nghĩ riêng của anh.

Ngỡ anh đang giận, Diệp Linh không dám nói tiếp . Vì từ lúc quen nhau tới giờ, anh chưa bao giờ im lặng khi giận cô cả.

Cô nói, anh không phản kháng có nghĩa là anh rất giận, chứ Diệp Linh có biết anh không hề nghe cô nói . Và nếu cô đoán được suy nghĩ trong đầu anh thì cô sẽ như thế nào nhỉ . Điên tiết, giận dữ hay la hét ? chắc là có đấy.

Về đến công ty, và cho xe chạy thẳng vào bãi để xe, Võ Khang không một lần lên tiếng . Anh vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng và khó đăm đăm của mình.

Nhân viên công ty nhìn thấy, họ le lưỡi rồi rút êm, vì họ biết ông tổng sắp nổi đình nổi đám, ở gần bên chỉ bị vạ lây thôi.

Đưa Diệp Linh về phòng làm việc của mình, chỉ ghế cho cô ngồi, Võ Khang như ra lệnh :

- Em nói đi.

Diệp Linh ngơ ngác :

- Nói gì ạ ?

- Những gì mà em đã gây ra trong buổi sáng nay.

Diệp Linh xụ mặt :

- Đâu phải tất cả là lỗi tại em.

- Vậy lỗi tại ai ? Anh muốn nghe sự thật.

Diệp Linh bực bội :

- Một buổi sáng đầy xui xẻo . Trong nhà ra gặp phải con nhỏ... ranh con mà cũng bày đặt dạy khôn em.

- Tự nhiên người ta lên giọng với em à ?

- Vô tình đụng phải nó thôi . Em có ý tốt, đền tiền cho buổi chợ sáng mà nó không lấy . Hừ ! Nghèo mà làm ra vẻ thanh cao, còn nói nào là đừng ỷ có tiền, rồi mong rằng chị đừng bao giờ gặp khó... và... tức chết được.

- Trước tiên, em sai vì cách chạy xe ẩu, bị người ta nói, rồi tức giận lên, chạy xe quá tốc độ bị cảnh sát giao thông thổi phạt, phải không ?

Diệp Linh cúi mặt :

- Phải.

- Em có thi hành đúng luật không ? Sai biết nhận lỗi ?

- Đóng tiền phạt, giấy tờ, bằng lái gì lung tung . Họ đưa xe về phòng cảnh sát giao thông quận, bảo em lên ấy nộp phạt rồi mới được lấy xe.

- Còn gì nữa không ?

Diệp Linh tránh ánh mắt của Võ Khang :

- Anh nghĩ còn gì nữa . Anh tới nơi thì xe em đâu còn ở đó, họ đã mang về phòng cảnh sát giao thông quận rồi.

Võ Khang khoanh tay, anh nhìn thẳng Diệp Linh :

- Anh biết em khá rõ đấy . Diệp Linh ạ . Em sai, nhưng trước khi nhận lấy cái sai của mình, em phải đòi co không chịu thua, dù biết rằng mình đã sai . Bản tính trốn tránh, chối bỏ đó, bao giờ em mới thay đổi được đây ? Thật tình, em càng ngày càng quá đáng, anh hết chịu nổi em rồi.

- Võ Khang ?

- Em quậy đến khi nào em mới chịu dừng tay ? Hôm nay, ngày mai, ngày mốt... anh cứ phải giải quyết những chuyện phiền phức do em đem đến sao ? Anh phải còn công việc riêng của anh . Em lớn rồi nên nghĩ lại một chút đi.

- Ờ ! Sao tự nhiên anh lại la em ?

- Mọi việc rồi tự nhiên ư ? Em đụng người ta, em có nhận lỗi đó không ? Em chạy xe quá tốc độ bị cảnh sát giao thông thổi, em đã ngang bướng chỉ trích họ . Nói trước, vấn đề quá nghiêm trọng, anh không thể nào bảo lãnh em đâu.

Diệp Linh bật dậy :

- Buổi sáng nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, giờ này anh còn mắng em nữa . Anh... anh thật là quá đáng.

- Em quá đáng hay anh quá đáng ? Hôm qua gây gỗ, hôm nay bảo lãnh em và ngày mai là gì nữa ? - Võ Khang vỗ đầu :

- Diệp Linh ! Làm ơn đi. Em đừng bày nhiều trò nữa . Anh đã hết sức chịu đựng rồi, đôi khi anh nghĩ em yêu anh hay em muốn phá anh đây.

- Võ Khang !

Võ Khang giơ tay :

- Anh đã quá mệt mỏi khi chơi trò chơi tình yêu với em . Hay là chúng ta nên dừng lại đi, để mỗi người tự kiểm nghiệm lòng mình lại.

Diệp Linh run giọng :

- Anh muốn chia tay với em ?

- Chúng ta nên chín chắn một chút, có lẽ tốt hơn.

- Anh...

Diệp Linh mím môi :

- Thì ra anh có mới bỏ cũ, em không để cho anh toại nguyện đâu .

Nếu em không tìm ra lý do vì sao anh muốn chia tay với em thì anh đừng hòng yêu thân.

- Em đang hù dọa. anh đấy à ? Tại sao em không hiểu chúng ta

không hợp nhau và không bao giờ là một đôi được ?

- Không hợp nhau ? Có phải đó là lý do ? Vỹ Khang ! Không hợp nhau, sau ngay từ đầu chúng ta đến với nhau làm gì ?

- Đó là sự ngộ nhận trong chuyện tình cảm . Cả em và anh phải nên suy nghĩ để xem đó có phải là tình yêu không.

Diệp Linh ôm chầm lấy Vỹ Khang :

- Không. Em không thể không có anh được . Vỹ Khang ơi.

- Bình tĩnh nào Diệp Linh . Anh nào có đề nghị chia tay . Anh chỉ muốn chúng ta quay về tình bạn để tìm hiểu nhau kỹ hơn, sau đó nếu cả hai đều cảm thấy cần có nhau thì chúng ta có thể trở lại với nhau mà.

- Không.

- Biết đâu được trong thời gian đó, em tìm được một người lý tưởng hơn anh thì sao ? Nào ! Đừng khóc nữa.

Đỡ Diệp Linh ngồi xuống ghế, Vỹ Khang đưa khăn giấy cho cô :

- Em lau nước mắt đi.

Diệp Linh híc híc :

- Anh không xa em chứ ?

- Đã nói rồi . chúng ta trở lại tình bạn như thuở ban đầu, trong gian đoạn ấy, cả anh và em không bị áp lực nên dễ dàng tìm hiểu nhau hơn.

- Vì anh, em có thể thay đổi mà, Vỹ Khang.

- Đừng nên gượng ép hay miễn cưỡng chính mình, như vậy khó sống lắm Diệp Linh . Chỉ bằng em cứ tự nhiên em sẽ thoải mái hơn . Có một vấn đề anh khuyên em . Sống được lòng mọi người rất khó, em nên thay đổi bản tính của mình, để tất cả mọi người cũng có thể là bạn của em . Hãy sống cho thật tốt, em nhé.

Diệp Linh hét lên :

- Bạn, bạn, bạn . Em không cần những người bạn bình thường ấy, mà em chỉ cần có anh thôi.

Vỹ Khang thở hắt ra :

- Thế thì anh không nói với em nữa . Bây giờ, em về nhà đi, hôm khác hãy nói chuyện với nhau.

- Em không về.

- Đừng làm khó anh.

Vỹ Khang chán nản bỏ mặc Diệp Linh ngồi đó, anh trở về bạn làm việc của mình . Không biết là cô không hiểu anh muốn gì, hay là cố tình không hiểu . Nếu là cố tình thì anh dứt ra khỏi Diệp Linh cũng không dễ.

Anh tự trách mình sao quá dễ dàng trong chuyện tình cảm, coi đó

như một trò chơi, muốn chơi thì chơi, còn muốn nghỉ thì nghỉ . Nhưng lần này thì không giống như những lần trước, phải cố gắng tìm cách thôi.

Nói thẳng thì anh không dám vì sợ Diệp Linh bị tổn thương . Còn điều đình như thế... hy vọng thời gian không dài để cô kịp nhận ra. Cũng may một điều là anh chưa yêu thật lòng mình . Nếu không, nửa quãng đời còn lại, anh không biết sẽ như thế nào ?

Thấy không khí càng căng thì càng khó, phải nhường một bước để tiến hai bước, Diệp Linh đến trước bàn làm việc của Võ Khang :

- Em về đây. Mai, chúng ta có gặp nhau không ?

- À ! nếu anh rảnh . Anh không tiện nghe.

Diệp Linh quay đi, ánh mắt cô chứa những điều kỳ lạ mà Võ Khang vô tình không biết . Anh cứ ngỡ sắp thấy ánh nắng mặt trời.

- Hello, Võ Khang.

-Ồ ! Anh Phương ! Là cô à ?

Người phụ nữ được Võ Khang gọi là Anh Phương tươi cười :

- Tôi chứ ai. Tôi vẫn luôn là người gọi họ và chữ lót của anh mà

Anh Phương hất mặt :

- Sao, buồn tình chuyện gì mà đi uống cà phê một mình vậy ?

Kéo ghế ngồi đối diện với cô bạn của giảng đường đại học năm nào, anh so vai :

- Vui không uống được ư ?

- Chuyện lạ bốn phương đó nhạ Võ Khang chưa bao giờ uống cà phê một mình những lúc vui. Thành thật khai báo đi, xem bốn cô nương có giúp được gì không

Võ Khang xoa hai tay vào nhau :

- Cô vẫn không thay đổi, luôn đoán mò ý nghĩ của người khác

- Nhưng mà có đúng không ?

- Chỉ một phần thôi. Tôi không phải buồn tình, mà đang gặp chuyện phiền phức và khó xử?

- Nói thử xem.

- Nhưng trước hết để tôi gọi gì uống cái đã

- OK. Để tôi gọi cho anh.

Anh Phương ra hiệu cho người phục vụ :

- Một cà phê đen, để đường thẻ.

- Không ngờ cô vẫn nhớ sở thích của tôi.

Anh Phương nghiêng đầu :

- Vì tôi để ý đến anh mà.

- Hạnh phúc nhỉ ?

- Nhìn cái mặt anh kìa, đôi mắt sáng rực . Tên tuổi Võ Khang không

hề lu mờ, ngày xưa và hôm nay cũng vậy, chỉ có con gái chạy theo chứ anh không hề chạy theo ai. Nhưng anh cũng đừng vội mừng, kéo hụt thì buồn lắm. Anh Phương ngày trước và sau không hề có ý định, hay nghĩ mình sẽ có tình cảm của anh. Hiểu rồi chứ ?

Vỹ Khang gật đầu :

- cho nên tôi cũng đâu có ý định tranh thủ tình cảm của cô Nghe cô nói cô để ý tôi, tôi giật mình và quá bất ngờ

Anh Phương bật cười :

- Anh thật là...

- Cô cũng đâu có tệ, không quên được tính trêu đùa người khác.

Hèn gì có một thời gian dài lớp B, C phải điều đứng vì cô.

- Đó là những kỷ niệm đáng nhớ nhất trong tôi. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy tiếc tiếc cái gì ấy, thời gian không thể quay ngược lại, chỉ có chúng ta tái hiện quá khứ mà thôi. Anh vẫn là Vỹ Khang của ngày nào, vẫn đẹp trai, vẫn đào hoa và vẫn tài giỏi. Còn chúng tôi vì bốn ba cho cuộc sống mà ai cũng già hơn trước tuổi

- Nhưng với tôi, cô và các bạn cùng nhóm không hề thay đổi

Anh Phương cúi đầu :

- Ước gì chúng ta trở lại tuổi sinh viên nhỉ. Nhưng ước mơ chỉ là ước mơ mà thôi, phải không Vỹ Khang ?

- Có ước mơ cũng trở thành sự thật, miễn rằng ta đừng quá bi quan Anh Phương nén tiếng thở dài :

- sự nghiệp của chúng tôi cứ mãi bấp bênh. Trong nhóm bạn ngày xưa, chỉ có anh là người thành đạt nhất

- Thành đạt ư ? Tôi không có cảm giác ấy

- Con người không bao giờ thỏa mãn với hiện tại của mình cả. Có được cái này rồi còn mơ tưởng đến cái khác mới hơn, lạ hơn, cao hơn, đẹp hơn

Vỹ Khang nhíu mày :

- Tôi có người tâm sự, cô còn nhiều tâm sự hơn tôi nữa thì phải ?

Anh Phương cay đắng :

- Trong cuộc sống, ta luôn trả giá cho những gì mà ta có được.

Nhưng tất cả với tôi đã xa hết rồi và tôi cũng không muốn nhớ đến nó. Hiện tại tôi đã có những gì mà tôi từng ao ước, tôi không còn mong muốn gì hơn là một mái ấm gia đình hạnh phúc.

- Thế cô đã từng bước nắm giữ nó chưa ?

Đôi mắt Anh Phương lộ rõ điều cô đang có :

- Tôi thật hạnh phúc, Vỹ Khang ạ. Sau những sóng gió của cuộc đời, tôi mới nhận ra rằng hạnh phúc ở thật gần tôi mà tôi cứ mãi tìm kiếm, để rồi... Nhưng tất cả đã không muốn khi tôi không hờ hững

với nó nữa . một điều bất ngờ dành cho anh là ông xã của Anh Phương không ai xa lạ chính là Tuấn Vỹ

Vỹ Khang tròn mắt :

- Bất ngờ thật chứ . Tôi nhớ không lầm, Anh Phương đã từng hùng hồn tuyên bố, thà yêu ai chứ không bao giờ yêu Tuấn Vỹ, mà tại sao...

Người phục vụ mang cà phê ra. Vỹ Khang lịch sự :

- Cảm ơn

Anh trở lại vấn đề :

- Tôi có thể biết ngọn ngành không ? một điều tôi chưa phạt là đám cưới hai người mà không gọi thiệp cho tôi.

Anh Phương phân bua :

- Không liên lạc được với anh nên tôi và Tuấn Vỹ đành... À ! Nhóm bạn ở giảng đường đại học đều có mặt đấy

- Trừ tôi ? Hai người có thấy mình thiên vị không ?

- Không. Vỹ Khang ! Anh đừng có hiểu lầm

Vỹ Khang nghiêm mặt :

- Cô và Tuấn Vỹ đám cưới khi nào ?

- Khoảng hai năm nay.

- Vậy sao ba tháng trước gặp nhau, tôi không hề nghe cô nói đến ?

- Tại lúc đó tôi gấp quá . Vỹ Khang ! Mong anh đừng giận

- Không giận sao được, khi tôi luôn mong cho hai người thành một đôi mà

Vỹ Khang khoát tay :

- Nhưng thôi, hai người đã thật sự hạnh phúc thì tôi thành thật chúc mừng

Anh Phương thở ra :

- Cảm ơn anh.

- Tôi có một thắc mắc . Không phải Tuấn vỹ đã đi du học sao ? Còn cô lúc ấy đã có người yêu.

Anh Phương trầm buồn :

- Phải . Tôi đã có người yêu và con dự định đi đến hôn nhân. Thế nhưng chữ ngờ nào ai đoán trước được, gia đình tôi không gặp thời vận nên sản nghiệp đều tiêu tan, lâm cảnh túng thiếu nợ nần chồng chất

Vỹ Khang nóng nảy :

- Sao cô không liên lạc với tôi ?

- Tôi có nghĩ đến anh chứ . Nhưng... tôi không có can đảm đến nhờ anh, một người bạn quá ư bình thường, nên tôi đến gặp người tôi yêu. Và không ngờ một sự thật phũ phàng, anh ấy quay lưng bỏ rơi

tôi, trong lúc tôi đang cần anh ấy nhất . Tôi đau khổ, tuyệt vọng, thậm chí có nghĩ đến tự tử, nhưng rồi một điều kỳ diệu chợt đến, có người hợp tác làm ăn giúp ba tôi trả nợ, và ba tôi khôi phục lại sự nghiệp mà không đòi hỏi một điều kiện nào . Gia đình tôi trở lại cuộc sống sung túc như trước . Riêng bản thân tôi vẫn không thôi nghĩ đến ân nhân bí mật đó và tôi tự tưởng tượng ra hình ảnh một người... Mãi đến một năm sau đó, tôi mới tình cờ biết được kkkhi đang là nhân viên của công ty TNHH Đại Nam, thì ra người ân nhân bí mật ấy chính là Tuấn Vỹ . Tôi không biết nên khóc hay nên cười ? Nói sao đây ? Cảm ơn sao đây ? Tuấn Vỹ bình thản không nhắc nhở, không đá động, không ép buộc . Phải nói anh là một người giàu lòng kiên nhẫn, anh ấy từng bước xoá tan đi bóng hình người tôi yêu và hình ảnh anh ấy từng ngày bước vào trái tim tôi và tôi tự nguyện dâng trọn trái tim mình . Tôi đã bắt đầu yêu Tuấn Vỹ, nhận ra điều chân thật của trái tim là lúc chúng tôi có với nhau một cháu trai - Anh Phương chống cằm, mơ màng :

- Hạnh phúc đến bất ngờ mà tôi không bao giờ nghĩ . Nó ở gần bên mình mà mình cứ trông chờ, tìm kiếm, cứ chạy theo ảo ảnh . Vỹ Khang ! Hạnh phúc khó tìm, nhưng dễ dàng vượt xa, cho nên tôi luôn tôn trọng nó từng giây từng phút

Vỹ Khang chìa tay :

- Chúc mừng cô, Anh Phương. Cuối cùng rồi tất cả đều cũng mỉm cười với cô, phải không ?

- Phải . Từ lúc tôi lấy Tuấn Vỹ, công ty của ba tôi đã sáp nhập vào công ty anh Vỹ, và chúng tôi cùng quản lý nó.

- Thế cô có vui lòng cho tôi làm quen với nó không ?

- Tôi e... không đủ tầm nhìn của anh.

- Tự ái thật đó.

- Nhưng nếu anh thật lòng muốn tham quan thì vợ chồng tôi rất vui

- Nhớ không được miễn cưỡng đấy

- Tôi quá rành tính anh mà

- Vậy thì tốt

Vỹ Khang hợp một ngụm cà phê :

- Tuấn Vỹ vẫn khỏe chứ ?

- Khỏe . Anh ấy luôn nhắc đến anh với những thành tích của anh từ thời trung học cho đến giảng đường đại học . Thủy Ngọc như thế nào rồi hả anh ? Đã lâu chúng tôi không liên lạc

Vỹ Khang thở dài :

- Cô ấy lấy chồng và đã sang Paris.

Anh Phương ngạc nhiên :

- Không phải anh và Thủy Ngọc...

Vỹ Khang giơ tay :

- Cô ấy và tôi mãi mãi đơn thuần chỉ là tình bạn.

- Nhưng hình như Thủy Ngọc yêu anh ?

- Tôi biết, và cô cũng hiểu tình yêu từ một phía không bao giờ có kết quả?

- Tôi thấy Thủy Ngọc là người con gái rất tốt.

- Tôi nào có chê.

- Thế sao...

- Tình yêu phải có cảm giác từ hai phía, tôi không yêu Thủy Ngọc và tôi cũng không muốn cô ấy phải hy vọng nhiều ở tôi

- cho nên anh đã trực tiếp nói lên điều ấy ?

- Chứ cô bảo tôi phải làm sao ?

Anh Phương nhăn mặt :

- Anh đào hoa thật, nhưng anh không biết tế nhị trong tình cảm với người khác . Thuở đời người ta yêu anh, anh không yêu thì phải làm sao chứ nói thẳng ruột ngựa như thế... tuy tôi không ở trong trường hợp đó mà tôi còn thấy sao sao ấy, hổng chi là Thủy Ngọc . Hèn gì cô ấy mau mau đi lấy chồng, chứ mặt mũi nào mà nhìn anh khi tình yêu đầu đời bị anh từ chối thẳng thừng

Cô chẹp miệng :

- vĩ khang ! một người vừa thành đạt, vừa nổi tiếng mà cô đơn thì không ai có thể ngờ

Vỹ Khang phản đối ngay :

- Ai nói tôi cô đơn chứ ?

- Bằng chứng là hôm nay anh lững thững đến quán cà phê một mình, sự kiện này chưa bao giờ xảy ra với Vỹ Khang

- Lâu lâu tôi thích yên tĩnh một mình điều đó cũng đáng thắc mắc sao ?

-Ồ ! cái này phải xem lại

Vỹ Khang hất mặt :

- Đây cô, sao lại ngồi đây ?

- Tôi có công việc hẹn khách hàng

- Chồng làm, vợ làm . Bộ định trở thành tỷ phú giàu nhất thế kỷ sao ?

- Vậy mà còn thua anh. Công ty Đại Nam của chúng tôi làm sao so sánh với công ty xây dựng Khanh Hoa.

- Cô định moi móc tôi ư? ?

- Không dám . Vì tôi đang thắc mắc công ty xây dựng Khanh Hoa bao giờ mới có bà chủ?

- Chuyện đó không cần gấp.

- Coi chừng anh là người sau cùng nếm lấy hạnh phúc đấy.

Vỹ Khang xoa cằm :

- Thì đã sao ? Có bà chủ hay không có bà chủ chủ, công ty Khanh Hoa vẫn phát triển mà.

Anh Phương nheo mắt :

- Phải không ? Hay phải một mình phải đếm những bước chân lẻ loi.

Vỹ Khang ! Đừng bao giờ than vãn với tôi điều ấy nha.

- Yên tâm đi. tôi không than, nhưng có lúc tôi cần sự giúp đỡ của cô Anh Phương chột nhớ

- À ! Lúc này, anh nói đang gặp chuyện phiền phức và khó xử, có thể nói cho tôi biết được không ? Chuyện công ty, gia đình hay tình cảm ?

Vỹ Khang trở nên trầm tư, anh bật quẹt :

- Tôi hút thuốc được chứ ?

- Cứ tự nhiên, nếu việc ấy giúp anh bớt căng thẳng.

- Tôi chẳng có gì phải căng thẳng cả, chỉ có điều tôi hơi suy nghĩ nhiều

Rít hai lần thuốc, Vỹ Khang dụi tắt . Anh xoay tròn ly cà phê trong tay :

- Có bao giờ cô bị ngộ nhận tình cảm chưa ?

- Chưa, nhưng anh hỏi làm gì ? Chẳng lẽ...

- Tôi không biết là mình có ngộ nhận hay không, nhưng thật tình con tim tôi chẳng có chút tín hiệu gì, nó quá ư là thờ ơ.

- Anh có thể nói rõ hơn.

Vỹ Khang nói như tâm sự :

- Tôi và Diệp Linh gặp và quen nhau trong một bữa tiệc chiêu đãi, cô ấy là con một giám đốc công ty tàu biển . Chúng tôi từ từ thân hơn trong những lần đi chơi, vũ trường, hộp đêm, nói chung, cuộc vui nào chúng tôi cũng đều có nhau. Tôi cứ ngỡ rằng mình yêu cô ấy, nhưng rồi ba tháng trở lại đây, tôi tự thấy mình không cần cô ấy nữa . Tôi có cảm giác giữa tôi và cô ấy chỉ là những người bạn thông thường mà thôi, không có gì khác biệt . Cặp với nhau một thời gian, nhưng con tim tôi chưa bao giờ rung động trước cô ấy . Được sánh vai với cô ấy trong những bữa tiệc, cuộc vui, tôi thật là hãnh diện với mọi người . Tôi cũng không biết nói như thế nào nữa.

- Tóm lại là anh không yêu cô Diệp Linh gì đó chứ gì ?

Vỹ Khang gật nhẹ :

- Phái, nhưng...

- Cô ấy thì yêu anh và anh không tìm được lý do để từ chối cô ấy, khi cũng có một thời gian anh tự đặt mình vào vai trò là người yêu cô ấy

?

Rồi Anh Phương nghiêng đầu, tiếp :

- Ất hẳn cô Diệp Linh rất đẹp ?

- Tại sao cô hỏi thế ?

- Vì nếu không đẹp thì làm sao lọt vào mắt xanh của Vỹ Khang.

- Tôi không phủ nhận là Diệp Linh rất đẹp và quyến rũ

Anh Phương cắt ngang :

- Đó, cũng chính vì lẽ ấy . Không phải là anh ngộ nhận trong tình cảm, mà anh bị choáng trước vẻ đẹp và sự quyến rũ kia. Cái gì cũng dễ nhàm chán nếu không phải là tình yêu chân thật . Cũng may là anh nhận ra sớm, bằng không nửa đời còn lại của anh sẽ là ải khổ.

- Tôi không hiểu cho lắm.

- Nè nhé ! một ngày nào đó anh cưới Diệp Linh rồi anh mới nhận ra thì có muộn lắm không ? Lúc đó, chẳng những một mình anh khổ mà rất nhiều người cùng khổ . Ví dụ như trong thời gian ấy, anh gặp phải người mà thượng đế ban cho anh thì anh phải làm sao đây ? Ra toà ly dị nhau à ? Hôn nhân có dễ dàng làm như thế không ? Vỹ Khang ! Xin đừng băn khoăn nhiều về việc Diệp Linh nữa . Nếu anh đã không yêu thì đừng cho mình là người có lỗi, chuyện con tim không có ai thể gượng ép.

- Nhưng tôi không thể nhìn Diệp Linh đau khổ vì yêu tôi.

- Vậy thì anh tâm sự với tôi làm gì trong khi trong lòng anh đã có sẵn quyết định ? Anh nên nhớ, yêu và thương hại là hai chuyện khác nhau, anh do dự vì sợ Diệp Linh đau khổ, điều đó sẽ làm cô ấy đau khổ hơn là sự dứt khoát của anh. Không cần anh phải nói thẳng với cô ấy, mà bằng hành động, tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ hiểu

- Tôi chưa bao giờ gặp chuyện như thế này nên không biết phải xử sự thế nào

- Ai biểu anh đào hoa chi.

Vỹ Khang nhún vai :

- Tôi cũng đâu có muốn . Tại thượng đế ban cho tôi như vậy mà Anh Phương dùng nước vẽ những vòng tròn vô nghĩa trên mặt bàn :

- Vỹ Khang ! Một người đàn ông lý tưởng như anh, có bao giờ anh nghĩ họ đến với anh vì hư danh không ?

- Hư danh ư? ? Những thứ ấy đâu tồn tại bên ta suốt cuộc đời

- Nhưng họ không nghĩ giống như anh, họ chỉ biết hiện tại quen anh, họ mới có những thoa? mãn và họ không ngần ngại để diễn tuồng, trong đó anh là khán giả đặt biệt nhất

Vỹ Khang chau mày :

- Gia đình Diệp Linh rất giàu có, cô ấy đâu cần phải làm như vậy

- Ai biết đâu được . Giàu, nhưng có vỏ mà không có ruột thì sao ? Anh Phương kể tai Võ Khang, nói nhỏ ? lần đùa giỡn rồi, thêm lần này nữa cũng đâu có sao

- Còn nếu có gì, đền cho tôi nhé

- Được thôi. Tôi cố gắng sinh thêm một đứa con gái nữa, nuôi cho nó mau lớn để gả cho anh

Võ Khang nhăn nhó :

- Cô còn đùa được ư ?

- Chứ anh bảo tôi phải làm sao ? Mọi chuyện tốt hay không tốt, tất cả đều do ở anh có dứt khoát hay không dứt khoát với tư tưởng của mình . Diệp Linh yêu anh thật lòng hay không, chính là trong giai đoạn này

Võ Khang mím nhẹ môi :

- Thôi được . Tôi nghe theo cô một lần vậy

- Và cũng sẵn dịp, anh tìm kiếm cho mình một người bạn đời, tuy không tuyệt đối như anh mong đợi, nhưng dù sao anh cũng thật lòng yêu, phải không ?

- Chuyện ấy còn xa vời lắm

- Tình yêu bất ngờ lắm, anh không biết được đâu. Tôi thật lòng cầu mong cho anh tìm được một nửa còn lại của anh.

- Chân thành cảm ơn cô

Võ Khang nhìn đồng hồ :

- Nói được với cô, tôi thấy lòng mình nhẹ hẳn đi. Bây giờ không làm phiền cô nữa, tôi đã đến giờ hẹn rồi - Anh đứng dậy tiếp :

- Chào cô Lúc nào rảnh, cô và Tuấn Võ ghé sang chỗ tôi nhé

- Nhất định, chào anh

Võ Khang đi rồi, Anh Phương mới lẩm bẩm

- Thật không ngờ, mấy năm không gặp lại, Võ Khang vẫn là Võ Khang của thuở nào, có điều hơi "ông cụ" hơn trước . - Rồi cô nén tiếng thở dài :

- Sự nghiệp càng phát triển thì hạnh phúc càng mong manh.

- Phong Đình ơi ời ! Nhỏ có nhà không ?

Nghe tiếng gọi khá thân quen, Phong Đình đang ở nhà sau với thau đồ đầy nước cô rửa tay, hấp tấp chạy ra :

- Mà hả Giao Tiên ?

Cô gái mang tên Giao Tiên buông lời :

- Chứ còn ai

Phong Đình mở cửa cho bạn, cô tếu :

- Hôm nay, tiểu thư đến nhà tiện nữ có gì không ạ ?

- À ! Không. Tiện đường nên ta ghé thăm xem cuộc sống của người

lúc này thế nào rồi

- Tiện nữ vẫn bình thường, cảm ơn tiểu thư quan tâm. Mời tiểu thư vào nhà

Giao Tiên đẩy chiếc Dream lên bậc thềm, cô nhìn quanh :

- Nhà của người Ời cũng thoáng mát đấy chứ . Còn đại ca người đâu ?

- Dạ, huynh trưởng đã đi làm

Giao Tiên phẩy phẩy tay :

- Người đang làm gì thế ?

- Dạ, dọn dẹp nhà cửa

Giao Tiên ra lệnh :

- Mang cho ta một cái ghế, nhanh lên, thêm một tách trà sen nữa . Ta cũng có vài việc cần bàn với người.

- Quan trọng không, tiểu thư ?

- Không quan trọng lắm đâu, người đừng hồi hộp

Giao Tiên vừa ngồi xuống cái ghế mủ thì Phong Đình gạt ngang :

- Thôi, sến quá đi. Người ta vô tình không biết, sẽ tưởng tao với mày đang hát buồn đấy

Phong Đình hất mặt :

- Mày tìm tao có việc gì không ?

- Hỏi một câu nghe dễ xa nhau hết sức . Bộ có việc, tao mới tìm mày sao ? Bạn bè thăm nhau không được ư ?

Phong Đình phân bua :

- Ý tao không phải vậy ? Tao muốn hỏi là ngoài vấn đề thăm tao ra, mày còn việc gì khác nữa không, chẳng hạn như chuyện trong lớp, hay...

Giao Tiên khoát tay :

- Hôm nay, tao chỉ đơn giản là đến thăm mày, ngoài ra chẳng có việc gì khác

Cô đề nghị :

- Hay là cứ tiếp tục công việc của mày đi, vừa làm vừa trò chuyện với tao cũng được mà

- Vậy tao không khách sáo đấy

- Ủ.

Phong Đình khựng lại :

- Nhưng mà như vậy coi sao được...

- Đừng làm tao giận nha Yêu cầu mày cứ tự nhiên, và đừng coi tao là khách, như thế tao cảm thấy dễ chịu hơn. Tao chúa ghét những ai lúc nào cũng khách sáo ấy, như thế không được thoải mái

Giao Tiên đẩy vai bạn :

- Làm bạn với mày mấy năm nay, không hiểu mày nhiều cũng hiểu

mày ít . Tính tao không phân biệt giàu nghèo hay đẹp xấu, ai tốt thì tao kết bạn, ai xấu thì tao tránh xa, vậy thôi. Bốn năm vui buồn đều có nhau, mày không thể coi tao như người nhà được sao ?

Phong Đình chớp mắt :

- Mày không chê...

- Khờ quá ! Đừng nên mặc cảm cái nghèo của mình, mà phải cố gắng phấn đấu để đẩy cái nghèo lùi xa chúng ta Nghèo không phải là cái tội phải không ? Nghèo mà trong sạch, thanh cao, còn hơn những người giàu có mà nham hiểm, lòng dạ lúc nào cũng toan tính đầy vụ lợi . Nói thật, trong nhóm bạn tao chơi, chỉ có mày là tao coi như chị em với tao thôi. Còn ngoài ra, họ chỉ là những người có hình thức, chứ không có nội dung. Tao lúc nào cũng coi mày là người bạn thân, còn mày có coi tao là bạn thân hay không, cái đó tao không ép

Phong Đình xúc động :

- Cám ơn tình bạn của mày, Giao Tiên. Xã hội mà chỉ có những người bạn tốt như mày thì đâu có khối người bị xa lánh và rẻ khinh. Tình bạn của mày, tao sẽ nhớ mãi không quên.

Giao Tiên chìa tay :

- Còn không biết bắt tay nữa

Hai bàn tay siết chặt lấy nhau, hình ảnh một tình bạn bền vững

Phong Đình kéo tay bạn :

- Ra nhà sau với tao

Đến nhà sau, chỉ cái ghế nhỏ cho bạn, Phong Đình nói :

- Ngồi đây nghen.

- Cứ mặt tao, mày lo giặt đồ đi

Giao Tiên quan sát nhà bếp :

- Nhà mày gọn ghẽ, sạch sẽ và ngăn nắp quá . chả bù nhà tao, càng lớn càng thấy chật chội vì đồ đạc ít được ngăn nắp

Cô đến bên cái bếp gas nhỏ :

- Mày chuẩn bị cơm chiều rồi à ?

- Ừ

- Tao có thể thưởng thức tài nghệ của mày, được không ?

- Nếu mày thích

Giao Tiên nhón một miếng thịt gà xào gừng, bỏ vào miệng :

- Ngon quá Đình ơi

- Không phải lấy lòng chứ ?

- Nếu tối nay không đi ăn tiệc cùng gia đình tao ở lại ăn cơm với mày ngay Không ngờ ngoài việc học giỏi ra, mày lại còn giỏi về nấu ăn.

Hôm nào rảnh, tao mua đồ đến đây nấu ăn, được không ?

- Không thành vấn đề . Mày cứ sắp xếp thời gian, nhà tao luôn mở

rộng cửa đón mây

Giao Tiên đến bên bạn :

- Công, dung, ngôn, hạnh đều đủ nên mây về làm dâu nhà người ta là khỏi chê Nhưng rất tiếc, tao lại không có anh trai, nếu không nhất định xúi anh tao "cua" mây.

- Không làm chị mây được thì bây giờ mây làm chị Hai tao đi. anh Hai tao hiền lắm, mây khỏi lo.

Giao Tiên giãy nảy :

- Úi trời ! Ăn với nói . Lỡ anh Minh nghe được chắc tao độn thổ.

- Sao vậy ?

- Từ nào tới giờ, anh Minh luôn xem tao là em gái, tự nhiên mây biểu tao làm chị Hai.. cho tao xin đi, bạn gái anh Minh mà nghe được là tao bị cốc vào đầu

- Mây có thể yên tâm. anh Hai tao chưa có bạn gái.

- Nhưng tao đã nói không được.

- Lý do ?

- Ờ thì... mây đúng là vô duyên chưa từng thấy . Tao nói không được là không được, cần gì biết lý do.

Phong Đình cười cười :

- Nói thì nhớ nghe. Sau này mà tao phát hiện điều gì thì đừng trách Giao Tiên rùng mình :

- Có lẽ không dám . Có cô em gái dữ như sư tử, tao nghĩ anh Minh đành ở giá thôi

Phong Đình trừng mắt :

- Mây đừng trù ẻo, lỡ lời nói linh nghiệm thì tao bắt đền mây đấy

- Đền gì ?

- Tìm vợ cho anh tao

- Lãng không thể tưởng

- Tao không bao giờ nói chơi, tìm mà không được thì mây phải thế

Giao Tiên bậm môi :

- Thế thì thế, sợ gì

Cô chấp tay :

- Cầu mong cho anh Hai tao tìm được bạn gái sớm sớm . Lúc ấy tao chỉ ăn mừng thôi

- Ừ, ráng mà cầu nguyện . Thú thật, tao cũng không thích mây làm chị Hai tao đâu. Con gái gì mà chẳng biết nấu ăn, cười mây về, chắc là anh Hai tao ăn cơm tiệm dài dài

Giao Tiên nhún cổ bạn :

- Mây vừa phải thôi nghe, đừng có thừa lúc mà nói xấu tao

Phong Đình la lên :

- Ê! Định ám sát tao chắc ?
- Ai biểu mày đốt lửa
- Bây giờ có buông ra không ? Tao đếm ba tiếng mà không buông thì đừng trách tao, thau nước dơ này vô người mày ráng chịu.

Lời Của Trái Tim

Chương 3

Lời dọa có hiệu lực ngay, Giao Tiên nhảy ra xa :

- Đừng giống kiểu ấy chứ nhỏ . Đây là bộ đồ vĩa để tao đi ăn tiệc đấy
- Vậy ư ?

Giao Tiên trợn mắt :

- Nè ! Không đùa nữa nghe.

Tuy cô đứng xa, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chùng bạn . Phong Đình thấy thế tức cười làm sao, cô ra dấu cho bạn :

- Có ai làm gì mày đâu, đến ghé ngồi đi.

Cô đổ thau nước xà phòng :

- Nhất như thỏ mà cũng bày đặt nói chơi. Nếu nói được thì đừng có sợ gì hết . Dám chơi thì dám chịu

Tiến lại gần bạn, Giao Tiên cao giọng :

- Ai nói là tao sợ . Tại không đủ thời gian về nhà thay bộ đồ khác thôi.
- Vậy sao ?

Giao Tiên bậm môi :

- Mày làm ơn bỏ những câu nói làm người khác bực tức đi nghe
- Nếu không thì như thế nào ?
- Nghe không lọt lỗ tai.
- Thế thì đừng nghe.
- Mày... không chặn hông, không khiêu khích, không chọc tức làm người khác nổi giận thì chịu không được hay sao ấy
- Tính tao xưa nay vẫn vậy mà . Mày làm bạn tao mà mày vẫn không hiểu sao ?

Giao Tiên thở hắt ra :

- Không đôi co với mày về chuyện ấy nữa . Hôm nay, tao ghé đây đâu phải để cãi lý, mà là để thăm mày

Cô nghịch nước trong thau :

- Công việc của mày thế nào rồi ?
- Việc gì mới được ?

- Thì nghe nói mày xin việc ở công ty nào đó
- Ờ, công ty xây dựng Khang Hoa. Họ gọi phỏng vấn rồi, nhưng chưa có kết quả, tao không biết là có vô được hay không. Nếu họ tuyển thì đỡ cho anh Hai tao phần nào, chứ nhìn anh Hai tao làm ngày, làm đêm vì cuộc sống rồi thêm việc học của tao, anh Hai tao càng ngày, càng đuối sức, tao đau lòng quá

Giao Tiên cảm thông :

- Họ sẽ tuyển mày thôi

Phong Đình liếc bạn :

- Làm như mày có quan hệ thân thuộc với công ty Khang Hoa đó không bằng, biết hết trơn
- Chuyện quen biết thân thuộc có thể là không. Nhưng ba tao có thể lên tiếng gỡ mày vào, vì hai bên giữa ba tao và công ty Khang Hoa có quan hệ làm ăn với nhau.
- Cám ơn lòng tốt của mày nhé Giao Tiên. Nhưng tao không muốn dựa vào người khác, trong khi khả năng tao có thể làm công việc mà tao thích.

- Đời mà, đơn thân độc mã cũng khó đứng lắm . Sinh viên tốt nghiệp thủ khoa còn chưa chắc đã tìm được một công việc làm thích hợp.

Phong Đình nhếch môi :

- Vị họ không biết sử dụng nhân tài.

Phong Đình nhìn bạn :

- Những lời lẽ đó có phải là của mày không, Giao Tiên ?
- Mày muốn nói gì ?
- Không giống sự vô tư của mày hằng ngày . Hôm nay, mày quá ư là triết lý
- Vô tư thì vô tư, nhưng cũng phải có suy nghĩ chứ, con người phải nên dung hoà hai thứ, như thế mới tồn tại lâu.

Phong Đình vỗ tay:

- Hay. Mấy năm trời làm bạn, lần đầu tiên mới nghe được câu nói này

Giao Tiên xô bạn :

- Ngạo tao à ?
- Không dám . Từ trước tới giờ, tao chưa biết ngạo ai. Mày nghĩ tao ngạo mày thì mày đã không hiểu tao.

Chợt có tiếng gọi inh ỏi phía trước, Phong Đình nhờ bạn :

- Mày ra xem coi ai vậy ?

Giao Tiên đứng lên :

- Ừ . Nếu là bạn của anh Hai, mày có tiếp không ?
- Tùy ý, mày rảnh thì cứ tiếp, chứ tao thì "no".

Giao Tiên rút cổ :

- Cho ăn gan trời, tao cũng không gan như vậy đâu. Tao là chúa dị ứng phải tiếp những tên con trai xa lạ . Ở nhà, bạn chị Hai tao là tao không bao giờ thân thiện

- Tao biết rồi . Mau ra nhanh đi, kéo người ta gọi hoài.

Giao Tiên lật đật chạy đi, Phong Đình nhìn theo bạn, lắc đầu :

- Cái con này

Tình bạn giữa cô và Giao Tiên khá lâu đấy nhỉ . Giờ đây giật mình nhớ lại đã hơn sáu năm trôi qua Ôi ! Sao mà thời gian vẫn cứ trôi không chờ đợi một ai. Thoắt một cái mười một năm, thoắt một cái sáu năm.

Phong Đình chép miệng . Từ lúc ba mẹ cô vĩnh viễn ra đi rời xa anh em cô thì không một người bạn nào chịu gần gũi cô nữa, vì họ chê cô nghèo, cô không có gì ngoài hai bàn tay trắng

Phong đình cúi đầu nuốt lệ . Cô không trách ai, không trách tạo hóa cũng không trách bạn bè cô, âu đó cũng là số phận của mình .

Nhưng làm sao để vượt qua nó đây ? Vì cô không thể chấp nhận nó Thế là từng bước, từng bước, Phong Đình tự phấn đấu cho mình, cô không còn buồn chán nữa, cô không lấy hoàn cảnh mình để làm mặc cảm, trái lại cô còn hãnh diện với nó . Chính vì hoàn cảnh nấy mà nó giúp con người hieu con người hơn, ai mới thật sự là bạn tốt của mình

Tình đời, lòng người khó hiểu, khó đo Lúc dư ăn, dư để thì kẻ viếng, người thăm, tiếng cười rộn rã đầy nhà . Còn lúc khó khăn họ trở nên xa lạ không quen biết, không họ hàng . Càng nghĩ càng thấy nực cười cho cảnh đời đen bạc . Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn sự đen bạc ở đời, nhờ nó mà anh em cô khỏi bận tâm nhiều

Những ngày tháng đen tối sắp sửa qua Phong Đình ao ước nhìn thấy ánh sáng thật sự của mặt trời . gạt qua quá khứ, tìm thấy hiện tại và hướng về tương lai đó mới là mục đích chính

Khuôn mặt và nụ cười của Giao Tiên lúc nào cũng làm cho Phong Đình thấy vui vẻ và ấm lòng . Vì ở cô, Phong Đình đã tìm thấy một tình bạn thật sự.

Giao Tiên không bỏ bạn bè lúc gặp khó, cô luôn có mặt bên bạn mình lúc cần thiết nhất . Cô an ủi, động viên khích lệ để bạn vượt qua những khó khăn để tìm đến niềm vui hạnh phúc

Tuy cô và Giao Tiên tính tình mỗi người không giống nhau, nhưng không thể thiếu nhau dù bất cứ ở nơi đâu và làm gì.

Giao Tiên thì hay đùa, còn Phong Đình nét vô tư không còn nữa trên gương mặt trẻ con kia, cô lúc nào cũng nghiêm chỉnh, nên người con trai muốn chọc ghẹo cũng hơi khó

Những trò chơi của Giao Tiên thường kéo Phong Đình vào cuộc và bắt buộc cô cũng phải theo bạn . Có lần, Phong Đình phải dờ khóc dờ cười khi tham gia trò chơi tìm bạn bốn phương của Giao Tiên, một anh chàng bốn mắt ở trường luật cứ theo làm cái đuôi dai nhách . Phong Đình phải dùng nhiều mưu kế mới cắt được cái đuôi ấy . Thật là hú hồn . Cô luôn dị ứng những anh chàng nhiều miệng lưỡi . Lần đó, Phong Đình giận Giao Tiên cả tháng chứ chẳng chơi, nhưng thấy bạn năn nỉ quá, cô xiêu lòng và tha thứ . Từ đó, Giao Tiên bỏ luôn trò chơi ấy, và hai người trở lại tình bạn với nhau càng khăng khít hơn.

Tiếng Giao Tiên oang oang kéo Phong Đình trở về thực tại :

- Có tin vui đây.

Phong Đình hỏi :

- Trúng số hả ?

- Còn hơn thế nữa

Giao Tiên phe phẩy phong thư trước mặt Phong Đình :

- Mà mày đoán xem tao vừa nhận được gì ?

- Không nhìn cũng biết nữa, càng ì phải nói

- Hay lắm . Nhưng trong phong thư này có gì ? Ai gửi ?

- Mà đúng là lạ . Địa chỉ nhà tao không phải của tao thì của anh Hai tao rồi, còn trong ấy đựng gì cả ta và mày điều biết

Phong Đình xua tay :

- Đưa đây đi.

Giao Tiên giật lại :

- Tay mày ướt, hay để tao đọc cho mày nghe.

Không đợi bạn đồng ý, Giao Tiên xé phong thư :

- Xem nào, có phải thư tình ướt át không ? Ố là la ! Phong Đình yêu thương.

Giao Tiên trộm nhìn bạn rồi đọc tiếp :

- Đã lâu vắng tin em, không biết cuộc sống của em lúc này ra sao ?

Khó khăn dần qua chưa ? Anh không tin là...

Phong Đình trề môi :

- Mà mày xạo không đúng chỗ rồi, Giao Tiên. Hai chữ "thư mời" đánh máy rõ ràng đây kìa

Giao Tiên xếp lá thư lại :

- Đúng là chẳng có chuyện gì qua mặt mày được.

- Thế sao còn không nói thật ?

- Chúc mừng mày.

Phong Đình ngơ ngác :

- Sao lại chúc mừng tao ?

- Chẳng những chúc mừng mà còn bắt mày khao nữa là khác . Công ty Khang Hoa đã tuyển mày rồi.

Phong Đình buông cái áo đang vắt xuống thau nước :

- Thật không ?

- Gạt mày làm gì ? Thư mời đến nhận việc đây nè . Tổng giám đốc công ty Khang Hoa, Võ Khang.

Thay vì lao đến ôm chầm bạn như thường ngày khi có tin vui, nhưng hôm nay Phong Đình không làm thế, cô ngồi yên tại chỗ, chấp tay :

- Cám ơn thượng đế đã không bỏ rơi con. Người đầy lòng nhân từ và độ lượng

Giao Tiên khều bạn :

- Mày đi làm chứ ?

- Dĩ nhiên rồi . Tao đã mơ ước làm việc ở công ty Khang Hoa từ lâu Phong Đình lấy làm lạ về thái độ chột vui chột buồn của bạn :

- Có chuyện gì hả giao Tiên ?

- Tao.

Phong Đình thúc :

- Cứ nói đi

- Tao nghe nói tổng giám đốc công ty Khanh Hoa là người rất đào hoa, đã không ít cô gái say mê ông ta.

Phong Đình bật cười :

- Tưởng chuyện gì . Ông ta đào hoa thì có liên quan gì đến tao ? Hay là mày sợ tao bị Ông ta mê hoặc ? Gì chứ, việc đó mày cứ yên tâm.

Phong Đình này không dễ dàng như thế đâu. Ngoài công việc ra, tao chẳng để ý gì khác.

- Không biết trước được điều gì, mày cẩn thận thì tốt hơn. Thân thiện với ông ta, mày sẽ gặp nguy hiểm.

- Chưa chính thức nhận việc ở công ty Khang Hoa, nhưng nghe mày hù, tao cảm thấy nản lòng . Nhưng chuyện gì tao đã quyết thì cũng không ai thay đổi được đâu, dù gặp muôn vàn khó khăn. Là bạn của tao, xin mày ủng hộ việc tao làm . Võ Khang gì đó nghe rất ấn tượng, nhưng chẳng dễ chi phối được tao. Thường những người thành đạt là một ngôi sao và là thần tượng của nhiều cô gái, chứ với tao thì ai cũng như ai, chẳng thần tượng, tao chỉ nể phục kính trọng những người thật sự tài ba.

- Thì Võ Khang là một người tài 3

- Tao đã có phủ nhận

- Võ Khang không phải là người xấu, ông ta rất được lòng mọi người . Nhưng cái được lòng ấy dễ để cho người con gái rơi vào bẫy tình

Phong Đình xa xăm :

- Cuộc sống hôm nay không biết này mai ra sao, tao không tha thiết gì đến chuyện tình cảm . Cái tao đang nghĩ là hạnh phúc của anh Hai tao, vì tao mà anh ấy chưa nghĩ gì đến cho riêng mình, và hôm nay tao cần làm một việc gì đó để mang lại hạnh phúc cho anh Hai tao ?

- Mà ý định làm gì ?

- Tao chưa biết . Nhưng chắc chắn tao phải làm
Giao Tiên nắm tay bạn :

- Bây giờ cần tao cứ việc lên tiếng

- Mà không cần nói, tao cũng sẽ làm phiền mày nhiều đó, chuẩn bị tinh thần đi

Phong Đình đùa :

- Hồng chừng tao bảo anh Hai tao của mày . Như thế chắc ăn hơn, mày về làm chị Hai tao, tao không sợ bị bắt nạt

Giao Tiên hất mặt :

- Ê ! Tao nhớ lúc này mày nói không mong tao làm chị Hai mày mà

- Nhưng bây giờ tao suy nghĩ lại rồi, mày làm chị Hai tao thích hợp hơn - Phong Đình nheo mắt - nói thật đi. Mày có chút tình cảm gì với anh Hai tao không, để tao khỏi nhọc công ?

Giao Tiên đỏ mặt :

- Mày đúng là... - cô đứng dậy và bỏ đi - không nói chuyện với mày nữa

Phong Đình vội theo :

- Giao Tiên ! Giận hả ? Vậy thì tao không nói vô nữa đâu nghe, vượt mặt cơ hội ráng chịu.

Không biết Giao Tiên có nghe hay không, Phong Đình vẫn tủm tỉm cười . Cô đoán chắc Giao Tiên đã để ý anh Hai cô từ lâu, nhưng vì phận gái không tiện thổ lộ thôi. Phen này cô nhất định ra tay mới được có người chị dâu như Giao Tiên còn gì bằng.

- Thưa ba, con mới về

Ông Vỹ Bình buông tờ báo xuống bàn, sửa lại cái kính trên mắt :

- Là con hử Vỹ Khương ?

- Dạ.

- Hình như hôm nay con về sớm hơn Vỹ Khang

- Dạ phải, đổi ca là con về ngay.

Ông Bình quan tâm :

- Công việc của một bác sĩ mệt không con ?

- Dạ, nếu là yêu nghề thì chẳng có gì là phải mệt ba à . Được chữa bệnh cho mọi người đó là ước mơ của con từ lâu.

- Nay đã thành hiện thực, con thấy mãn nguyện chưa ?

- Thưa ba mơ ước mà trở thành hiện thực, đó là niềm vui lớn nhất

của con, miễn nguyện hay không miễn nguyện con không nghĩ đến . Con còn nhớ ngày con đậu vào đại học Y Khoa, ba tặng cho con chiếc đồng hồ đeo tay thật đẹp và dặn dò : "cái đồng hồ này rất có giá trị, nhưng con đừng nghĩ đến giá trị của nó, vì nó chỉ là một vật dụng mà thôi. Điều cốt yếu là con dùng để thời gian qua đi một cách vô ích, mà phải tận dụng nó để làm những việc có ý nghĩa". - Võ Khương ngồi xuống bên cha :

- Và con đã không quên lời ba, thời gian với con rất là quan trọng, con đã tận dụng, và cho đến hôm nay từng phút từng giây là một mạng sống của con người . Được khoác áo trắng thiên thần trên ngực, và sự mệnh cao cả, con hạnh diện lắm ba à.

Ông Bình mỉm cười :

- Các con đã khôn lớn và trưởng thành, bà không còn mong muốn gì hơn. Chỉ có điều...

Võ Khương cướp lời :

- Chưa đứa nào chịu tìm một nàng dâu cho ba phải không ?
- Biết rồi còn hỏi . Ngày ngày hai đứa đi làm, bỏ ông già này ở nhà một mình chẳng biết làm gì, ngoài những tờ báo và cái tivi, cũng chẳng biết trò chuyện với ai khi người làm đều bận rộn công việc.
- Ba ơi ! Sao ba không đi tìm những ông bạn già của mình ?
- Họ có dâu có cháu đông đúc vui vẻ, thời gian đâu mà tiếp ba.
- Vậy ba muốn anh em con phải làm sao đây ?
- Mỗi đứa tìm ngay một nàng dâu cho ba.

Võ Khương kêu lên :

- Trời ơi ! Ba làm như đi chợ đi shop không bằng, tìm vợ chứ đâu phải tìm hàng hóa đâu 3, cần phải có thời gian, người phải hợp tính hợp tình, và điều cốt yếu là cả hai con tim cùng rung động. Yêu nhau mới đi đến xây dựng hạnh phúc gia đình được chứ ba.
- Ba không cần biết các con làm gì và kiếm gì, trong năm nay con và Võ Khang một trong hai phải lập gia đình để ba có cháu ấm lòng
- Ba ơi...

- Đừng mong gia hạn thời gian với ba nữa . Bây giờ, ba không thể nhận ngược cho đứa nào . Hết Võ Khang rồi tới con, năm này sang năm nọ . Mấy năm rồi, kể từ lúc con ra trường, nhớ không ? Tốt nghiệp ba năm ở Pháp, ba du di không nói, trở về Việt Nam làm việc thêm hai năm... vậy mà mỗi lần ba nhắc đến con và Võ Khang đều lẩn tránh . Nếu các con không tìm được người bạn đời cho mình, hay là để ba tìm giùm cho.

Võ Khương giật mình :

- Thôi ba ơi. Để con và anh Hai tự tìm lấy, chứ ba mà giới thiệu mấy

cô tiểu thư con của bạn ba thì cho con xin đi. Mấy cô đó không hạp với con và cả với anh Hai nữa

- Chưa tiếp xúc với con người ta, sao con biết ?

Vỹ Khương nhún vai :

- Cần gì phải tiếp xúc, chỉ thấy cô Diệp Linh gì đó là con đã thấy ngán rồi, bám theo anh Hai như là con ong đang cần nhụy, mà Diệp Linh cũng giống con ong thật

Ông Vỹ Bình cau mày :

- Con ăn nói thế mà nghe được đó hả, Vỹ Khương ? Diệp Linh là con nhà có gia thế đảng hoàng, với lại con bé cũng đang có cảm tình với anh Hai con, ba thấy hai đứa xứng đáng chứ.

- Xứng cái nổi gì ba ơi. Ý vào gia đình giàu có, cô ta suốt ngày rong chơi, chuyên viên gây phiền phức, cũng may là anh Hai con không yêu nổi cô ta, chứ nếu không thì "héo" cả đời.

- Những câu chuyện về Diệp Linh, con đã nghe ở đâu vậy ? Không chừng một số người ganh tỵ khi không được anh Hai con quan tâm đến, nên nói xấu.

- Ba thừa biết tính của anh em con mà . Nếu là chuyện gì vô căn cứ, con không bao giờ nói ra đâu. Những việc Diệp Linh làm chính con và anh Hai đã từng giải quyết giùm cô ta.

Ngưng một chút chờ phản ứng của cha, Vỹ Khương tiếp :

- Con biết là đàn ông không nên nhiều chuyện, nhất là chuyện về phụ nữ, nhưng con không nói thì ba không biết, chẳng hạn như chạy xe quá tốc độ, anh Hai phải đến công an bảo lãnh, rồi có lần gây tai nạn cô ấy lại tìm đến con. Nói chung là cô ta luôn đem đến nhiều chuyện phiền phức, con không thể chấp nhận bản tính của người con gái như vậy . Chưa là gì của anh Hai mà cô ta ghen tuông, gây cãi, đối xử với người nghèo không có chút nghĩa tình . Tuy anh Hai không một lần tâm sự, nhưng con hiểu được anh Hai đang cố chịu đựng, vì ba và ba Diệp Linh là chỗ bạn bè thâm giao.

Anh nắm tay cha, tiếp :

- Ba ơi ! Tất cả mọi việc ba đều luôn thận trọng . Nhưng ba ơi !

Chuyện hạnh phúc của đời người, con xin ba suy nghĩ cho kỹ, đừng ép anh Hai con phải lập gia đình với người không yêu. Diệp Linh mãi không bao giờ hợp với anh Hai con.

Ông Bình trầm ngâm :

- Ba thì không hứa hẹn gì cả . Nhưng ba của Diệp Linh lại có ý muốn tác hợp, chỗ thâm giao ba không biết phải làm sao.

- Thì ba cứ để cho anh Hai tự quyết định lấy . Ngày xưa, ba đã từng tôn trọng quyết định của anh em con thì ngày nay vẫn vậy nghe ba

Hạnh phúc cả đời người không thể coi như trò đùa . Với lại, anh Hai con là một người đàn ông thành đạt, sợ gì không tìm được vợ.

Ông Bình thở dài :

- Ba có thể làm khác hơn được sao. Các con đã khôn lớn, hãy tự quyết định cuộc đời cho mình . Ba đâu thể theo mãi các con mà nhắc nhở . Hạnh phúc là tranh đấu và các con biết mình phải làm gì, ba chỉ nhắc nhở bấy nhiêu thôi.

- Lời ba dạy, chúng con luôn ghi nhớ . Ba đừng bận tâm về việc lập gia đình của anh em con nữa . Chắc chắn con và anh Hai không tôn thờ chủ nghĩa độc thân đâu. Chúng con đã từng hứa với mẹ là không bao giờ để ba buồn thì ba cứ yên tâm mà sống vui vẻ . Thấy ba vui, nơi suối vàng mẹ cũng vui lây.

Ông Vỹ Bình gượng cười

- Ngày nào mà ba chẳng vui. Các con càng khôn lớn thành đạt thì ba càng hãnh diện . Ba đã hứa với mẹ con là nửa cuộc đời còn lại của ba sẽ luôn dành cho anh em con.

- Con nên mẹ đã xa ba, và xa anh em con hơn 30 năm mà bà không hề để ý đến một người đàn bà nào khác

- Vì không ai có thể thay thế hình bóng mẹ con, dù bà ấy không còn trên cõi đời này nữa

- Đó là một tình yêu chân thật, phải không ba ?

Anh mắt ông Vỹ Bình ngời sáng . Dù thời gian ngắn ngủi bên nhau trong tình nghĩa vợ chồng, nhưng ngần ấy là những ngày hạnh phúc nhất cuộc đời ông

Còn hạnh phúc nào hơn khi yêu, được yêu và lấy người mình yêu, rồi từ hai bàn tay trắng, đôi vợ chồng son gây dựng lên một thiên đàng, trong đó có những đứa con kháu khỉnh của hai người.

Nhưng rồi mái ấm gia đình hạnh phúc kia không được lâu dài, người vợ trẻ ra đi vì một căn bệnh nan y, để lại hai đứa con thơ dại

Thương vợ, nhưng chẳng lẽ cứ mãi đau buồn, còn hai đứa con đang cần tình thương và sự dạy dỗ, người cha trẻ đã đứng dậy, tất cả đều vì hai con thơ Một mình gà trống nuôi con cũng cực khổ lắm chứ, những lúc con biếng ăn đau ốm, thế mà người cha không hề có suy nghĩ bước thêm bước nữa

Năm tháng qua dần, hai đứa con thơ khôn lớn thì tóc cha cũng bạc theo thời gian. Vỹ Khang, người con trai lớn tốt nghiệp trung học được tuyển thẳng vào đại học kiến trúc, trái với nghề mà ông đã từng mong muốn cho con. Nhưng ông không hề ép buộc con đi theo con đường mình đã chọn, ông tôn trọng quyết định của con và luôn ủng hộ con bằng tình thương của người cha bao la hơn biển cả?

Vỹ Khang thừa hưởng "gien" di truyền của cha mẹ, nên anh vừa đẹp trai và thông minh, đầu óc luôn sáng tạo, và ở anh cũng có cái gì đó vừa lạnh lùng, vừa hơi khó hiểu

Tính cách của anh luôn để lại ấn tượng sau sắc với các cô gái . Thời trung học cho đến đại học, anh là người luôn được các cô gái ngưỡng mộ, làm cho bạn bè cùng trang lứa phải ganh tỵ.

Sau khi tốt nghiệp đại học, chỉ trong một thời gian ngắn thôi, tên tuổi của Vỹ Khang đã lan rộng khắp nơi cả trong nước và ngoài nước

Là một người trẻ tuổi và thành đạt, nhưng không vì thế mà anh kiêu căng tự phụ, trái lại anh càng miệt mài học hỏi . Tình thương duy nhất hiện tại, anh chịu dành cho anh và em trai mình

Vỹ Khang quả đúng là một người con có hiếu, anh chưa bao giờ để cha phải buồn lòng, riêng chuyện lập gia đình thì anh vẫn còn trì hoãn, vì chưa tìm được tình yêu đích thực của mình.

Còn Vỹ Khương có khác gì đâu, anh cũng vẫn kế thừa những "gien" ấy, có điều anh lại chọn ngành y khoa. Với châm ngôn lương y như từ mẫu, anh muốn đem tài năng của mình ra phục vụ cho đồng bào, anh yêu nghề cũng như yêu cuộc sống của nhân loại.

Cả hai anh em đều có lý tưởng riêng, nhưng có điểm chung là phục vụ, một người là lợi ích cho xã hội, bộ mặt xã hội, một người là vì cuộc sống của nhân loại

Rõ ràng ông Vỹ Bình có hai người con thật xứng đáng, khối người mơ ước như ông mà vẫn không được

Nụ cười lấp lánh trên môi ông Bình và Vỹ Khương chợt nhìn thấy :

- Hình như có điều gì đang làm ba vui

Ông Bình gật đầu :

- Phải rồi . Đâu con đoán thử xem

Vỹ Khương nghiêng đầu như một đứa trẻ :

- Ba nghĩ đến anh em con ?

- Chỉ là một phần.

Vỹ Khương bóp trán :

- Chẳng lẽ... mẹ là người duy nhất có thể làm cho ba có nụ cười tươi nhất

- Thật chẳng hổ danh là con của Vỹ Bình . Vỹ Khương ! Con giỏi lắm . Ba đang nhớ đến mẹ con và ba càng vô cùng hạnh phúc, khi mẹ con đã sinh cho ba những người con tuyệt vời . Mẹ con mãi mãi vẫn ở trong trái tim ba, không bao giờ phai nhạt.

- Chắc là tình yêu của ba mẹ rất là đẹp.

- Con nói không sai. Dù mẹ con đã rời bỏ ba, nhưng kỷ niệm đẹp nhất trong đời, ba không thể nào quên, nó sẽ theo ba hôm nay và

đến những ngày cuối đời.

Vỹ Khương ôm cánh tay ông Bình :

- Đừng buồn nữa ba, tất cả đã là kỷ niệm.

Ông Bình lắc đầu :

- Ba không buồn . Mỗi lần nhắc đến mẹ con đó là niềm vui của bạ Mẹ con ra đi mà không muốn ba cô độc, còn để lại cho ba hai trẻ thơ Từ đó, ba mới hiểu thế nào là sự cực khổ của người làm mẹ . Ăn không ngon, ngủ không yên lúc các con ốm đau khi trái gió trở trời, rồi theo năm tháng các con lớn khôn, niềm vui của ba càng nhân cao khi nhìn các con nên người và thành đạt . Bây giờ có theo mẹ con, ba cũng yên tâm.

Vỹ Khương xúc động :

- Công nuôi dưỡng, công tái tạo, chúng con chưa đền đáp, ba đừng vội lìa xa anh em con nghe bạ Mẹ đã không còn, chúng con thiếu tình thương của mẹ . Chỉ còn ba, ba là duy nhất của anh em con, ba phải sống để hưởng niềm vui với anh em con.

- Nếu thượng đế đã định ra số phận cho mỗi con người thì con có kêu cầu cũng vô ích . Cho dù ba có ra đi thì anh em con phải luôn nhớ lấy lời bạ Yêu thương nhau, là một người hữu ích cho đất nước, như thế các con đã trả được công nuôi dưỡng và sinh thành

- Ba.

Ông Bình vuốt tóc con :

- Xem nào, đã là một bác sĩ rồi mà sao dễ xúc động quá vậy . Nhìn cái mặt của con bây giờ, không ai tin con là bác sĩ đâu. Thôi, đừng rủ rệu nữa . Nói vậy, chứ ba chưa ra đi sớm đâu, nếu anh em con chưa cho ba có dâu và cháu nội.

- Bà này ! Đi tứ đi tam rồi vẫn không quên chuyện ấy . Thôi được rồi, anh em con sẽ cố gắng

- Hứa phải giữ lời đấy

- Con trai của ba mà . À, ba ơi ! Ngày mai có đi viếng mộ mẹ không ? Hay là để con làm tài xế cho ba.

Ông Bình khoát tay :

- Con cứ lo công việc của mình đi, mạng người là quan trọng, với lại con là ở phòng cấp cứu nữa . anh Hai con đi với ba là được rồi

- Công ty của anh Hai là công ty lớn nghĩ một buổi là biết bao nhiêu việc . Với lại, ngày mai con cũng không có ca trực con đi với ba là hợp lý hơn.

- anh Hai con cũng muốn đi. Thôi để thì ba cha con mình cùng đi viếng mộ mẹ con vậy.

- Tuân lệnh.

Ông Bình nhìn đồng hồ :

- Khá trễ rồi, mà sao anh Hai con vẫn chưa về nhỉ ? Bộ lúc này nhiều việc lắm sao ?

- con nghe nói anh Hai vừa tuyển thêm một thư ký và một thông dịch viên, chắc là công việc cũng khá nhiều.

- Công việc thì công việc, nhưng cũng phải nghĩ đến sức khỏe của mình . Con nhớ nhắc chừng anh Hai con đấy, đừng ham việc quá, đến khi nằm xuống rồi ân hận

- Dạ, con biết rồi ba.

Vỹ Khương lẩm bẩm :

- Không biết công ty hôm nay có tiệc chiêu đãi không nữa, hay bị Diệp Linh gây phiền phức rồi

Thật là số anh Hai sao ấy, cứ bị phụ nữ kéo vào cuộc hoài, còn anh, chẳng có gì phiền lụy cả . Anh và Vy Vy quen nhau cũng khoảng một năm, thế mà chưa bao giờ cô đem lại phiền phức cho anh, hay làm anh khó xử, trái lại cô rất hiểu, và thông cảm cho anh. Vy Vy sẽ là một người vợ hiền dâu thảo, nhất định anh phải đưa cô ấy về nhà ra mắt ba mới được . Nhưng không phải trong lúc này, bởi vì anh chưa có ý lập gia đình . Tuy Vy Vy yêu anh và anh cũng thế, thời gian này mà vướng vào gia đình thì sự nghiệp của anh sẽ chững lại ngay.

Anh nén tiếng thở dài.

Thôi thì đành chờ một thời gian vậy . Vy Vy yêu anh, chắc cô ấy sẽ hiểu.

Yêu nhau một năm, nơi bệnh viện anh làm, cô còn không biết, duy chỉ có một mình anh Hai là người thường xuyên tâm sự để gỡ rối tơ lòng.

Ban đầu lúc mới quen, Vy Vy đang là sinh viên sư phạm năm cuối, thế là về nhà được người ủng hộ, hậu thuẫn, anh tiến tới luôn . Yêu nhau quen nhau một năm có quá hấp tấp không ?

Vỹ Khương khẳng định, không bao giờ . Hai người đến với nhau bằng tiếng gọi con tim chân thật . Anh và Vy Vy đến với nhau cũng có một phần công của anh Hai trong đó . Nếu anh Hai không cho thêm can đảm thì có lẽ anh chưa có được Vy Vy đâu.

Phải làm cái gì đó cho anh Vỹ Khang thôi, vì hình như anh Hai không chú trọng lắm về tình yêu, chỉ cần có một gia đình là được rồi . Và như thế thì càng chết sớm, cô ả Diệp Linh cứ ve vãn hoài, lỡ có một ngày nào đó, anh Hai xiêu lòng, thuận lòng cưới mà không cần tình yêu thì nguy to.

Cái đầu thông minh của Vỹ Khương hoạt động nhanh . Phải tách Diệp Linh ra khỏi Vỹ Khang, sau đó mới giúp anh Hai tìm một tình

yêu đích thực.

Người ta nói thành công ít khi đi đôi với hạnh phúc, riêng Võ Khương, anh không bao giờ tin điều ấy . Anh tin vào thượng đế thì tất nhiên thượng đế không làm cho con người đau khổ . Nhất định anh Hai sẽ có một tình yêu và một gia đình hạnh phúc của riêng mình, mà người con gái đem lại điều ấy không bao giờ là Diệp Linh. Võ Khương chợt nhớ ra điều gì, anh nhấc điện thoại, bấm số. Sau một hồi chuông dài thì có người nhấc ống nghe, đầu dây bên kia là tiếng con gái.

- Alo.

- Xin hỏi có phải là nhà của Phong Minh không ?

- Đúng rồi . Anh muốn tìm Phong Minh ?

- Vâng.

- lát sau gọi lại đi nhé, anh ấy vừa ra ngoài.

- Khoan đã, cô ơi.

- Gì nữa ?

- Hình như cô là...

- Là gì thì cũng không liên quan đến anh.

Tiếng gác máy khô khốc làm Võ Khương lắc đầu.

- Con gái gì mà chưa phát khiếp . Nhưng...

Võ Khương nhíu mày . Nhà Phong Minh đâu có ai nữa, ngoài hai anh em của họ, vậy người nghe điện thoại vừa rồi chẳng lẽ là...

Anh nhớ Phong Minh có nói, cậu ta có cô em gái vừa bướng, vừa ngang, đặc biệt là với phái nam, cô bé nói chuyện ngang như cua vậy, nên chẳng có anh chàng nào dám xâm nhập vào đến "vạch mười sáu mét năm mươi " cả.

Ồi ! Như thế thì Phong Minh phải vất vả tìm chồng cho cô bé rồi .

Hình dung ra khuôn mặt cau có khi tiếp xúc với phái nam của cô bé trong sự gượng ép . Võ Khương thấy thú vị làm sao.

Trên đời này, sao lại có nhiều người không thích tiếp xúc với đàn ông như cô bé nhỉ , để cánh đàn ông ít gặp phiền phức một chút.

Mà một người như cô bé quả là đặc biệt, chứ còn gì nữa . Tuy chưa gặp em gái Phong Minh lần nào, nhưng Võ Khương có thể phác họa được cô bé vừa bướng bỉnh, vừa trẻ con, vừa xa, nhưng lại vừa gần . Nói chung, ở con người cô bé toát lên nhiều mâu thuẫn, cái mâu thuẫn rất là dễ thương.

Nói thì nói, nghĩ thì nghĩ, nhưng Võ Khương này không phải dễ thay lòng đâu nha, chỉ tại ở cô em gái của Phong Minh có cái gì đó làm cho người ta muốn khám phá thôi.

Và tất nhiên, anh không phải là người thích khám phá, tốt hơn hết

anh hãy nhường cái điều lý thú kia lại cho người nào có khả năng chinh phục hoàn toàn bản tánh ngang bướng.

Người ấy là ai nhỉ ? Vỹ Khương chưa nghĩ ra, nhưng chắc chắn là phải có.

Anh tiếp tục bấm số.

- Alo ! Chú Hai hả ?

- Là tôi đây cậu Ba.

- Anh Hai tôi đã rời công ty chưa vậy chú ?

- Ông tổng rời công ty mười lăm phúc là cậu gọi đến . Có gì quan trọng không cậu Ba ?

-Ồ ! Không . Tại thấy trễ quá mà anh Hai tôi chưa về, nên tôi gọi hỏi thăm vậy thôi.

- Ông tổng đang trên đường về đấy.

- Cám ơn chú.

Vỹ Khương vừa gác máy thì có tiếng chuông cổng . Anh nhóm dậy :

- Chắc là anh Hai về.

Thấy dáng dì Hảo từ nhà sau bước lên, Vỹ Khương ngăn lại :

- Để tôi mở cửa cho . Phiên dì hâm nóng lại thức ăn giùm.

- Vâng.

Vỹ Khương đi nhanh ra ngoài, và cánh cổng sắt được mở ra.

- Anh Hai !

Vỹ Khang cho xe vào trong sân, tắt máy rồi bước xuống, đứng chờ Vỹ Khương đóng cửa.

Gài khóa cổng cẩn thận xong, Vỹ Khương đến bên anh trai :

- Hôm nay anh về trễ ?

-Ờ, công ty có chút việc . Ba đâu ?

- Đang ở phòng khách chờ anh.

Vỹ Khương quan sát anh trai :

- Anh có vẻ mệt mỏi.

Vỹ Khang không giấu :

- Gần đây công ty nhận được khá nhiều hợp đồng, nên anh không được ngồi yên, nhưng không sao, chỉ cần có thời gian để nghỉ ngơi là ổn thôi.

- Sức khỏe của mình là quan trọng, anh phải biết giữ gìn, đừng để cho ba phải lo lắng.

- Anh biết rồi.

Vỹ Khương hỏi :

- Anh vừa tuyển thêm nhân viên, sao không để họ giúp ?

- Tuần sau họ mới đến nhận việc . Một thư ký kiêm thông dịch, có lẽ công việc của anh sẽ nhẹ nhàng hơn.

- Nếu anh cần san sẻ, anh đừng ngần ngại, nghe anh Hai . Chúng ta là hai anh em với nhau phải không ?

Vỹ Khang vỗ vai em trai, mỉm cười :

- Đương nhiên rồi, nhưng bây giờ thì chưa đâu, đến lúc anh phiền thì đừng có than đấy . À ! Nhã Trinh thường nhắc đến em, có rảnh hãy đến thăm cô ấy đi.

Vỹ Khương nhăn mặt.

- Anh muốn ám chỉ gì đây ? Em lúc nào cũng xem cô ấy như là em gái.

- Thì Nhã Trinh cũng thế thôi, cô ấy vẫn biết em có Vy Vy mà . Cô ấy đâu có mơ tưởng đến em, ngoài danh nghĩa là đứa em gái . Cho em biết nghe, Nhã Trinh đã có người yêu rồi.

- Ai vậy anh Hai ?

Vỹ Khang nheo mắt.

- Sao ?

- Đừng nghĩ lung tung mà, tại em tò mò thôi.

- Không có ý gì chứ ?

- Anh Hai này !

- Không có gì thì tốt rồi . Người yêu của Nhã Trinh là phó giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Đại Nam.

- Công ty trách nhiệm hữu hạn Đại Nam nghe quen quá . Hình như em có người bạn ở đấy , sao trùng hợp thế ?

- Em không nghĩ bạn em là người yêu của Nhã Trinh chứ ?

Vỹ Khương lắc đầu :

- Có lẽ không . Nhưng nếu là thật cũng không sao, em càng mừng cho thằng bạn của em . Trong nhóm bạn của em, chỉ có hấn là bất hạnh nhất, ba mẹ mất sớm phải chăm sóc em gái từ nhỏ, chưa một lần nghĩ đến hạnh phúc cho riêng mình.

- Đó là phải là số phận của mỗi con người không. Em có thể giúp đỡ bạn mình mà.

- Bằng cách nào đây ? Thằng bạn của em nó tự ái lắm, không nhận sự giúp đỡ của người khác đâu. Với lại, anh nói người yêu của Nhã Trinh là phó giám đốc thì chắc không phải rồi, vì nó chỉ là nhân viên của công ty thôi.

- Anh nghĩ em giúp được, nhưng còn phải dựa vào năng lực của cậu bạn của em nữa

- Chuyện đó anh yên tâm.

- Vâng. Em còn nhớ Tuấn Vỹ không ?

Vỹ Khương nhíu mày :

- Tuấn Vỹ ?

- Anh chàng mà anh gọi là Lục Vân Tiên ấy.
- À ! Nhớ rồi . Nhưng anh Vỹ thì có liên quan gì đến thằng bạn em ?
- Hiện Tuấn Vỹ đang làm giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Đại Nam
- Thì ra vậy . Bạn em nói giám đốc công ty Đại Nam dễ gần gũi lắm
- Tính Tuấn Vỹ, em quá rành rồi mà . Hai tuần trước, anh và Tuấn Vỹ có gặp nhau, hẳn khoe có một trợ lý rất tuyệt vời, không biết có phải là bạn của em không ? Nhưng bạn em tên gì ?
- Phong Minh.
- Đúng một trăm phần trăm. Chỉ một lần gặp thôi, anh cũng có thể nhận xét cậu ta là người có năng lực và rất có trách nhiệm với công việc
- Vỹ Khương ngạc nhiên :
- Anh đã gặp Phong Minh ?
- Mới vừa lúc này, ở công ty của anh. Nói thật, anh rất thích cách làm việc của Phong Minh, được một người trợ lý như cậu ấy thật là tốt
- Em không nghe người ta nói con người không bao giờ thỏa? mãi những gì mình đang có sao ? Anh chỉ ao ước có được người như Phong Minh, chứ anh đâu có chê Hoàng Phúc.
- Thế anh đã từng nghe câu : "Cái gì không phải của mình thì đừng nên ao ước để có nó, bởi vì những gì mình thực hiện mới là sự thật".
- Vỹ Khang chớp mắt :
- Có phải là Vỹ Khương không đấy ?
- Là em chứ ai
- Vỹ Khang chép miệng :
- Ước mơ, hy vọng, hoài bão, mục đích sống, nếu chỉ là hư không thì còn nói đến mà mà gì ? Trên đời này, thượng đế còn không cấm con người ước mơ kia mà
- Vậy anh đã cho mình bao nhiêu ước mơ rồi ?
- Anh không rõ, anh ước mơ nhiều điều lắm, bởi vì anh là con người tham lam mà.
- Có ước mơ nào trở thành sự thật chưa ?
- Rồi . Từ nhỏ anh đã ước mơ mình trở thành một kiến trúc sư giỏi, một nhà doanh nghiệp để làm giàu đẹp thêm cho tổ quốc . Anh ước mơ niềm hạnh phúc đến với tất cả mọi người, và ước mơ ba luôn khỏe mạnh để sống với anh em ta lâu hơn.

Lời Của Trái Tim

Chương 4

- Thế anh đã có ước mơ gì cho riêng anh chưa ? Chẳng hạn như là hạnh phúc tình yêu.

Khuôn mặt Võ Khang chợt lạnh lùng :

- Phụ nữ thật là phiền phức, đôi khi anh cũng muốn dừng bao giờ nghĩ tới họ.

- Chỉ một mình Diệp Linh thôi mà anh đã thấy mệt mỏi rồi sao ? Vậy mà em cứ tưởng anh sẽ cưới cô ấy chứ . Hai người không phải đã từng gắn bó với nhau sau ?

Võ Khang nhếch môi :

- Cưới ư ? Em còn mĩa mai anh được sao ?

- Ở trên thương trường thì anh không hề thất bại, trái lại còn sành sỏi, thế mà với tình yêu, anh lại không có một chút kinh nghiệm, có phải anh đang muốn mình khờ khờ trong tình cảm không ? Khi mới quen Diệp Linh, không phải em đã nói với anh rồi sao ? Cô ấy không phải là mẫu người bạn đời . Vậy mà anh vẫn để thời gian kéo dài, rồi đây Diệp Linh sẽ bám lấy anh cho coi.

Võ Khang cúi đầu :

- Anh không muốn bận rộn vì tình yêu, nhưng giờ anh đã hiểu, hôn nhân với người mình không yêu quả là địa ngục . Có muốn lắm không ?

- Anh chưa yêu thì cũng đâu có gì là muộn . Anh Hai ! Đừng để ba phải lo lắng cho hôn nhân của anh em mình

- Em muốn nói...

- Lúc nãy nói chuyện với ba, ba có đề cập đến chuyện anh và Diệp Linh, nhưng em đã phản đối quyết liệt, và cuối cùng, ba đành nhượng bộ.

- Cảm ơn em.

- Như thế không có nghĩa là xong đâu. Ba ra điều kiện cho hai anh em mình là nếu trong năm nay, không đưa về cho ba một nàng dâu thì ba sẽ đích thân đi hỏi vợ cho cả anh và em. anh Hai ! Em thì đã có Vy Vy rồi, anh mau tìm tình yêu cho mình đi. Chuyện của ba nói không phải là đùa đâu, em không muốn anh phải rơi vào cái lũng lẩn quần khổ đau

Võ Khang ngược mặt lên trời :

- Tình yêu chỉ có thượng đế mới tìm kiếm được cho anh thôi, chứ anh có muốn cũng không được

Vỹ Khang vừa dứt lời thì tiếng dì Hảo ở phòng ăn

- Cậu Hai ! Cậu Ba ! Ông chủ đang chờ ở phòng ăn

Vỹ Khương giật mình trách nhẹ :

- Dì cứ y như con mèo vậy, đi không một tiếng động, rồi đột ngột lên tiếng, có ngày chúng tôi phải đứng tim vì dì

Vỹ Khang thì dễ dãi hơn, anh đỡ lời cho em trai :

- Dì đừng để ý những lời Vỹ Khương nói nghe.

- Dạ, tôi biết mà cậu Hai. Cậu Ba đâu có ác ý gì . Hai cậu vào đi kéo ông chủ chờ

- Vâng. Cảm ơn dì

Vỹ Khương ôm vai dì Hảo :

- Dì không buồn thôi chứ ?

- Tôi nào dám . Cậu Ba đừng bận tâm.

Vỹ Khương nhăn mặt :

- Dì nói vậy là dì còn giận tôi.

Vỹ Khang chen vào :

- Dì Hảo à ! Dì cười một cái đi, để Vỹ Khương tin là dì không còn giận

- Tự nhiên bảo cười, tôi không làm được đâu. Nhưng hai cậu hãy tin là tôi không buồn hai cậu đâu.

Vỹ Khang và Vỹ Khương, mỗi người một bên cùng dì Hảo cùng vào nhà . Họ vừa đi, vừa nói cười vui vẻ như không phải là chủ và tớ.

oOo

Mùi thứ ăn thơm phức xông vào mũi khiến Phong Minh lần mò xuống bếp, anh hít hít :

- Thơm quá . em đang làm món gì vậy Phong Đình ?

- Điềm tâm sáng thì em làm món gì nào ?

- Anh ngửi thấy thơm lắm

Phong Đình liếc anh trai :

- Người ta không nhìn thấy mặt anh họ sẽ nói anh là mèo đó anh Hai..

- Ờ, cái con nhỏ này !

- Không phải sao ? Thơm thì ngửi được rồi, làm gì mà hít hít

Xúc trứng trong chảo ra đĩa, Phong Đình mang để trên bàn, cô nói :

- Mai mốt, điềm tâm sáng của anh đã có người tình nguyện làm rồi, em khỏi phải nhọc công.

Kéo cái ghế ngồi xuống bên em gái, Phong Minh hỏi :

- Ai mà ngu si dữ vậy ?

Phong Đình bâng quơ :

- khi yêu, người ta ngu si một chút cũng không sao mà.

- Nè, nè ! em vừa nói cái gì ?

Cho một miếng bánh mì vào miện, Phong Đình lúc lắc đầu :

- Thì anh đã nghe.

Phong Minh ngoáy tai :

- Không được rõ lắm . Em nói lại đi

- "No". Không rõ bây giờ, nhưng sau này anh sẽ hiểu

- Nhiều chuyện

Phong Minh cắm cúi vào đĩa trứng của mình . Đúng là con gái, ngàn lần khó hiểu . Cũng may anh chưa yêu ai, nếu không anh sẽ điên mất vì cái khó hiểu này

Phong Đình từng từng tiếp :

- anh Hai có biết là có người để ý anh không?

Phong Minh như mắc nghẹn miếng bánh mì nơi cổ . Anh trợn mắt :

- Để ý anh ?

- Ừ Có gì lạ đâu. Anh cũng đẹp trai như ai, cũng phong độ như ai, cũng có công việc làm ổn định như ai, họ mến anh, để ý anh cũng đâu có gì mà phải ngạc nhiên.

- Em làm ơn đi, nếu biết được người nào để ý anh đó, em bảo họ từ bỏ ngay đi.

- Tại sao ?

- Yêu anh chỉ thêm khổ mà thôi

Phong Đình cảm thông :

- anh Hai ! Mình nghèo, nhưng họ không quan tâm cái nghèo đó thì anh còn mặc cảm làm gì . Không phải anh đã từng dạy em, đừng bao giờ lấy những điều tự ti mặc cảm làm lẽ sống, mà hãy vui vẻ sống một cách chân thật . Em đã thể hiện được điều đó rồi . Còn anh, anh không làm được sao ?

- Anh...

- Việc giàu hay nghèo đã không quan trọng với em từ lâu. Cái quan trọng là ở đạo đức sống của mỗi người kìa . Người con gái yêu anh đã nhìn thấy ở anh phẩm chất ấy mà đem cả trái tim mình trao gởi cho anh thì xin anh đừng ngần ngại . Em luôn ngưỡng mộ anh đó anh Hai, anh là một người anh mà trên đời này không có gì thay thế được . Anh đã hy sinh cho em quá nhiều và giờ đây cũng là lúc anh nghĩ cho riêng mình

Phong Đình nghiêng qua ôm cánh tay anh trai, tiếp :

- Anh mà lập gia đình thì sẽ có thêm một người săn sóc em, đúng không ?

Phong Minh thở dài :

- Anh chưa nghĩ mình sẽ lập gia đình đâu. Hoàn cảnh sống của anh

em ta như thế này, thêm vào một người nữa, không phải sẽ càng khó khăn hơn sao ?

- Anh Hai à ! Họ yêu anh thì họ đã chuẩn bị trước là phải sống cuộc sống với anh như thế nào rồi

- Nhưng anh thì không nỗ lực để cho người yêu anh phải khổ cực, cả em gái của anh nữa.

- Vậy hãy cố gắng phấn đấu hơn nữa đi. Em tin anh em ta sẽ thay đổi được cuộc sống.

Phong Minh xúc động :

- Cảm ơn em.

- Nếu anh thật sự muốn cảm ơn em thì đừng bao giờ ngần ngại khi duyên nợ đã ở bên mình . Đừng vì mặc cảm nghèo mà để hạnh phúc vượt khỏi tầm tay, vui mừng đón nhận nó là đón nhận cả đời người.

Phong Minh xoa đầu em gái :

- Em lúc nào cũng triết lý hay cả . Anh đang muốn biết người con gái nào từ chối tương lai sáng lạng để yêu anh.

- Nói gì mà nghe ghê gớm thế ? Bộ yêu anh thì không có tương lai sao ?

- Thôi mà . Đừng bắt bẻ anh nữa . Nói đi.

- Muốn em nói, trước tiên anh phải suy xét lại xem trái tim mình đã lỡ có bóng hình ai chưa ? Để người con gái đó đỡ khó xử?

Phong Minh đặt tay lên ngực mình :

- Trái tim anh vẫn còn trống vắng

- Thế thì tốt . Em đành phải hy sinh để đóng vai cô em chồng vậy .

Hy vọng hai người là một cặp xứng đôi

Phong Minh chau mày :

- Em lắm nhảm gì đó ?

Phong Đình lấp lửng :

- Tình yêu không thể một chiều, cũng không thể là hai đường thẳng song song, mà nó phải có điểm chung cùng gặp nhau ở đây . Anh Hai ! Nhóm bạn gái thường chơi chung với em, anh thấy thế nào ?

- Sao tự nhiên khi không lại chuyển sang nhóm bạn của em là sao ?

- Thì anh cứ cho biết ý kiến đi, coi như đây là một bài trắc nghiệm để em tìm câu trả lời đúng

- Rắc rối quá

- Nếu anh muốn biết tên người con gái nào đang yêu anh thì anh phải trả lời

- Đây là điều kiện của em ?

- Anh nghĩ sao cũng được

Phong Minh thành thật :

- Nhìn chung, bạn của em thì cô bé nào cũng dễ thương cả . Nhưng mà thương hồng dễ cô nào . Ngọc Bình hiền quá, dễ bị ăn hiếp . Như Ngọc thì y như đứa con trai, lóc cha lóc chóc . Hoàng Oanh thì hót hơi nhiều...

Phong Đình kêu lên :

- Bạn em, mà anh chỉ toàn là chê không hà . Tụi nó đâu đến nỗi tệ, mà anh dạt ra hết vậy ?

- Anh đang nêu lên bản tính của họ mà . Không phải em cần sự nhận xét chính xác của anh sao ?

Phong Đình gật đầu :

- Đồng ý là chính xác, nhưng đâu cần phải " sát nút " như thế . Mỗi người đều có một cá tính riêng, để anh là giám khảo chấm điểm trong cuộc thi hoa hậu, chắc là rớt hết, dù cho người ta đẹp cũng sẽ trở nên xấu trong tầm nhìn của anh.

- Ngoại hình cũng cần có, nhưng không quan trọng, cái quan trọng là phẩm giá đạo đức của con người.

- Vậy em gái anh đang nằm trong "top" một hay "top" hai ?

- Dĩ nhiên là "top" một rồi.

Tính Phong Đình tuy hơn bướng một chút, nhưng khá ngoan, tuy không hiền, nhưng dễ chịu, không giỏi hơn ai, nhưng không để cho người ta giỏi hơn mình, đủ xài

- Đủ rồi anh Hai. Em kiện câu không giỏi hơn ai. Nhưng không để người ta giỏi hơn mình . Anh muốn ám chỉ điều gì đây ?

- Ở

- Anh vừa phải thôi đó . Nhận xét chê bai đủ thứ, cả em gái mình, nhưng hình như còn một người anh chưa nói đến

- Anh quên

Phong Đình liếc ngang :

- Quên ? Em không tin đâu. Có phải Giao Tiên là nhân vật chính, và là người toàn vẹn không ?

Phong Minh tránh ánh mắt em gái :

- Có thể nói Giao Tiên cũng như em.

Phong Đình không chịu :

- Giao Tiên thì không thể như em được

- Vậy em muốn...

- Em phải nói rõ ràng hơn

Phong Minh sụp bẫy :

- Có thể nói Giao Tiên là mẫu người yêu lý tưởng . Trên đời không có gì là tuyệt đối, nhưng cô bé là ở dạng tương đối

- À ! Thì rá.

- Em muốn nói gì ?
- Giao Tiên đang là mẫu người lý tưởng mà anh đang tìm kiếm ?
- Anh không biết
- Sao lại thế ?

Phong Minh gãi đầu :

- Anh... Ở thì tiếp xúc với cô bé, anh rất thích, nhưng xin em đừng nói với cô bé . Anh sợ cô bé mắc cỡ rồi không dám nói chuyện với anh.

Phong Đình điểm điểm ngón tay :

- Từ lâu để ý người ta, nếu hôm nay em không điều tra thì anh đâu có nói . Hai người thăm để ý nhau, đúng là do thượng đế sắp đặt rồi Phong Minh bắt ngờ :

- Giao Tiên cũng để ý anh?
- Ừm- Phong Đình tủm tỉm: Duyên nợ hai người đã tới, xin đừng từ chối nhau nhé.
- Em phải hứa với anh, đừng bao giờ nói gì với Giao Tiên hết.
- OK. Có cần em giúp đỡ gì không?
- Có lẽ chưa.
- Can đảm lên nghe anh Hai. Em luôn ủng hộ anh.
- Không biết sự thể như thế nào, nhưng anh cũng cảm ơn trước. Sau này, cần anh giúp gì thì lên tiếng nhé.

Phong Đình cắn móng tay:

- Em chắc là không.

Phong Minh quan tâm:

- Có tâm sự à ?
 - Anh và Giao Tiên đến được với nhau đó là niềm vui lớn nhất của em, ngoài ra đừng hỏi gì nữa.
- Cô đứng lên, Phong Minh gọi lại:
- Em đang trốn tránh điều gì, phải không?
 - Trốn tránh ư? Em chẳng có điều gì để trốn tránh. Hiện tại, em không muốn bất cứ điều gì làm phân tâm việc học và cả công việc làm của em- Phong Đình muốn chấm dứt câu chuyện, nên giục anh:
 - Anh ăn nhanh đi, nếu muốn em dọn dẹp giùm. Vì em không có thời gian nhiều để chờ đợi.
 - Em bận việc gì à?
 - Ờ hay! Anh mau quên nhỉ. Chẳng phải em đã nói với anh hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm sao?

Phong Minh vỗ trán:

- Anh xin lỗi. Nhưng thôi, chuẩn bị đi, anh sẽ đưa em đến công ty.

Phong Đình từ chối ngay:

- Không cần đâu, tự mình em đi được rồi.
- Nhưng...
- Hãy để em tập dần tính tự lập và có sự tự tin. Ngày đầu có lẽ bỡ ngỡ nhiều, rồi em cũng sẽ quen.
- Thế thời gian làm việc của em như thế nào?
- Ngày nào không đến giảng đường thì tám tiếng như mọi nhân viên khác, còn đến giảng đường thì hai hoặc ba tiếng.
- Trở ngại gì cho em không, chẳng hạn như thời gian học bài?
- Công ty đã tạo điều kiện cho sinh viên, với lại em cũng tự sắp xếp được mà. Anh không cần phải lo.

Phong Minh vẫn băn khoăn:

- Em còn phải lo việc bếp núc nữa...
- Anh là chị Hai em mới đúng, cứ nói hoài. Em tự biết mình mà, anh không cần phải phí thời gian cho em nhiều. Hãy dành thời gian cho người anh đang để ý đi.

Nhìn đồng hồ, Phong Đình la lên:

- Anh muốn trễ giờ của anh chắc ?
- Vậy anh đi làm trước nghe.
- Chúc một ngày tốt lành.

Bước được vài bước, Phong Minh dừng lại.

- Có chuyện gì không hiểu, hoặc cần giúp đỡ, cứ gọi điện thoại qua công ty gặp anh.
- OK. Nhưng anh Hai ơi! Nhắc đến điện thoại em mới nhớ, hôm qua có người gọi điện tìm anh.
- Là nam hay nữ?
- Nam.
- Sao bây giờ mới nói. Sớm quá hả ?
- Tại em quên mà.
- Họ có nhắn gì không?
- Không.
- Còn gì nữa?
- Hết. Chấm.
- Điều chỉnh trí nhớ lại đi. Nếu không, vào làm việc sẽ gặp nhiều phiền phức đấy.

Phong Đình lè lưỡi:

- Biết rồi.

Phong Minh quay lưng:

- Anh đi đây. Nhớ cẩn thận khi chạy xe.
- Vâng.

Chiếc xe đạp chậm chậm rồi quẹo vào cổng lớn, phía bên trên có

tấm bảng hiệu “CÔNG TY XÂY DỰNG KHANG HOA”.

Phong Đình xuống xe, cô sửa lại vạt áo sơ mi rồi mới dắt xe vào cổng. Nhưng chiếc xe đạp chỉ vừa qua khỏi cổng được bánh trước thì cô bị gọi lại.

- Này, cô bé!

Phong Đình ngừng lại. Trước mặt cô là một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh nước biển, quần tây đen, cô đoán chắc là bảo vệ công ty.

- Dạ, chú gọi cháu.

- Cô bé đi đâu vào đây?

Phong Đình lễ phép:

- Cháu tìm giám đốc.

- Cô bé có quan hệ thề nào với giám đốc?

- Dạ, không quan hệ gì hết.

- Thế tìm ông ta làm chi ? Tôi không rảnh mà đùa đâu nghe.

Phong Đình vẫn nhỏ nhẹ:

- Hôm nay là ngày đầu tiên cháu đi làm, công ty chuyển cháu vào làm thông dịch.

Bảo vệ công ty nhìn dáng vẻ Phong Đình, có vẻ nghi ngờ:

- Cô bé được tuyển vào đây?

- Vâng.

- Vậy thư gọi nhận việc đâu?

Phong Đình vội lục trong túi xách, nhưng tìm hoài chẳng thấy phong thư đâu cả. Hồng lễ...chắc bỏ ở bàn học rồi.

Bác bảo vệ hỏi:

- Sao?

Phong Đình ngập ngừng:

- Dạ, cháu đã để quên ở nhà.

Bác bảo vệ nghiêm mặt:

- Định đùa với tui chắc?

- Cháu không dám. Cháu quên thật mà.

- Quên hay không quên, tôi không cần biết, không có giấy tờ hợp lệ để vào công ty thì tôi không cho vào. Cô bé dắt xe ra ngoài đi.

- Bác ơi!

- Đừng năn nỉ vô ích. Nguyên tắc của công ty là vậy.

Biết không thể làm gì khác hơn, Phong Đình đành dắt xe lui ra.

Vậy là kể như mất việc, không giấy tờ, không được vào, trễ giờ. Từ đây về nhà đâu phải là gần.

Phong Đình ảo não tựa vào vách tường rào của công ty. Tại sao số xui xẻo như thế này? Bây giờ tìm một công ty vừa ý cho một sinh

viên như cô đâu phải dễ.

Có trách là trách bản thân cô đây. Anh Hai đã nhắc bao nhiêu lần, thế mà cũng quên. Đáng đời lắm.

Mất công việc mà mình hằng yêu thích này, Phong Đình buồn vô số kể. Cô chẳng muốn về nhà, cứ dựng xe ở đó mà ngó trời, ngó đất. Mọi người thì đang trên đường đi làm, còn cô mới ngày đầu tiên nhận việc đã bị mất việc. Phen này biết làm sao mà đỡ đần cho anh Hai đây.

Phong Đình cứ đứng mãi, tâm trạng không được vui nên cô chẳng để ý gì đến chung quanh. Còn mọi người nhìn thấy cô, họ cũng chẳng lấy làm lạ.

Chợt một chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước cổng công ty. Người đàn ông trên xe bước xuống, rất giản dị trong áo sơ mi trắng quần tây, nhưng lại rất tự tin và cương nghị.

Anh ta cúi xuống dọn dò điều gì đó với tài xế của mình, chiếc xe sang trọng kia lui ra rồi chạy thẳng.

Bảo vệ công ty cúi đầu chào:

- Chào giám đốc.

Người đàn ông giơ tay:

- Chào chú Hai. Hôm nay không có sự kiện gì lạ chứ?

Biết ông chủ của mình hỏi gì, ông Hai thành thật:

- Sáng nay, chẳng có ai quấy rầy. Nhưng có một cô bé đến nhận việc, tôi không cho vào vì không có thư gọi của công ty.

- Thế cô bé ấy đâu?

- Còn đứng đằng kia.

Theo hướng tay chỉ của chú Hai, người đàn ông đã nhìn thấy cô bé đứng dựa tường mặt buồn thiu. Anh tiến đến bên cô, hỏi:

- Xin chào. Tôi là Vỹ Khang, tôi có thể giúp được gì cho cô bé?

Phong Đình giật mình, cô thu người đề phòng với người đàn ông trước mặt. Nhìn vẻ lịch sự nghiêm nghị của ông ta, cô cũng đỡ thấy lo.

Người đàn ông mang tên Vỹ Khang lặp lại câu hỏi của mình:

- Tôi có thể giúp được gì cho cô ?

Nhớ đến việc làm coi như đã mất, Phong đình tủi thân, cô buồn rầu:

- Giúp gì được ư ? Tôi cũng đang tìm câu trả lời đây.

Phong Đình liếc nhìn về phía công ty rồi nhìn lại đồng hồ trên tay:

- Đáng lý ra giờ này có lẽ tôi đang nhận việc làm, nhưng... tất cả là tại tôi đăng trí, thư gọi nhận việc của công ty, tôi đã bỏ quên ở nhà, bác bảo vệ không cho tôi vào cổng.

- Rồi cô ra đứng đây?

- Chứ ông bảo tôi phải làm gì?
- Năn nỉ ông ta thử xem.
- Phong Đình nhếch môi:
- Cái việc mà tôi chưa bao giờ làm thì tôi đã làm rồi, nhưng bây giờ mà quay về nhà thì tôi không muốn.
- Tại sao?
- Tôi lỡ tuyên bố với anh Hai của tôi là tôi sẽ được nhận, và làm được công việc này...

Phong Đình bỏ lửng câu nói. Việc của mình, có gì phải đem kể cho người khác nghe, họ có giúp được gì đâu.

Phong Đình lặng lẽ dắt xe đi, Vỹ Khang gọi lại:

- Khoan đã.

Phong Đình dừng chân:

- Ông cần gì?
- Cô bỏ cuộc ư?

Phong Đình buồn bã:

- Không như thế thì chẳng làm gì khác hơn được.
- Con người cô có vẻ tự tin và cương quyết lắm, cô mà bỏ cuộc thì cô không phải là cô rồi. Thế cô có muốn vào trong ấy không?
- Đó là điều tôi hằng mong đợi, vì tôi cần có công việc này.
- Vậy cô quay xe lại đi.
- Phong Đình tròn mắt:
- Chi ?
- Không phải cô nói cô muốn làm việc?
- Đúng rồi.
- Thời gian khá trễ rồi, sao còn không vào.
- Ông giúp tôi?
- Cô nghĩ sao cũng được.

Phong Đình mừng rỡ:

- Cám ơn ông. Đúng là thượng đế đã xót thương tôi.

Vỹ Khang đi trước, Phong Đình dắt xe theo sau. Vì quá vui mừng nên cô không để ý cái nháy mắt của Vỹ Khang và chú bảo vệ.

- Hướng dẫn chỗ để xe cho Phong Đình, Vỹ Khang lấy bút viết và ghi vào giấy rồi đưa cho Phong Đình:
- Cô đi hết dãy hành lang này, đến lầu ba, gặp giám đốc nhân sự để nhận việc.
- Cám ơn ông nhiều.

Phong Đình đi rồi, Vỹ Khang mới đếm bước về phòng làm việc của mình. Anh thật sự không hiểu vì sao anh giúp cô gái kia nữa. Có lẽ vì đôi mắt trong sáng thơ ngây kia, hay anh đang có linh cảm cô gái làm

rất được việc.

Trong cách nói chuyện vừa cương quyết vừa chùng thấp giọng, Vỹ Khang đoán cô gái đang gặp khó trong cuộc sống và trong việc học. Chính vì thế anh ra tay nghĩa hiệp với tấm lòng nhân từ là anh muốn cô gái có việc làm.

Cái dáng nhỏ nhắn buồn bã lúc đứng ngoài cổng công ty, anh thấy tội nghiệp làm sao.

Nhưng thôi, Vỹ Khang vội lắc đầu, giúp đỡ như thế thì được rồi, đừng vì quá tội nghiệp mà mang nhiều phiền phức đến cho mình. Mở cửa phòng, bắt tay vào việc là Vỹ Khang đã quên đi ngay cô gái ấy.

Đặt tập bìa xanh trước mặt Phong Đình, Hoàng Phúc nói:

- Em dịch bản hợp đồng này nhé, tuần sau là cần đến.
- Vâng ạ.
- Còn xấp hồ sơ anh đưa hôm qua, em đã làm xong chưa ?
- Dạ, xong rồi.
- Phong Đình kéo học tử, lấy ra tập hồ sơ Cô trao Hoàng Phúc:
- Dạ đây.

Hoàng Phúc lướt qua, anh gục gặc:

- Tốt lắm, cứ đà như thế này, em sẽ được đề ý đến cho coi.

Nhã Trinh ngồi gần đó xen vào:

- Ai đề ý đến Phong Đình vậy, anh Phúc?
- Hỏi làm chi ?
- Em muốn biết cụ thể là ai thôi mà. Chứ ngày đầu đi làm, Phong Đình đã có người quan tâm chăm sóc đặc biệt rồi, và mới đây nhất là ngày hôm qua nè, phái đoàn người Anh hết lời khen cô bé.
- Chu choa! Vậy mà anh nào hay biết.

Phong Đình đỏ mặt:

- Anh đừng nghe chị Trinh nói. Thật ra, em còn phải học hỏi ở anh chị rất nhiều.

Hoàng Phúc tỏ ra quan tâm:

- Em đã thông hiểu hết công việc của mình chưa ?

Phong Đình thật lòng:

- Thông dịch là công việc em yêu thích, nên chẳng có gì trở ngại cả. Có điều...

Nhã Trinh và Hoàng Phúc nôn nóng:

- Điều gì ?
- Anh chị trong công ty ai cũng gần gũi và dễ thương cả. Em rất thích khi làm việc chung với anh chị.

Nhã Trinh thở phào:

- Làm chị hết hồn. Làm việc chung với anh chị dễ chịu, vậy còn sếp?

Phong Đình lắc đầu:

- Em chưa tiếp xúc với sếp, cả một tuần nay từ ngày em vào làm.

Nhưng sếp có dễ chịu không chị ?

- Vừa dễ cũng vừa không. Rất quan tâm đến nhân viên, nhưng công việc lại rất nguyên tắc, chất lượng là hàng đầu.

Hoàng Phúc trấn an:

- Em đừng lo lắng. Sếp nguyên tắc, nhưng sếp cũng dễ chịu. Với năng lực của em, đảm bảo sếp hài lòng ngay.

Phong Đình đùa:

- Anh chị đừng khen em quá, kéo em lại lười biếng đó. – Cô tò mò, hỏi:

- Sếp của mình có gia đình chưa chị Trinh?

- Chưa.

Phong Đình buột miệng:

- Những người thành công mà chưa có gia đình thường hay kén chọn. Không biết sếp mình thì sao, chứ em thấy nhiều người tự cho mình là ngôi sao thế giới và phụ nữ là những vòng hoa tô đẹp thêm cho họ.

Nhã Trinh liếc Hoàng Phúc:

- Anh có vậy không?

- Anh cũng không biết. Nhưng hình như là có đấy.

Biết Hoàng Phúc nói đùa nên mọi người bật cười một cách tự nhiên.

Nhã Trinh nhỏ giọng:

- Một tuần làm việc em có bị ai gây khó dễ không?

Phong Đình lắc đầu:

- Dạ, không. Sao chị lại hỏi vậy?

Nhã Trinh chép miệng:

- Giám đốc có một “fan” ái mộ vô cùng cuồng nhiệt, thậm chí như hình với bóng, nghe nhân viên công ty đồn đây là người yêu của giám đốc. Còn về phía giám đốc chẳng có ý giới thiệu gì, mặc dù cô ta đến đây khá nhiều lần. Bản tính cô ấy kên kiệu, kiêu căng lắm, nên nhân viên trong công ty, đa số không ai thích cô ta cả. Mỗi lần thấy cô ta đến, họ đều tránh mặt y như người hành tinh khác đến vậy. Nếu không hả, cô ta sai khiến đủ điều.

- Làm được những điều ấy, cho thấy cô ta quá thân với giám đốc rồi còn gì.

- Thì đó. Nếu thật sự cô ta là người yêu của giám đốc thì thật là uổng.

Hoàng Phúc hỏi:

- Em uống cho ai ?
 - Giám đốc chứ cho ai. Một người trang nhã, tài giỏi như giám đốc mà có người yêu như cô ta...em thật...không dám nói lên suy nghĩ của mình.
 - Nhưng giám đốc chưa công nhận là người yêu mà.
 - Em hy vọng đừng bao giờ ông nhận. Chứ cô ta mà làm phu nhân chắc có nước em xin nghĩ.
 - Đâu cần phải nghiêm trọng thế.
 - Em không bao giờ nói đùa.
- Hoàng Phúc gãi đầu:
- Em đi, còn anh và Phong Đình thì sao ?
 - Hai người cũng tự tìm cho mình một tương lai khác. Nhưng dù gì cũng phải nghĩ đến mặt tốt của nó, đừng nông nổi rồi đưa mình vào con đường tuyệt vọng không lối thoát.
- Phong Đình gật đầu:
- Em tán thành. Chỉ cần mình nghĩ cô gái quá đáng kia không là vợ giám đốc thì được rồi. Mà nghe anh chị nói này giờ, em cũng không tưởng tượng nổi, sao lại có người kiêu căng, kênh kiệu đến vậy nhỉ.
 - Nhiều lắm em ạ. Tại em chưa va chạm nhiều với xã hội với đời nên em chưa thấy đó thôi. Họ trơ trẽn đạp lên dư luận để làm những việc mà mình không thể tưởng được. Đặc biệt là những cô gái nhà giàu, họ yêu, họ bông đùa, họ tranh giành. Một tuần lễ nay là em hên đấy, mai mốt có gặp cô ta, làm ơn tránh xa giùm. Cô ta nói năng bạt mạng lắm.
 - Nhưng em nào có đụng chạm gì đến cô ta đâu.
 - Em được xem là thông minh, vậy sao em không chịu hiểu. Cô ta nổi khùng lên, ghen với em vì em là thông dịch giám đốc, lại trẻ.
- Phong Đình chột hiểu:
- Thì ra...Cô ta không hiểu thì em sẽ làm cho cô ta ghen khùng luôn.
- Nhã Trinh hoang mang:
- Em định làm gì ?
 - Chưa nghĩ ra, nhưng rồi chị và anh Phúc sẽ thấy.
 - Đừng bao giờ chọc vào tổ ong nghe em, nếu em muốn cuộc sống em được bình an. Bạn của cô ta là dân giang hồ không đấy.
 - Em chưa biết sợ là gì. Tiểu nhân với quân tử cuối cùng ai sẽ thắng?
- Hoàng Phúc chột vào:
- Em có can đảm bước vào cuộc chơi, có phải đã có người bảo vệ em ?
 - Chẳng có ai cả.
 - Vậy người đàn ông viết cho em vài chữ gửi lên giám đốc nhân sự

để được nhận vào làm, mặc dù đã sai nguyên tắc cho người đến nhận việc trễ. Theo đúng trường hợp là em không được nhận vào đâu.

Phong Đình lắc đầu:

- Em thật không biết người đàn ông ấy là ai. Ông ta đưa em vào cổng công ty, viết cho em vài chữ, chỉ đường cho em đến phòng nhân sự rồi bỏ đi. Cả tuần nay làm việc ở đây, em cũng không gặp lại ông ta.

- Vậy lúc em đưa tờ giấy, giám đốc nhân sự có hỏi gì không?

- Dạ không.

- Kỳ lạ thật. Em không quen một ai trong công ty này...Ngoài giám đốc ra, chẳng có ai có thể đưa em vào được đâu. Em còn nhớ cách ăn mặc của người đàn ông đó không?

- Nhớ chứ, hôm đó ông ta mặc áo sơ mi trắng, quần tây, không thắt cà-vạt.

- Ông ta đến bằng xe gì?

- Cái đó thì em không biết. Vì lúc em phát hiện ra ông ta thì ông ta đã đứng trước mặt em.

- Khó hiểu thật, nếu là giám đốc thì lạ đó, vì từ trước đến giờ đâu để ý đến những chuyện bên ngoài, ông ta nghiêm nghị, lạnh lùng, không hề quan tâm đến một cô gái, trừ những nhân viên trong công ty.

Nhã Trinh chen vào:

- Biết đâu được. Ở Phong Đình có cái gì đó rất đặc biệt, làm sếp của mình chú ý đến thì sao.

Phong Đình mắc cỡ:

- Chị đừng đùa như thế mà. Em không có tiêu chuẩn được sếp quan tâm đâu.

- Vậy sao lúc nãy chị nghe em nói là em muốn quan tâm đến sếp?

- Nếu cô gái nào đó có cảm tình với sếp mà muốn chọc giận em.

- Ôi! Vậy là gay go rồi.

- Em phải cho họ biết để họ khôn ngoan bảo vệ tình yêu của mình.

Tình cảm không thể san sẻ cũng không thể nói cho là cho.

Phong Đình ôm vai Nhã Trinh:

- Với em, chị là một người chị thì chị không cần phải lo lắng, vì em chưa nghĩ đến chuyện tình cảm. Hiện tại chỉ có cuộc sống và sự nghiệp của em thôi.

- Tuy làm việc với em chỉ có một tuần, nhưng chị rất thích em. Em vô tư, nhưng lại có trách nhiệm sống, hoà đồng, không câu nệ, nói chung ở em có cái gì đó để người ta phải sống như thế- Cô bẹo má

Phong Đình: -Cái mặt này để làm điều đứng nhiều chàng trai lắm đó.

Phong Đình nhoẻn miệng cười:

- Nhưng trong đó hẳn có phó giám đốc của chị.

- Khỉ con!

Nhã Trinh và Phong Đình mãi mê nói chuyện với nhau mà quên khuấy đi sự có mặt của Hoàng Phúc trong văn phòng. Đến khi họ quay lại thì thấy anh gác ống nghe lên điện thoại.

Nhã Trinh trợn mắt:

- Không phải anh chứ, Hoàng Phúc? Gọi điện tố cáo tụi này à?

- Em nghĩ đi đâu thế? Anh gọi chuyện cho chú Hai bảo vệ để hỏi cụ thể người đàn ông đưa Phong Đình đến đây.

Quên đi câu xin lỗi vì trách oan, Nhã Trinh hỏi ngay:

- Là ai vậy anh?

- Còn ai nữa ngoài giám đốc của mình.

Phong Đình giật mình:

- Giám đốc ư?

- Anh đoán đâu có sai. Em là người con gái đặc biệt đó, ít ai được quan tâm như em.

Phong Đình lẩm bẩm:

- Như thế thì tai họa hay phước đây?

- Dĩ nhiên là phước rồi.

- Tai họa thì đúng hơn.

Phong Đình trở về bàn làm việc của mình, cô thần thờ.

Cuộc đời cô không thể bình yên nữa rồi. Tại sao người giúp đỡ cô lại là giám đốc công ty Đã từ lâu cô luôn có dị ứng với hai từ “giám đốc” kia mà.

Thái độ của Phong Đình làm Nhã Trinh lo lắng:

- Em không sao chứ?

- Không sao, tại em bị bất ngờ, vì ông ấy là giám đốc công ty mà em không biết.

- Đừng nên bận lòng chuyện ấy, chỉ là chuyện bình thường thôi.

Chợt chuông điện thoại trên bàn Nhã Trinh reo, cô nhắc ống nghe:

- Alô.

- Phong Đình có ở đó chứ, Nhã Trinh?

- Dạ có.

- Cô nói với cô ấy sang phòng tôi ngay nhé. Tôi có việc cần bàn với cô ấy.

- Vâng.

Nhã Trinh gác máy:

- Phong Đình! Giám đốc tìm em.

- Là chuyện gì vậy?

- Chị không rõ! Em sang bên ấy xem.

Phong Đình đứng dậy ra ngoài, Hoàng Phúc nhìn theo.

- Cố gắng giúp đỡ Phong Đình nhé Nhã Trinh. Cô bé còn khờ lắm trong chuyện tình cảm.

Nhã Trinh nhướng mắt:

- Anh lo cho Phong Đình rơi vào bẫy tình của giám đốc

- Không. Con người mà anh lo nhất là Diệp Linh. Cô ta nổi ghen lên thì Phong Đình là cái gai đầu tiên của cô ta.

- Em cũng nghĩ như vậy. Thật ra giám đốc đâu có lẳng nhăng, ông ta là người đứng đắn trong giao tiếp với phụ nữ mà em nhìn thấy đấy.

Hoàng Phúc không nói gì thêm, anh đến bàn làm việc của Phong Đình, lấy bìa sơ mi màu xanh, trong đó có các văn bản mà Phong Đình đã dịch xong. Anh giơ tay:

- Anh về phòng mình đây.

- Vâng. Không tiễn nhé.

“Giám đốc gọi”, ba tiếng ấy làm Phong Đình vừa hồi hộp, vừa lo lắng. Một tuần qua, không biết bản thân đã sai sót điều gì mà bị giám đốc gọi.

Hôm gặp người đàn ông trước cổng công ty, nhìn vẻ ăn mặc giản dị giống như một nhân viên bình thường, Phong Đình không nghĩ đó là giám đốc.

Theo những gì cô thấy, giám đốc chỉ nhìn thẳng và ngó lên chứ đâu ngó xuống, đâu quan tâm đến một con người chưa một lần biết, huống chi một sinh viên tay trắng như cô.

Thế mà giám đốc đã giúp đỡ cô, đã cho cô cơ hội vào làm ở công ty, cô nên nghĩ về vị giám đốc này như thế nào đây? Có tốt hơn không, hay cũng bay bướm, giả tạo, xem tình yêu là trò đùa như những người đàn ông khác?

Bắt đầu từ tuổi mười bảy, Phong Đình đã không nghĩ gì đến đàn ông. Vì đàn ông đối với cô có lẽ không là gì cả, duy có một mình anh Phong Minh là tốt với cô mà thôi.

Phong Đình khe khẽ thở dài. Chọn nghề thông dịch là Phong Đình phải tiếp xúc nhiều, trong đó đàn ông là chiếm đa số. Phải chịu thôi.

Đã chọn nghề này thì phải chịu vậy, chủ yếu là cô có điều khiển được mình không đã, và trái tim cô có bị họ đánh gục không?

Đứng trước cánh cửa đóng im lìm, bên trên có tấm biển nhỏ màu xanh “PHÒNG GIÁM ĐỐC”.

Phong Đình hít một hơi dài để giữ bình tĩnh cho mình, cô mạnh dạn đưa tay gõ cửa.

Cộc...Cộc...Cộc...

Bên trong vọng ra một giọng trầm khá quen thuộc.

- Mời vào.

Phong Đình dùng tay xoay nhẹ, cánh cửa bật mở, hơi lạnh từ trong thoát ra làm cô thấy dễ chịu.

Người đàn ông mà cô đã từng gặp đang ngồi trước máy tính. Phong Đình khép cửa, bước nhẹ lại:

- Giám đốc gọi tôi.

Người đàn ông ngừng gõ trên bàn phím, ông ta xoay người lại, đôi mắt lộ vẻ ngạc nhiên:

- Cô là Phong Đình?

- Vâng ạ.

Giám đốc Võ Khang chỉ cái ghế đối diện với bàn làm việc:

- Cô ngồi đi.

Đợi Phong Đình an vị, Võ Khang hỏi:

- Chắc cô đã biết tên tôi?

- Vâng. Tên ông, tôi nghe đã lâu, nhưng hôm nay mới thực thụ tiếp xúc với ông. Tôi rất diễm phúc khi được làm việc chung với ngài giám đốc trẻ tài ba, và tôi vô cùng cảm ơn khi ông đã giúp đỡ tôi.

Võ Khang giơ tay:

- Cô có khen tôi quá không? Tôi giúp cô là cần phải giúp thôi. Với lại, bỏ qua một nhân tài như cô, tôi thấy thật là uổng, tôi đã nghe trợ lý và một số nhân viên nói lại là cô làm việc rất tốt.

- Ông quá khen.

Võ Khang cười:

- Vậy tôi và cô huề nhau nhé.

Phong Đình ngẫm nghĩ, không ngờ giám đốc vui vẻ, dễ hòa đồng như vậy.

Chấm dứt nụ cười trên môi, Võ Khang nghiêm nghị:

- Cô đã quen với công việc chưa?

- Thừa đã quen.

- Có gì khó khăn không?

- Dạ tất cả đều tốt. Có chị Nhã Trinh và anh Hoàng Phúc hướng dẫn, tôi thấy tự tin hơn.

- Tôi nhìn người không sai, đúng không?

Võ Khang kéo học tử, lấy ra bìa sơ mi màu xanh đưa cho Phong Đình:

- Cô xem đi.

Làm theo lời Võ Khang, Phong Đình giờ tập hồ sơ ra. Liếc sơ qua trang đầu, cô ngẩng lên:

- Đây là những tài liệu hợp tác với nước ngoài mà ?

Lời Của Trái Tim

Chương 5

Vỹ Khang gật đầu :

- Đúng . Cô cứ mang về mà xem, mà nghiên cứu, tuần sau trả lời cho tôi. Trong đó có đầy đủ các giai đoạn từ đầu đến cuối của đợt công tác nước ngoài, cô phải nắm rõ từng chi tiết trong ấy

- Ông có thể nói rõ hơn ?

- Tôi đã cân nhắc rất kỹ . Tuy cô chỉ mới vào làm một tuần, nhưng chỉ có cô mới đảm nhận được vài trò thông dịch riêng cho tôi, đợt sang Hồng Kông tới, cô sẽ đi với tôi.

Phong Đình chỉ vào mình :

- Tôi ?

- Phải . Vốn tiếng Anh và tiếng Hoa của cô làm tôi hài lòng lắm

- Ông không thể chọn người khác được sao ?

- Chẳng ai khác ngoài cô

Vỹ Khang nhướng mắt :

- Sao, cô không muốn đi à ? Hay là lo lắng cho việc học ?

- Thừa giám đốc, tôi thật là bất ngờ với cái tin ông báo . Tôi... tôi...

- Cô đừng lo về việc mất bài học, vì tôi chọn ngày đi phù hợp theo lịch học của cô Nhưng cô có đến một tuần để suy nghĩ, tôi cũng không ép cô Tương lai cô là do cô định đoạt, chứ tôi không định được cho cô Nếu cô quyết định đi, chúng tôi sẽ làm hộ chiếu cho cô, dù sao điều duy nhất là tôi vẫn luôn mong cô đi.

Phong Đình mân mê tập hồ sơ

- Tại sao ông lại ưu đãi tôi ?

- Không phải ưu đãi, mà là tạo điều kiện cho cô phát huy tài năng của mình

- Vậy là tôi có thời gian suy nghĩ ?

- Đúng.

- Giám đốc còn gì hỏi nữa không ạ ?

Vỹ Khang hỏi lại :

- Cô có vẻ gấp ?

- Vì công việc của tôi đang dở dang.

- Tôi biết . Tôi cũng không làm mất thời gian của cô nhiều đâu. Trong công ty, nếu ai cũng ý thức được như cô thì tôi đâu cần phải nhắc nhở . Tôi chỉ hỏi cô một câu nữa thôi, giữa cô và Phong Minh có

quan hệ như thế nào ?

Phong Đình mở to mắt :

- Giám đốc biết Phong Minh ?

- Sơ sơ thôi, vì cậu ta là trợ lý đắc lực của bạn tôi mà, và còn là bạn thân của em trai tôi.

Phong Đình không giấu :

- Phong Minh là anh trai tôi.

- Thảo nào, anh em thông minh và tài giỏi giống như nhau. Phong Minh làm cho bạn tôi, còn cô là nhân viên của tôi, vậy là tôi hết ganh bực rồi . Tôi hy vọng anh em cô sẽ không còn xa lạ với anh em tôi.

- Mọi cái là do thượng đế, chứ không phải do con người muốn là được

Vỹ Khang khoát tay :

- Nhìn cô và Phong Minh, tôi chỉ đoán mò thôi, nhưng bây giờ mọi thắc mắc đã được giải đáp . Cám ơn cô, cô có thể tiếp tục công việc của mình

Phong Đình đứng lên :

- Xin phép giám đốc

Kéo nhẹ cánh cửa, Phong Đình chưa kịp bước ra thì có một người ào vào và phải cô làm tập sớ mi trên tay rơi xuống, giấy tờ rơi tứ tung.

Phong Đình cúi nhặt không nói một tiếng . Vỹ Khang đã thấy tất cả, anh kéo ghế bước ra :

- Diệp Linh ! Em đi đứng, sao không ngó trước ngó sau ? Cái tính ào ào như vậy gây ra bao nhiêu phiền phức rồi

Diệp Linh nghễnh nhẹo :

- Người ta không la em thì tại sao anh lại là em ?

Vừa nhặt giấy tờ, tai Phong Đình vừa nghe ngóng . À ! Thì ra cô gái đóng đánh mà nhân viên công ty nói đến là cô Diệp Linh này đây, đúng là giọng điệu tiểu thư có khác . Giám đốc mà vương vào cô ta thì quả là một ngòi sao xấu

Vỹ Khang nghiêm mặt :

- Là con gái, em phải đoan trang thùy mị một chút, có trách nhiệm với những gì mình đã gây ra. Không được trốn tránh . - Rồi anh nghiêm giọng ra lệnh :

- Mau nhặt tiếp, và xin lỗi Phong Đình ngay.

- Em ?

- Vậy em nghĩ anh nói ai ?

- Chuyện đó, em không làm được . Nhân viên của anh mà bắt em xin lỗi thì còn mặt mũi gì nữa . Nếu anh thấy có cái gì đó bức xúc thì anh

xin lỗi giúp em đi.

Vỹ Khang có vẻ giận :

- Lỗi là do em mà em vẫn không xin lỗi được . Anh không có người bạn vô phép bất lịch sự như em. Về ngay đi.

- Anh...

Phong Đình nhặt xong giấy tờ, cô đứng dậy lên tiếng :

- Giám đốc đừng ép, nếu chị ấy không muốn

Diệp Linh quay phắt lại :

- Thì ra là mày . Quả đất tròn nhỉ?

Phong Đình nhếch môi :

- Ở đây có ác thì ở đó có thiện xuất hiện, chị không muốn tin điều đó cũng không được . Mà thường thường thì thiện thắng ác, phải không chị ?

- Con kia ?

Vỹ Khang chắn giữa hai người

- Hai người quen nhau à ?

- Oan gia kiếp trước đây, giám đốc ạ . Lái xe đụng người ta mà còn lớn tiếng cự cãi . Có tiền nhưng tiền không mua được tất cả đâu, bản tính của chị như vậy thì tình cảm càng xa chị đó . Lúc ấy, chị đừng nói tôi không nhắc nhở?

Phong Đình quay lưng bỏ đi, để lại Vỹ Khang ngơ ngẩn như từ trên trời rơi xuống.

Diệp Linh chồm theo :

- Con kia ! Đứng lại đã.

Vỹ Khang bức dọc xô Diệp Linh ngồi xuống ghế, anh đóng cửa :

- Như thế đủ rồi . Tôi không thể ngờ Diệp Linh mà tôi đã từng quen biết lại có thể xử sự thiếu giáo dục như vậy

- Anh tin lời con nhỏ đó ?

- Hành động của cô hôm nay đã làm cho tôi rõ, cô nghĩ thử xem tình bạn giữa cô và tôi có còn kéo dài được nữa không ?

Diệp Linh hốt hoảng :

- Vỹ Khang ! Em biết lỗi rồi, em xin lỗi anh.

- Xin lỗi tôi thì có ích gì, người cô cần phải xin lỗi là Phong Đình kìa Phong Đình, thì ra là con bé ấy... Diệp Linh nhìn Vỹ Khang, anh muốn chai tay cô cũng vì Phong Đình, con bé vừa trẻ vừa xinh đẹp . Cho tới hôm nay cô mới tiết lộ có quá muộn không

Phong Đình, quả đúng con bé là đối thủ của cô . Hôm chạm mặt cô ở chợ, cô đã biết con bé không dễ dàng bắt nạt, bởi cách nói chuyện vừa nhỏ nhẹ, vừa rắn rỏi dễ đánh gục người khác

Không được . Diệp Linh này mà để thua con bé miệng còn hôi sữa

kia thì còn mặt mũi nào nữa

Diệp Linh đành giọng :

- Tại sao em lại phải xin lỗi con nhỏ nhân viên quèn kia chứ ? Dù em có lỗi cũng không đến nỗi phải xin lỗi nó . Trước mặt anh, nó đâu có tôn trọng em.

- Thế em có tôn trọng người khác không mà biểu người khác tôn trọng em.

- Nhưng em là bạn của anh

- Thì sao nào ? Chẳng lẽ là bạn anh thì nhất nhất họ phải nghe, phải tôn trọng, dù em thiếu tôn trọng họ sao ? Em quá kiêu căng rồi đó, Diệp Linh. Địa vị xã hội anh là giám đốc của họ, nhưng anh cũng là con người như họ mà thôi. Anh không gương mẫu thì học có phục anh, có nghe lời anh không ? Anh không muốn dùng quyền uy của mình để bắt nạt người khác . Nhưng em nên nhớ, sống ở trên đời, mình công bằng với người ta thì người ta sẽ công bằng với mình . Nếu không thì tất cả đều ngược lại

Diệp Linh khó chịu :

- Sao anh cứ mãi bênh vực cho Phong Đình, phải chăng anh có ý đồ gì ?

- Anh không có ý đồ gì khác, ngoài việc nói lên lẽ phải

- Em không tin.

Vỹ Khang nhún vai :

- Đó là quyền của em.

Diệp Linh là dĩ :

- Nói cho anh biết . Anh với Phong Đình mà có gì với nhau thì không yên với em đâu.

- Em sẽ làm gì ?

- Tổng cổ con bé ấy đi.

- Vớ vẩn

- Để rồi xem.

Vỹ Khang lạnh lùng :

- Anh cũng nói cho em rõ, Phong Đình là thông dịch của công ty này, nếu em tự tiện làm hại, hay quấy rối cô bé thì đừng trách anh sao không nương tay

- Vỹ Khang ! Anh nói thật :

- Anh chưa biết nói đùa . Muốn giữ mãi tình bạn giữa em và anh thì em nên biết cách xử sự một chút

Diệp Linh xìu xuống :

Thế em còn một chút chỗ đứng nào trong trái tim anh không ?

- Con tim có lý lẽ riêng của nó, anh không thể ép mình để nói dối

Diệp Linh lấp bắp

- Có nghĩa là...

- Hiện tại, với anh chỉ là sự nghiệp và tương lai. Anh không muốn vướng bận tình cảm trong lúc này

- Anh nói như vậy là anh đang khẳng định điều gì ?

- Đừng nên đặt hy vọng ở anh. Em nên tìm kiếm cho mình một người nào khác hợp ý hơn.

Diệp Linh hét lớn :

- Anh thật là quá đáng . Nhưng anh đừng vội mừng khi nói ra với tôi điều ấy . Tôi sẽ không bỏ cuộc để anh vui vẻ bên người khác đâu.

Anh từ chối tôi thì anh sẽ thấy

Cô điên cuồng gạt tất cả mọi thứ trên bàn làm việc của Võ Khang xuống nền gạch rồi lao nhanh ra ngoài . Thường ngày, có lẽ Võ Khang chạy theo, nhưng hôm nay thì không, vì làm như thế, anh không thể dứt khoát được với Diệp Linh

Võ Khang chỉ còn biết nhìn theo dáng cô mà lắc đầu

Không tỏ vẻ bức bối gì với "bãi chiến trường" mà Diệp Linh đã gây ra, anh nhấc ống nghe điện thoại lên, bấm số.

- Alo Nhã Trinh ! cho tôi nói chuyện với Phong Đình một chút

- Dạ, thưa giám đốc, Phong Đình vừa sang phòng kỹ thuật

- Cảm ơn cô.

Võ Khang gác ống nghe, anh xoay tròn cây viết trong tay với vẻ suy tư.

Ngồi trước màn hình tivi mà Phong Đình cứ chăm chú vào tập sơ mi màu xanh. Cô đọc lẩm nhẩm rồi ghi ghi chép chép, lâu lâu, cô lại ra dấu cho anh Hai cô giảm nhỏ âm thanh một chút

Phương Minh cự nự :

- Xem ca nhạc mà âm thanh nhỏ quá thì còn gì là hứng thú

- Nhưng em đang làm việc, anh không thấy sao ?

- Mấy ngày nay, lúc nào anh cũng thấy em ôm tập sơ mi đó, bộ định lấy điểm với sếp hả ?

- Anh nói lằng nhằng gì thế ?

- Bộ không phải sao ? Công ty Khang Hoa có một nhân viên như em thì thật là tốt

Phong Đình nhăn mặt :

- Tập tài liệu này rất quan trọng, anh đừng chi phối em nữa, để em nghiên cứu đi, cuối tuần này là hết hạn rồi

Phong Minh tỏ vẻ quan tâm, anh ghé mắt vào tập tài liệu mà Phong Đình đang xem.

- Đây là tập tài liệu dành cho những đợt công tác nước ngoài mà

- Đúng rồi
- Cha ! Mộng cao thế ?
- Không phải mộng cao, mà là đang thực tế
- Nghĩa là...
- Em đang chuẩn bị đi Hong Kong với sếp . Cho nên sếp mới đưa tập tài liệu này cho em nghiên cứu nè
- Sao cả tuần nay, anh không nghe em nói ?

Phong Đình xụ mặt :

- Anh trách em có đúng không ? Ngày thì anh em mình có công việc, tối đến anh tranh thủ thời gian hẹn hò, biểu làm sao em nói với anh. Nếu biết trước anh bận rộn như thế này thì em đã không bao giờ giới thiệu Giao Tiên cho anh đâu.

Phong Minh vuốt tóc em gái :

- Anh xin lỗi, anh vô ý đã không quan tâm đến em.

Phong Đình vẫn dỗi :

- Em không nhất thiết bắt anh lúc nào cũng phải lo cho em gái của mình . Nhưng ít ra một tuần, anh có thể hỏi em một hai câu, xem việc học và công việc làm của em như thế nào . Em thì lo lắng cho anh, còn anh thì nào có thấy được sự lo lắng ấy đâu.

- Phong Đình ! Anh thật là tệ phải không em ?

- Không phải tệ mà là anh và Giao Tiên chẳng còn nghĩ đến Phong Đình này nữa . một tuần nay đi làm, anh có biết em gặp rất nhiều chuyện vui buồn lẫn lộn không ? Thế mà khi tìm hai người để chia sẻ thì chẳng thấy ai.

Phong Đình đưa mắt nhìn anh trai, tiếp :

- Anh Hai ! Nói như vậy thì em thấy mình trở nên quá ích kỷ, nhưng không có người để tâm sự, em thấy mình như đang bị áp lực

Phong Minh thông cảm :

- Anh hiểu . Bây giờ thì anh đang chờ nghe em đây

Phong Đình dựa vào Phong Minh :

- Đừng buồn em nhé, anh Hai..

- Không đâu.

- Mấy ngày nay, em chưa thể quyết định được là đi hay không đi. Đi thì lợi cho ta như thế nào, còn không đi thì có thiệt hại gì không, và em cũng rất sợ khi mọi người không hiểu em.

- Trong chuyện này, anh cũng không thể quyết định giùm cho em, nhưng anh có thể góp ý cho em. Nếu giám đốc đã chọn em đi thì dĩ nhiên ông ta tin tưởng ở em. Em đi thì em có điều kiện học hỏi, mở mang thêm kiến thức, mà không đi thì cũng không có thiệt hại gì .

Còn vấn đề tiếng ra tiếng vào em chẳng cần quan tâm, họ không

bằng em thì dĩ nhiên họ ganh tị.

Phong Đình thở hắt ra :

- Họ chẳng ganh tị nghề nghiệp, mà họ còn nổi cơn ăn nói bạt mạng, vì giám đốc có cô thông dịch quá trẻ.

- Nếu anh thì anh cũng không khác gì họ.

Phong Đình bậm môi :

- Còn đùa được.

- Bớt căng thẳng một chút đi. Nếu cứ mãi như thế, em chẳng bao giờ làm việc được đâu. Hãy tập cái tính xem mọi chuyện như không có gì, rồi từ từ em sẽ giải quyết được.

- Nhưng nếu có người không tôn trọng anh thì anh sẽ xử sự như thế nào ?

- Ở đời thường xảy ra lắm chuyện, họ tốt với mình thì mình tốt với họ, họ không tốt với mình mà không không xử sự tiểu nhân thì mình mới quân tử . Cho nên em cứ sống như từ trước đến nay em vẫn sống thì tự nhiên họ sẽ nhận định lại bản thân mình.

- Thế bạn gái của giám đốc ghen ư ?

- Đó là sự đại khờ của người con gái khi yêu. Yêu, hiểu và tin tưởng, chứ còn ghen bóng ghen gió thì dễ đánh mất người yêu. Anh căn dặn em, luôn luôn chín chắn trong công việc, không đùa giỡn hờn cợt, ranh giới tình bạn của chủ tớ, em phải rõ ràng, nếu như em không muốn phiền phức đến cho mình . Những tay giám đốc trẻ thường rất đào hoa và đa tình, em cẩn thận thì rất tốt . Cũng như đợt công tác sắp tới ở Hong Kong của em, với Vỹ Khang thì anh thật sự chưa nghe gì, nhưng phòng bệnh hơn chữa bệnh . Anh chỉ có mình em là em gái và cũng là người thân nhất của anh, đừng bao giờ làm anh thất vọng.

- Cám ơn anh Hai đã có những lời khuyên quý báu cho em. Trên đời này, chỉ có người thân mới yêu thương mình thật sự mà thôi.

Phong Minh phóng tầm mắt ra ngoài :

- Thật ra, anh không muốn em phải bôn bả Nhưng ý em đã quyết thì anh chỉ còn biết ủng hộ em, hy vọng mọi việc luôn tốt lành cho em.

- Em thì chắc chắn không có gì rồi . Công việc làm hiện tại là công việc từ lâu em yêu thích, không trở ngại nào làm em nản lòng hay chùn bước . Ngoài giờ làm việc thì em cố gắng tập trung vào việc học, em muốn bằng tốt nghiệp của em sẽ màu đỏ?

- Ước mơ của em sẽ trở thành hiện thực thôi

Phong Đình nghiêng đầu :

- Thế còn ước mơ của anh ?

- Mong muốn công việc làm hiện tại luôn tốt đẹp, và sau đó...

Phong Đình cắt ngang :

- Là một gia đình hạnh phúc với những đứa con thơ.
- Em biết hết trơn.
- Vì em là em gái của anh mà

Phong Minh nhướn mày :

- Sao em không ước mơ gì cho hạnh phúc của em ?

Phong Đình lắc nhẹ đầu :

- Nó chẳng cần thiết đối với em. Có anh là đủ rồi.

Cô láng chuyện :

- Nói về công việc của anh cho em nghe đi.
- Cũng bình thường như bao người khác, sống và làm việc thôi, chẳng có gì đặc biệt cả?
- Thế còn giám đốc của anh, không phải ông ta cũng biết trọng nhân tài, cũng hoà đồng, cũng dễ chịu thêm vào có bản lĩnh . một ngày nói chuyện với bạn gái... í hồng phải, một ngày nói chuyện với vợ con cả mười lần, bộ muốn chứng tỏ là thương vợ lắm hả ? Vợ con của ông ta tin, chứ em không tin chút nào, giám đốc như ông ta ít ai để trái tim chung thủy?

Phong Minh mở to mắt :

- Sao em biết những điều ấy ? Anh nhớ em là thông dịch, chứ đâu phải là thám tử?

Phong Đình chum chim môi :

- Vậy mới hay. Em còn biết được giám đốc của anh là bạn rất thân của giám đốc của em và anh là bạn thân của Võ Khương.
- Lợi hại thật nhạ. Biết rõ hết trơn, y như em là người trong cuộc vậy
- Bởi vậy, đừng bao giờ giấu giếm Phong Đình này

Phong Minh chống cằm :

- Em còn biết gì nữa ?
- Không nói cho anh biết đâu.
- Có phải chuyện Công Thành, trưởng phòng kỹ thuật công ty Khanh Hoa để ý em không ?
- Ờ... anh Hai

- Công Thành là người tốt đây. Nhưng anh ấy chỉ là một người anh, một người đồng nghiệp, hoặc xa hơn là một người bạn mà thôi.

- Ôi ! Nếu Công Thành mà nghe được thì thất vọng chết đi được

Phong Đình bậm môi :

- Anh mà có gặp Công Thành thì nói thẳng với anh ấy đi, chứ để em lên tiếng từ chối thẳng thừng thì quê ráng chịu

Phong Minh gục gặc :

- Được rồi để anh nói . Nhưng em đừng làm cao quá đấy, không

khéo ở giá cho xem, anh nuôi hồng nổi nữa đâu.

- Em không phải làm cao, mà tại... Thôi, anh Hai đừng thắc mắc nữa, có được không ?

- Em có thể cho anh biết đối tượng của em như thế nào ? Giống Võ Khang không ?

Nhắc đến Võ Khang là nhớ đến Diệp Linh, Phong Đình thấy nổi nóng :

- Cỡ như ông ta ư ? Chỉ xứng đáng với những tiểu thư chỉ biết đồng danh thôi.

- Sao em nói vậy ?

- Võ Khang có cô bạn gái trời thần đất hời luôn. Em đã chạm mặt với cô ta hai lần mà lần nào phần xui cũng về em. Võ Khang có cô bạn gái như thế thật là vô phúc

Phong Minh tò mò :

- Bạn gái giám đốc em thế nào mà em không tiếc lời phê phán vậy ?

Thuận miệng Phong Đình tuôn ra một hơi :

- Đẹp thì có đẹp, nhưng cách xử sự như người thiếu giáo dục, ăn nói ngang tàng, sai mà không bao giờ biết nhận lỗi, luôn ỷ vào thế lực để trấn áp kẻ khác, duy có một điều xui cho cô ta là không bao giờ ăn hiếp được em.

Phong Minh chặc lưỡi

- Giám đốc tài giỏi Võ Khang đúng là mới xui xẻo . Nhưng anh vẫn chưa nghĩ ra, tại sao giám đốc của em lại yêu được cô gái ấy, trong khi Võ Khang, em trai ông ta có cô bạn gái dễ thương lắm mà

- Số phận của mọi người mỗi khác, em cũng không tin có ai lại sắp đặt như vậy, chắc ở trong câu chuyện tình có bí ẩn gì đây. Em nghe loáng thoáng nhân viên công ty khác nhau rằng giữa Diệp Linh và giám đốc là do hai bên gia đình...

- Không có đâu. Ba của Võ Khương, ông Võ Bình đâu lạc hậu như thế . Nhưng ngoài vấn đề ấy ra, em còn nghe gì nữa không ?

- Hình như Võ Khang chưa bao giờ thừa nhận Diệp Linh là người yêu của ông ta.

Phong Minh cau mày :

- Diệp Linh, cái tên này anh nghe rất quen : - Chợt Phong Minh vỗ trán :

- Đúng rồi . Diệp Linh chính là con gái cưng của giám đốc công ty tàu biển, cô gái

này nổi tiếng lẳng nhăng, không người đàn ông nào là người yêu chính thức của mình

- Thảo nào, nhưng lần này có lẽ cô ta sẽ bám chặt giám đốc của em.

- Phong Đình cười nửa miệng tiếp :
- Cuộc sống phóng túng của cô ta làm bể mặt chị em phụ nữ chúng em, cô ta coi thế giới này, đàn ông đều là người tình của cô ta Sắc đẹp không bao giờ tồn tại mãi với con người, chỉ có đạo đức mới là vĩnh cửu, sao cô ta không hiểu điều đó nhỉ ? Có thể ngày nay đàn ông say mê cô ta, nhưng còn ngày mai thì sao ? Nó cũng sẽ như cách hoa héo tàn, nhụy rữa ông ong bướm chẳng thêm ghé sang. Phụ nữ là một bông hoa chỉ tô đẹp thêm cho đời, phải không anh Hai ?
- Nếu ai hiểu như vậy thì quả là ngốc nghếch và cạn suy. Phụ nữ đâu chỉ để tô đẹp cho đời, mà phụ nữ còn là những tấm gương soi, phụ nữ còn làm những điều thiêng liêng mà tụi anh không thể làm được, phụ nữ còn là sức mạnh và họ làm được rất nhiều, rất nhiều . Những gì phái nam làm được thì phụ nữ cũng có thể làm được, cho nên đừng bao giờ xem thường phụ nữ
- Vậy mà có những người phụ nữ làm những việc để người ta xem thường, một con sâu có thể làm rầu cả nồi canh, xã hội lên án, đâu chỉ lên án riêng rẽ một cá nhân nào, mà la bao gồm chung phụ nữ chúng em, anh thấy coi như bị liên lụy không ?
- Phong Đình thở hắt ra :
- Ai sống sao mặc ai, Diệp Linh là cô gái như thế nào thì mặc cô ta, em đâu có quan tâm, chỉ vì cái em không quan tâm mà chọc phá em. Ở đời có nhiều chuyện thật oái oăm. Rồi đây một khi biết em là một nhân viên của công ty Khanh Hoa, và là thông dịch cho giám đốc, Diệp Linh sẽ không để cho em yên đâu.
- Giám đốc của em mà không giải quyết ổn thỏa? được việc này thì anh sẽ không cho em tiếp tục làm . Em gái của Phong Minh này đều dễ dàng cho người ta ăn hiếp vô duyên vô cớ
- Chắc giám đốc sẽ không để điều khó xử đến với em đâu. Bây giờ, em chỉ muốn yên với công việc của mình, không muốn dính dáng đến ai nữa hết
- Phong Đình cảm tập sơ mi lên :
- Anh tiếp tục xem ca nhạc đi. Em muốn đọc nốt phần tài liệu này cho xong.
- Trước khi trở lại ghế mình, Phong Minh còn dặn dò :
- Có cái gì cứ nói ra, không được giấu anh đó
- Biết rồi, với điều kiện anh không quá bận rộn
- Từ "bận rộn" Phong Đình kéo dài, Phong Minh như hiểu ra, anh cóc nhẹ vào đầu cô bé :
- Dám trêu cả anh Hai nữa hả ?

Phong Đình né người, khúc khích cười . Tiếng cười của cô sao mà trẻ con thế.

- Thừa giám đốc, tôi xin gửi lại tập tài liệu này cho ông.

Vỹ Khang ngẩng lên :

- Cô đã xem xong hết rồi à ?

- Thừa vâng.

- Thế quyết định của cô như thế nào ?

- Công ty phân công thì tôi chỉ còn việc chấp hành

- Tốt . Vậy ngày mai cô gửi cho tôi bốn tám ảnh ba nhân bốn để chúng tôi làm hộ chiếu và giấy tờ cần thiết cho cô.

Phong Đình ngập ngừng :

- Ông có thể cho tôi biết thời gian đi là bao nhiêu lâu, để tôi còn sắp xếp việc nhà, lo người nấu cơm cho anh Hai tôi. Tôi sợ không có tôi, anh Hai tôi cứ lo làm việc mà quên chăm sóc sức khỏe cho mình

- Có được cô em gái như cô, Phong Minh quả là tốt phước . Tôi nghĩ cô chuẩn bị đi xa, anh Hai cô phải lo lắng cho cô mới đúng, đằng này là điều ngược lại

Phong Minh buồn buồn :

- Hai anh em tôi nương tựa vào nhau để mà sống, vì chúng tôi chẳng còn ai thân thích nữa . Quan tâm nhau, lo lắng cho nhau đó là chuyện thường ngày của chúng tôi. Với lại, anh Hai tôi vì tôi hy sinh quá nhiều, luôn cả hạnh phúc riêng tư của mình . Còn tôi, tôi chưa làm gì được cho anh Hai tôi cả?

- Cho nên cô muốn tìm việc làm để bớt đi gánh nặng cho anh Hai cô ?

Phong Đình nhè nhẹ gật đầu :

- Ông nói đúng . Nhưng khi có được việc làm thì tôi lại thấy mình lo lắng chuyện khác, đó là không có thời gian chăm sóc cho anh Hai tôi.

- Trên đời này chẳng có gì là toàn vẹn hay tuyệt đối cả, cô đừng nên lấy những điều đó làm băn khoăn. Rồi anh Hai cô sẽ hiểu cho cô.

- Anh Hai tôi lúc nào cũng hiểu tôi. Chỉ tại... - Cô chợt nín bật khi thấy ánh mắt Vỹ Khang nhìn mình một cách lạ lẫm . Phong Đình cúi mặt :

- Xin lỗi . Tôi bậy quá, khi không lại đem chuyện của mình...

Vỹ Khang giơ tay.

- Không sao. Cô đừng áy náy . Ngoài việc là giám đốc của cô, cô có thể xem tôi là một người bạn mà.

- Tôi...

- Phong Đình ! Tôi không thích có sự xa cách giữa giám đốc và nhân viên, vì tôi chưa bao giờ coi mình là chủ của mọi người trong công ty cả . Tôi chỉ muốn mình là một người bạn, một người anh thôi.

Phong Đình mím nhẹ môi. Giám đốc Võ Khang dễ gần gũi hoà đồng và bình dị như thế ư ? một điều cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Võ Khang khác với những giám đốc khác ở điểm nào ? Ông ta cũng đào hoa, cũng đào hoa, cũng tài giỏi, cũng giàu có, thế mà ông ta không giữ kẽ, thông cảm, và hiểu cho người khác

Phong Đình bắt đầu có cái nhìn khác về giám đốc mình, cô không còn lo lắng khi tiếp chuyện với Võ Khang nữa

Nhưng còn Diệp Linh thì sao ? Là phụ nữ với nhau, Phong Đình không hề có ý nghĩ giận cô, mà trái lại cô còn thấy tội nghiệp cho Diệp Linh. Cô ấy biết yêu, nhưng cô không biết dịu dàng, không biết cư xử . Sắc đẹp của cô có thể làm cho người đàn ông say mê, nhưng không bao giờ lâu bền được, cô ấy có được hình thức, nhưng không có nội dung. Với bản tính kiêu căng, cho mình trên thiên hạ, e rằng Diệp Linh phải khổ vì nó

Phong Đình nén tiếng thở dài, tất cả là do ý trời thôi, có muốn thay đổi nó cũng không dễ

Võ Khang hươ hươ tay trước mắt Phong Đình :

- Phong Đình ! Cô không sao chứ ?

Phong Đình giật mình :

- À ! Không

- Chuyện hôm trước, tôi thành thật xin lỗi cô nhé

Phong Đình ngơ ngác :

- Gì ạ ?

- Diệp Linh đã quá đáng với cô Nhưng tôi không phải thay mặt cô ấy xin lỗi cô đâu, mà tôi lấy làm hối tiếc khi có một cô bạn tính tình như Diệp Linh

Phong Đình lắc nhẹ đầu :

- Ông có thay mặt chị ấy để xin lỗi hay không, tôi không quan tâm. Vì chuyện ấy tôi không còn quan tâm, và tôi không còn nhớ nữa

Võ Khang chăm chú nhìn Phong Đình :

- Cô giận tôi ?

- Không dám, thưa giám đốc . Vì ông chẳng có lỗi gì với tôi.

Võ Khang dùng viết gỗ gõ lên bàn :

- Diệp Linh từ lâu bản tính đã như vậy, không ai có thể thay đổi được cô ấy, trừ bản thân cô ấy mà thôi. Nhưng tôi đảm bảo với cô, những chuyện như hôm trước sẽ không bao giờ xảy ra nữa

- Cám ơn giám đốc . Nhưng ông không hứa thì tôi cũng biết mình phải làm gì mà

Phong Đình vừa dợm đứng lên thì chuông điện thoại ở trên bàn Võ Khang reo, anh ra hiệu cho cô chờ một chút . Bất đắc dĩ Phong Đình

mới ngồi lại, vì thật sự cô không muốn nghe chuyện người khác

- Alô.

- anh Hai hử ?

- Anh đến bệnh viện ngay đi. Ba có chuyện rồi

Vỹ Khang như mất bình tĩnh :

- Em có thể nói rõ hơn.

- Em không có thời gian. Bây giờ, anh đến bệnh viện trung tâm chấn thương chỉnh hình, em sẽ giải thích với anh sau. Thôi nhé anh Hai.

Vỹ Khang gác máy, anh đẩy ghế và khoác nhanh lên người chiếc áo vest đen.

Chụp ngay chùm chìa khóa trên bàn, Vỹ Khang vừa đi, vừa nói :

- Phong Đình ! Cô theo tôi

Tuy không rõ việc gì, Phong Đình cũng nghe theo, vì đây là lệnh của sếp mà

Vừa chạm vào cánh cửa, nghĩ gì, Vỹ Khang đột nhiên quay lại

Do nổi bước của Vỹ Khang nên Phong Đình không kịp tránh né, cô va vào lưng anh và bật ngửa về phía sau. Nhưng vòng tay rắn chắc của Vỹ Khang đã giữ cô lại, và cả hai bỗng rùng mình, vì có một cảm giác rất lạ.

Trong phút chốc, Phong Đình thoát khỏi vòng tay của Vỹ Khang. Cô lách người sang một bên, khuôn mặt đỏ rùng vì sự va chạm vừa rồi, cái cảm giác gần gũi ấy lại làm cho Phong Đình rùng mình liên tục. Còn Vỹ Khang, anh vô cùng bàng đến khó hiểu . Tại sao vậy nhỉ...

đấy là dấu hiệu gì ?

Vòng tay Vỹ Khang thu lại, anh cố kìm chế cái cảm giác bất ngờ ấy, và bước nhanh đến máy điện thoại :

- Hoàng Phúc ! Cậu mang chìa khoá xe của cậu qua cho tôi mượn ngay nhé

- Vâng a.

Trả chùm chìa khóa xe lại chỗ cũ, Vỹ Khang quay lưng :

- Chúng ta ra ngoài chờ Hoàng Phúc đi.

Vỹ Khang định khép cửa văn phòng thì Hoàng Phúc trờ tới :

- Chìa khóa xe đây, thưa giám đốc

Nhận chìa khóa từ tay Hoàng Phúc, Vỹ Khang căn dặn :

- Tôi có việc phải đi. Chuyện của công ty cậu không cần phải chờ tôi, nếu có gì rắc rối thì gọi điện thoại di động cho tôi.

- Vâng.

Hoàng Phúc liếc nhẹ Phong Đình đứng gần đó :

- Nhã Trinh đang tìm em.

Vỹ Khang hắng giọng :

- Chúng ta đi thôi.

Nhìn theo dáng hối hả của hai người Hoàng Phúc lăm lăm :

- Kỳ lạ thật . Giám đốc đi đâu mà lại cần xe của mình ? Thêm Phong Đình nữa, khuôn mặt lăm lì thật là khó hiểu . Nếu hai người đi công tác thì có tài xế riêng chứ . Dáng điệu của họ thật vội vã và có cái gì đó hơi căng thẳng, chẳng lẽ... - Anh lắc đầu

- Thôi, cũng là chuyện của người ta mình tìm hiểu làm gì . Vỹ Khang và Phong Đình chẳng qua là chủ với nhân viên, sự lạnh lùng của họ đâu giống như cặp tình nhân.

Cho là vậy nên Hoàng Phúc chẳng cần nghĩ thêm, anh trở về phòng và quên ngay.

Lời Của Trái Tim

Chương 6

Hỏi thăm và qua sự chỉ dẫn của y tá trực, Vỹ Khang đã nhanh chóng tìm được chỗ ba anh đang nằm, đó là phòng cấp cứu

Vỹ Khang đi như chạy làm Phong Đình chạy theo muốn hụt hơi, có lẽ bây giờ anh quên hẳn là có cô đi theo.

Nhìn thấy Vỹ Khang đang ngồi ở ghế đá trước cửa phòng cấp cứu, Vỹ Khang lao nhanh đến, anh nôn nóng hỏi :

- Ba sao rồi ?

- Vẫn còn trong phòng cấp cứu

Vỹ Khang nắm vai em trai :

- Chung quy là như thế nào ?

Vỹ Khang vuốt lại mái tóc đang rối của mình :

- Em cũng như anh, chẳng trực tiếp thấy được sự việc như thế nào .

Khi nãy đến chỗ xảy ra tai nạn, em chỉ được bà con xung quang kể lại, ba băng qua đường mua một tờ báo, khi quay về hơn nửa đường thì có một chiếc dream, người điều khiển là một cô gái cháy quá tốc độ rồi lách không kịp nên tông thẳng vào bạ Ba té xuống, còn cô ta thì bỏ chạy luôn, mọi người vì lo cho ba nên chẳng nhìn được số xe. Anh nắm tay vào tường :

- Anh nắm tay vào tường :

- Cô gái đó quả thật chẳng có trách nhiệm . Nếu bà con ở đó nhanh trí nhìn được bảng số xe thì em quyết định kiện cô ấy ra toà về tội đụng phải người lớn tuổi mà làm ngơ chạy luôn.

- Rồi công an có đến chỗ xảy ra tai nạn không ?

- Đến thì cũng chẳng làm được gì . Ở thành phố này có biết bao nhiêu cô gái chạy xe Dream. Với lại, bằng số xe chẳng nhìn thấy thì đâu còn một đầu mối nào để điều tra.

Vỹ Khang buông người xuống ghế đá :

- Trong tháng này nhiều chuyện xui xẻo liên tiếp đến với ba, hết trượt lầu, cây quẹt rồi lại bị xe đụng . Anh thấy anh em ta nên dành thời gian cho ba nhiều hơn, vì ở nhà một mình quá buồn, nên ba tìm việc để làm và đi hay đây đi đó.

- Nhưng ba là người luôn cẩn thận, em nghĩ cái chuyện ba bị xe đụng hôm nay là có người sắp tâm hại ba...

- Em nói sao ?

- Thằng bé bán tử thuốc gần đó nói cô gái lái xe có lẽ thấy ba từ xa, nhưng vẫn không có ý tránh . Sau khi cô ta đụng ba té xuống, còn quay lại nhìn một lần nữa.

Vỹ Khang mím môi :

- Có việc ấy thật sao ? Theo như anh được biết thì ba chưa bao giờ gây oán thù với ai cả . Trong cuộc sống lẫn thương trường, lúc nào ba cũng đem lại sự dễ chịu cho mọi người, trên dưới đều mến và tôn trọng ba...

-Như thế thì thật là khó hiểu . - Khuôn mặt Vỹ Khương kín bưng.

- Hãy để sự việc này cho anh tìm hiểu . Ai mà vô duyên, vô cớ làm việc ấy, anh nhất định truy tìm cho bằng được

Vỹ Khương bóp trán :

- Có khi nào do anh em ta làm liên can đến ba không ?

- Em muốn nói...

- Ví như do em, hoặc do anh trong công việc hay trong cuộc sống có gì đó làm người khác không hài lòng, mà bản thân mình không biết.

- Làm người khác không hài lòng ư ? Chắc là không tránh khỏi .

Nhưng bây giờ thì anh lại không nhớ mình đã làm những việc gì, chỉ thương cho ba là người hứng chịu mọi hậu quả của anh em ta.

Vỹ Khang ngẫm nghĩ mà thấy lòng mình bức rức, tại sao người bị nạn nằm trong kia không phải là anh chứ . Ba anh đã già, sao không cho ba anh một cuộc sống bình yên vui vẻ?

Ba anh đã một đời cực khổ gian nan, vì các con, ba đã hy sinh quên luôn đi bản thân mình, sống và làm việc tất cả đều vì con. Thế sao những năm tháng tuổi già của ba, anh em anh chẳng làm gì được, lại còn gây nên những phiền phức, để giờ đây ba phải chịu nhiều đau đớn trong phòng cấp cứu.

Anh giận cô gái nào đó trút hận thù lên người của ba anh. Nếu quả anh đã gây ra lỗi lầm thì sao không tìm anh để trút oán giận ? Ba anh

là người vô tội mà.

Vỹ Khang thầm cầu nguyện, thượng đế hãy cứu giúp ba anh, trả lại cho ba anh một sức khỏe tốt, để ba anh tiếp tục những ngày vui vẻ với các con, rồi bản thân anh chịu gì cũng được.

Tôn trọng sự lo lắng của cha của anh nhà họ Giang, nên Phong Đình không hề trách học chẳng chú ý đến cô, nhất là Vỹ Khang, chính anh là người gọi cô theo, nhưng anh đã quên cô từ lúc vào cổng bệnh viện.

Phong Đình yên lặng đứng dựa tường, vô tình nghe mẩu đối thoại giữa hai anh em họ, cô càng cảm thông hơn. Gia đình có hai anh em trai, ai cũng có công việc riêng để người cha phải cô đơn giữa một ngôi nhà rộng lớn

Có lẽ ba của Vỹ Khang đã có một thời tung hoành nên không chịu được khi ngồi nhà một mình.

Phong Đình càng không hiểu nổi người con gái mà Vỹ Khương vừa nhắc, cô ta gây tai nạn cho một người già, mà lương tâm cô không thấy xót xa, trái lại còn bỏ đi luôn...

Trên đời này có những người con gái vô tâm, không tình cảm như thế sao ? Dù không thân thích với gia đình họ Giang, nhưng khi nghe qua câu chuyện kể, bản thân cô còn thấy bất bình, huống gì người ở trong cuộc . Oán giận gì nhau cũng đâu cần phải lấy người khác ra cảnh cáo, như vậy thì hơi quá đáng

Nhưng người con gái nào mà oán giận anh em nhà họ Giang, đó là một câu hỏi . Vấn đề gì đây ? Công việc hay tình cảm.

Phong Đình đoán có lẽ là tình cảm thôi. Mà người oán giận Vỹ Khang có thể là Diệp Linh, vì khi biết được sự thật Vỹ Khang không hề yêu mình thì cô ta như thế nào ? Với bản tính của Diệp Linh, cô ta sẽ không bao giờ bỏ qua những gì có liên quan đến Vỹ Khang, như kiểu ăn không được thì khuấy cho hôi. Và việc đầu tiên là ba của Vỹ Khang vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu, chưa biết sự thật như thế nào.

Tất cả chỉ là phỏng đoán, chưa có bằng chứng, Phong Đình không dám khẳng định, nhưng với bản thân, cô cũng phải nên cẩn thận, biết đâu sẽ đến lượt cô.

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, Vỹ Khang và Vỹ Khương đồng đứng dậy.

- Bác sĩ ! Ba tôi như thế nào rồi ?

Vị bác sĩ trấn an :

- Chẳng còn nguy hiểm nào nữa, nhưng cần một thời gian mới có thể bình phục được vì chân trái bị gãy phải bó bột.

Ông nhìn Võ Khương :

- Có phải cậu là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện Chợ Rẫy ?

- Vâng.

- Tôi sẽ cho chuyển ba câu xuống phòng săn sóc đặc biệt.

- Cám ơn bác sĩ.

- Đừng quá khách sáo, tôi và cậu cùng đồng nghiệp với nhau mà .
Bây giờ, cậu theo tôi làm thủ tục nhập viện cho cụ nhà.

- Vâng.

Ông Võ Bình được chuyển ra, Võ Khương ra hiệu cho anh trai mình đi theo, còn anh thì nói bước vị bác sĩ.

Ngang qua chỗ Phong Đình đang đứng, Võ Khương chỉ liếc một cái rồi bước thẳng, vì anh nghĩ đó là người nhà đi thăm bệnh.

Phong Đình lặng lẽ đi theo sau lưng Võ Khang và mấy cô y tá, để đưa ông Võ Bình đến phòng săn sóc đặc biệt.

Cùng mấy cô y tá đỡ cha lên giường, Võ Khang lo lắng :

- Ba thấy trong người thế nào ?

Khuôn mặt ông Võ Bình không tỏ gì là đau đớn :

- Chẳng có gì là nghiêm trọng cả, chỉ có cái chân là hơi nặng một tí thôi.

Tuy ông võ Bình nói vậy, nhưng Võ Khang biết ba anh rất là đau đớn . Từ trước tới giờ ba có khi nào than thở với con cái đâu.

Nhìn cái chân bó bột trắng xoá của ba, lòng Võ Khang rất xót xa, và rồi anh cũng đau chịu đau đớn thế cho ba được.

Sửa lại tư thế nằm cho ông Bình, Võ Khang vẫn chưa yên tâm cho lắm.

- Ba thấy đau chỗ nào thì cứ nói, đừng cố chịu đựng nghe ba.

Thấy con trai lo lắng thái quá, ông Bình mỉm cười mắng yêu :

- Cái thằng này ! Ba đã nói là không sao rồi thì con đừng tạo áp lực cho mình nữa, cứ để đầu óc mình miễn mà làm việc.

- Nhưng con thấy cái chân của ba...

- Thì sao nào ? Rồi nó cũng sẽ khỏi

- Ba không thấy tức giận cho tai nạn này sao ? người gây ra tai nạn lại bỏ chạy luôn, không cần biết nạn nhân như thế nào, đúng là không có lương tâm.

Ông Bình khoác tay :

- Thôi, con đừng tức giận oán trách làm gì nữa, mọi việc nó cũng đã rồi, tại lương tâm của người ta bị ngủ quên.

- Nghe nói người đụng phải ba là một cô gái ?

- Đúng đấy.

- Ba có nhìn thấy mặt cô ta không ?

- Không. Còn số xe thì ba thấy cũng không rõ lắm.

- Ba nói thử xem ?

- Hình như là 51 - U5... còn một số sau nữa thì ba không nhớ.

Vỹ Khang mím chặt môi :

- Con nhất định tìm ra người đã gây tai nạn cho ba.

- Ba đã không nguy hiểm thì đừng làm lớn chuyện lên, Vỹ Khang. Hãy để cho cô gái kia tự suy gẫm lấy lỗi lầm của mình.

- Nhưng pháp luật thì không tha người phạm luật mà cố tình trốn chạy.

- Pháp luật không nói đến tình cảm, nhưng ở chúng ta nên đối xử tình cảm và tình người với nhau. Con và Vỹ Khương nên nghe lời ba đừng truy cứu nữa có được không ?

Vỹ Khang cúi đầu :

- Vâng, con làm theo ý ba vậy.

Ông Bình thở nhẹ :

- Vụ tai nạn này cũng có ý nghĩa đấy chứ . Nhờ nó mà ba được nói chuyện với anh em con nhiều hơn

Vỹ Khang kêu lên :

- Ba !

- Không phải sao ? Ngày nào cũng công việc, có khi trưa cũng không thèm về ăn cơm với bà. Bảo hai đứa cưới vợ thì cứ hẹn lần hẹn lữa, ba phải chờ đến bao giờ đây ?

Vỹ Khang gãi đầu :

- Thì anh em con cũng đang cố gắng mà ba.

- Cố gắng thế nào ? Năm năm hay mười năm nữa ? Hai anh em con cứ thay phiên nhau hẹn, riết rồi ba cũng không muốn thúc nữa.

Đưa mắt nhìn cô gái đứng sau lưng Vỹ Khang, ông Bình hỏi:

- Hay các con muốn đem đến cho ba sự bất ngờ?

- Dạ...

Ông Bình đưa tay ra hiệu cho cô gái :

- Lại đây cháu.

Bấy giờ Vỹ Khang mới giật mình, Phong Đình đã theo anh từ công ty đến đây, thế mà mãi lo lắng cho ba mà anh quên bằng cô bé.

Vỹ Khang lúng túng :

- Xin lỗi cô Tôi...

Phong Đình dễ dãi :

- Ông không cần phải giải thích, tôi hiểu được mà.

- Cảm ơn cô.

- Nhìn anh em ông lo lắng cho ba mình, tôi ước gì có một người cha để được lo lắng như ông, nhưng ước mơ đó sẽ không bao giờ hiện

thực.

- Tại sao ?

- Vì ba mẹ của tôi không còn ở trên cõi đời này nữa.

Vỹ Khang bắn khoăn :

- Xin lỗi, tôi đã vô tình khơi lại nỗi buồn của cô

Phong Đình lắc đầu :

- Không có gì, hoàn cảnh ấy tôi đã chịu quen rồi . Anh em ông có một người cha tuyệt vời.

- Nhưng tiếc một điều là chúng tôi lại không có nhiều thời gian ở nhà.

- Chỉ là do công việc đòi hỏi, ông không thể làm gì khác hơn. Gia đình và sự nghiệp, cả hai đều quan trọng đối với mỗi con người, không ai có thể đòi hỏi sự tuyệt đối ở nó . Nhưng cũng không thể thiếu một trong hai, cho nên ông phải cố gắng hơn một chút, đừng để ân hận hay nuối tiếc trong sự muộn màng

Lắng nghe cô gái nói chuyện với con trai mình, ông Bình lấy làm thích thú.

Khuôn mặt xem ra nhỏ hơn con trai ông rất nhiều, thế mà mỗi lời nói đều làm cho người ta phải suy nghĩ.

Mất đi tình thương của cha mẹ mà vẫn có cuộc sống tốt, tâm hồn thánh thiện cao cả, thật là hiếm . Giá mà ông mà có được một nàng dâu như vậy thì còn gì bằng

Vỹ Khang xoa hai tay vào nhau :

- Rất cảm ơn những lời khuyên có giá trị của cô Quả thật tôi có nghĩ, nhưng tôi chưa làm được

- Ấy ! Ông đừng làm tôi khó xử, vì trong sự xúc động tôi mới nói vậy thôi

Vỹ Khang định nắm tay Phong Đình giới thiệu với ba mình, nhưng khi vừa chạm tay vào nhau thì như chạm phải luồng điện, họ giật tay về.

Vỹ Khang mơ hồ cảm nhận được điều gì đó mà anh vẫn chưa xác định được, vẫn mơ màng . Hình như trong cuộc sống của anh phải có Phong Đình.

Vỹ Khang đành ra dấu cho Phong Đình đi theo anh đến gần giường của ông Vỹ Bình

Hôm nay, không hiểu sao nhìn vào đôi mắt của ba, anh có vẻ khó:

- Thừa ba, đây là Phong Đình, thông dịch của công ty con.

Ông Bình vui vẻ :

- Chào cháu.

Phong Đình lí nhí :

- Cháu chào bác.

- Trẻ như thế này mà tài giỏi nhỉ.

- Bác quá khen. Hai người con trai của bác mới thật là tài giỏi, ngoài ra, họ còn dào dạt "tình thương".

Ông Bình cười lớn :

- Lời cháu nói, bác dư hiểu rồi . "Tình thương" càng bao la thì càng nhiều phiền phức.

Thấy ông Bình cười mở, dễ gần gũi, Phong Đình dạn dĩ hỏi :

- Nhưng đâu có luật nào cấm con người thương nhiều.

- Tuy không có luật cấm, nhưng không phải ai cũng có thể thương.

Ta phải chọn người để thương thật sự, như bác đã chọn bác gái để thương vậy . - Rồi ông hóm hỉnh :

- Nếu Võ Khang nhà bác mà chọn cháu để thương, bác ủng hộ nhiệt tình.

Phong Đình đỏ mặt :

- Ôi ! bác đừng nói đùa như vậy, không khéo cháu phải mất việc.

Võ Khang chen vào :

- Dù có thật, tôi không bao giờ để mất nhân viên tài giỏi như cô đâu. Cha khơi, con đánh, Phong Đình chào thua, cô không dám đùa nữa vì e rằng nó rất tai hại.

Hiểu được tâm trạng của Phong Đình Võ Khang lãng chuyện :

- Ba ở đây sẽ không thấy buồn chứ ?

- Nếu ngày nào cũng có con và Phong Đình nói chuyện với ba.

- Việc này, con e...

Không ngờ Phong Đình sốt sắng :

- Cháu sẽ tranh thủ thời gian đến thăm bác nhiều.

Võ Khang quan tâm :

- Sẽ mệt cho cô lắm đó.

Phong Đình vô tình :

- Được nói chuyện với người mà tôi xem như cha mình, tôi thích lắm, nhưng anh không được giành nói với tôi đó.

- Ok. Lúc nào cô muốn đến thăm ba tôi thì cứ lên tiếng, tôi sẽ đưa cô đi.

Phong Đình lắc đầu:

- Không cần đâu. Ông còn nhiều việc phải làm . Vội lại, tôi rất sợ rắc rối, mong ông hiểu cho.

Biết Phong Đình ám chỉ điều gì, Võ Khang thấy khó khăn bắt đầu đến trong vai trò của mình . Anh chép miệng.

Hy vọng thời gian Phong Đình sẽ hiểu được anh. Và điều trước tiên anh phải làm là giải quyết những vấn đề của Diệp Linh. Nếu cô cứ mãi bám theo thì muốn làm bạn với Phong Đình quả là một trở ngại lớn.

Với những suy tư, Võ Khang chìm đắm vào im lặng, để mặc cho chú cháu Phong Đình chuyện trò sao thì chuyện trò.

Tiếng cười của cô bé cứ mãi vang lên theo từng câu nói của ông Bình . Xem ra hai bác cháu hợp nhau lắm.

Cánh cửa phòng bật mở là tiếng cười tiếng nói im bật . Một người đàn ông bước vào, Phong Đình đã được biết đó là Võ Khương. Phong Đình hơi lui ra để nhường chỗ cho Võ Khương.

- Ba ! Sao...

Có lẽ Võ Khương ngạc nhiên, vì một bệnh nhân mới rời phòng cấp cứu có mấy tiếng đồng hồ mà cười nói vui vẻ thế.

Ông Bình vung tay :

- Ba không sao, chỉ có cái chân là hơi khó di chuyển thôi. Các con đừng lo quá.

- Ba không cảm giác đau đớn sao ?

- Ờ, con nhắc ba mới nhớ . Nhờ nói chuyện với anh Hai con và con bé Phong Đình nà, nên ba quên đi cảm giác ấy.

- Trông ba vui lắm ?

- Liều thuốc tiên mà con..

Võ Khương quay sang Phong Đình :

- Cô là thông dịch của anh Hai tôi ?

- Vâng.

- Và là em gái của Phong Minh ?

- Vâng.

Võ Khương cười mở :

- Nghe Phong Minh luôn miệng nhắc cô, cho đến hôm nay tôi mới gặp, quả là không sai.

Phong Đình ngây thơ:

- Sao ạ ?

- Cô vừa xinh đẹp, vừa có tài . Phong Minh nói không ai có thể đổi được cô, tôi nghĩ là đúng.

- Anh quá khen thôi.

- Nếu cả ba tôi, anh Hai tôi đều công nhận, cô nghĩ sao ?

- Tôi...

Võ Khang gõ rối cho Phong Đình :

- Em làm thủ tục cho ba xong hết chưa ?

Võ Khương chợt nhớ :

- Tất cả đều xong.

Ông Bình hỏi :

- Bao giờ ba mới được xuất viện ?

- Còn để cho bác sĩ theo dõi một tuần

- Lâu nhỉ ? Ba không thích ở bệnh viện

- Không thích cũng phải chịu thôi ba à . Bác sĩ trưởng khoa nói vì ba lớn tuổi nên xương lâu lành lắm . Ba cứ yên tâm, anh em con sẽ ở đây thường xuyên với ba

Vỹ Khương xem đồng hồ :

- Bệnh viện Chợ Rẫy vừa gọi điện báo về gấp, bây giờ con phải đi. anh Hai sẽ ở lại với ba, nếu có thấy khó chịu ở vết thương thì báo với bác sĩ ngay, ba nhé.

Vỹ Khương hấp tấp chào mọi người trong phòng rồi xách cặp ra ngoài

Phong Đình đến bên ông Bình, dịu dàng :

- Bác nghĩ cho khỏe . Xong việc, anh Khương sẽ trở lại

Vỹ Khương vừa đi được một lát thì điện thoại cầm tay của Vỹ Khang có tín hiệu . Anh áp máy vào tai :

- Alô.

- Giám đốc !

- Hoàng Phúc có chuyện gì ?

- Bên ngân hàng cần gấp ông.

- Cậu có thể hẹn khi khác giúp tôi. Vì hiện giờ ba tôi đang nằm viện, tôi không thể về công ty.

Hoàng Phúc quan tâm :

- Bác sao rồi, thưa ông ?

- Cảm ơn cậu . Ba tôi đã đỡ

- Việc nhà của ông như thế, tôi thấy rất khó, nhưng bên ngân hàng nói có chuyện quan trọng không thể dời.

Trong lúc này thật là khó, Vỹ Khoang băn khoăn nhìn cha rồi nhìn Phong Đình.

Hiểu được lo lắng của anh, Phong Đình lên tiếng :

- Ông cứ về công ty. Tôi có thể ở đây với bác.

- Nhưng...

- Bác đã ngủ . Tôi thấy cũng chẳng có gì là khó cho tôi. Với lại, chiều nay tôi rảnh mà, chuyện quan trọng thì ông đừng chần chừ.

Vỹ Khang nói nhanh vào máy:

- Hoàng Phúc ! Tiếp họ giúp . Tôi về ngay.

- Vâng.

Vỹ Khang tắt máy . Anh xúc động nắm lấy tay Phong Đình :

- Cảm ơn cô nhiều lắm Phong Đình.

Sự chân tình của Vỹ Khang làm Phong Đình xúc động theo:

- Ông lái xe cẩn thận đó.

Vỹ Khang siết chặt tay Phong Đình một lần nữa, rồi mới buông ra,

đôi mắt anh có những tia lửa thật ấm áp.

Phong Đình chột rùng mình, rồi lấy lại bình tĩnh . Chỉ là trong lúc xúc động thôi, mi đừng có mê mẩn đấy, Phong Đình . Vỹ Khang đã có Diệp Linh rồi, không khéo mi sẽ rước họa vào thân đấy

- Hù! Bắt gặp quả tang con Phong Đình đang nhớ đến chàng nha. Đang miên man suy nghĩ rất nhiều chuyện, bị hù một cái muốn đứng tim, Phong Đình lườm bạn:

- Chàng ràng thì có . Bộ mày muốn tao chết chắc , ở đâu lù lù xuất hiện như ăn trộm vậy ?

Giao Tiên kêu ré lên:

- Cái mặt của tao giống ăn trộm lắm sao ?

- Một trăm phần trăm . Tưởng đi thì nhẹ nhàng như mèo, đôi mắt láo liên, nói mày ăn trộm còn may lắm đó, phải nói ăn cướp kia, cướp của và muốn ám sát luôn người.

- Thôi đi . Chuyện gì mà về tay mày thì tròn cũng thành méo, vuông cũng thành dài.

- Biết vậy sao còn chọc phá . Thuộc lòng đường đi mà còn bước xuống bùn rồi trách ai.

- Sao hôm nay mày có vẻ khó khăn thế ?

- Ừ . Rồi sao ?

Phong Đình hất mặt:

- Đi đâu đây ?

- Con nhỏ này hỏi lạ . Tao đi thăm mày chứ đi đâu ?

- Phải là thăm tao không đó . Cho nói lại lần nữa.

Giao Tiên nhăn mặt:

- Định xuyên tạc gì nữa đây ?

- Đừng bày đặt giấu giếm, thành thật. thì hơn . Anh Hai tao đã thú nhận tất cả rồi.

Giao Tiên làm tỉnh:

- Anh Hai mày thú nhận điều gì đó, nào có liên quan đến tao.

Phong Đình vuốt má bạn:

- Mày làm tỉnh hay lắm, nhưng không qua nổi tao đâu . Anh Hai tao thú nhận là hai người ban đầu có cảm tình với nhau, sau đó rồi yêu nhau, dẫn đến những cuộc hẹn hò, quên cả...

Giao Tiên bịt miệng bạn:

- Thôi, đừng nói nữa.

Phong Đình nhướn mày:

- Sao, không có gì, sao không đủ can đảm nghe ?

- Tao...

Giao Tiên xấu hổ:

- Có người bạn như mày thật là...

Phong Đình tiếp lời:

- Tuyệt chứ gì ?

- Hồng dám đâu.

Phong Đình ôm vai bạn:

- Nói thật nha, làm chị dâu tao sướng lắm đó.

- Ai làm chị dâu mày chứ ?

- Ủa! Vậy ai nhận lời yêu anh Hai tao ?

- Ủ thì...

- Làm chị dâu tao là phước ba đời của mày . Anh Hai tao hiền, yêu thương và chiều chuộng.

Giao Tiên cướp ngang:

- Nhưng gặp cô em chồng như mày là bất hạnh ba đời cho tao.

- Tại sao ?

- Dữ như chần, chuyên viên ăn hiếp người hiền, người cô thế.

- Chẳng hạn như mày chứ gì ?

- Ủ.

- Ủ cái con khỉ . Mày hiền lắm à ? Lơ tơ mơ mày trên cơ anh Hai tao, cho nên phải có cô em chồng như tao thì mới xứng đáng . Sao rồi, cuộc tình của hai người đã đến đâu ?

Giao Tiên khoanh tay:

- Mày biết làm chi ?

- Dù mày không nói ra, tao cũng thừa biết.

- Vậy sao còn hỏi ?

- Tại thích hỏi.

- Vô duyên! Rành quá ha.

- Không rành gì.

Phong Đình chợt nhớ:

- Ai mở cổng cho mày vào ?

- Giữ nhà kiêu mày, ăn trộm khiêng đi hết cũng không hay.

- Đừng giả bộ làm lơ, trả lời đi . Có người mở cửa cho mày hay mày leo rào vào ?

- Cái mặt tao như vậy mà leo rào hở ?

- Ai biết được. thời buổi ngày nay quân tử và tiểu nhân cũng giống như nhau.

Giao Tiên lắc đầu:

- Tao chào thua cách ăn nói bạt mạng của mày.

- Hiền quá thì bị người ta ăn hiếp, còn dữ quá thì bị người ta nói, trung bình như tao là đủ xài rồi.

- Cũng may à, mày mà dữ hơn chút nữa, chắc tao phải chào thua.

- Ý mày muốn nói là không dám yêu anh Hai tao chứ gì ? Cái đó là tự mày nói đó nha . Cho mày biết nghe, không yêu anh Hai tao là mất nửa cuộc đời đấy.

- Còn yêu là mất luôn cả cuộc đời chứ gì ?

- Hì . Mày thông minh đấy . Đã yêu người ta thì giữ cuộc đời lại để làm gì nữa ?

Giao Tiên đỏ mặt:

- Cái con này!

- Mày mắc cỡ trông đẹp lắm đấy Giao Tiên , nhưng mà đừng quên trả lời câu hỏi của tao.

- Nhớ dai như đũa . Mày nghĩ thử xem trong nhà này, nếu mày không mở cửa thì ai mở cửa cho tao đây ? Chẳng lẽ ma mở ?

- Anh Hai tao ? Vậy anh ấy đâu ?

- Đi rồi.

- Người yêu tới sao không ở nhà nhỉ ?

- Ở nhà làm gì, tao tới tìm mày mà.

- Tìm tao ? Là sự thật đó hả ?

- Chứ mày tưởng tao tìm ai ? Anh Hai mày than thở mày không biết thương cho sức khỏe của mình, nên buộc tao phải thân chinh tới đây.

- Thì ra là vậy, chứ mày đâu thật lòng thăm tao.

Giao Tiên xoa tay:

- Đừng hiểu lầm . Anh Hai mày rất thương mày, nhưng chính anh ấy cũng không biết phải nói với mày như thế nào nữa . Cùng là phụ nữ như nhau, có lẽ tao nói chuyện với mày dễ hơn.

- Vậy ư ? Anh Hai tao đã tiết lộ những gì rồi ?

- Nói chung là rất lo lắng cho mày.

Giao Tiên nghiêng đầu ngắm bạn:

- Mày hơi ốm và có vẻ mệt mỏi, nhiều việc lắm hả ?

- Cũng không nhiều.

- Thế sao từ lúc mày đi làm tới giờ chẳng có ngày nào được tươi tỉnh ? Nếu ảnh hưởng đến sức khỏe , như vậy thì nghỉ làm đi, chỉ lo học thôi.

Phong Đình nhăn mặt:

- Mày không hiểu gì hết . Là công việc yêu thích thì chẳng đánh gục được tao, một thông dịch viên có gì là cực khổ đâu.

- Chỉ là nhân viên bán thời gian, mà làm còn hơn nhân viên chính thức nữa, người ta càng làm việc thì càng tươi trẻ . Còn mày, càng làm việc. càng héo gầy . Có phải Vỹ Khang bóc lột sức lao động của mày không ?

- Mày đừng có suy đoán lung tung . Không ai bóc lột và cũng không có ép buộc gì cho tao cả . Tại mấy ngày hôm nay tao giận một người bạn, không đủ thời gian nghỉ ngơi nên mày thấy tao bèo nhèo vậy.

- Lời nói của mày là sự thật chứ ?

- Gạt mày làm gì ?

- Vậy mày đã giúp ai, và giúp việc gì ?

Phong Đình chau mày:

- Mày lấy quyền gì mà hạch hỏi tao ?

Giao Tiên mím môi:

- Chị Hai mày, được không ?

- Chu choa! Chưa gì đã lên giọng rồi . Nhưng tao không hề phủ nhận, trước sau gì mày cũng là chị dâu tao thôi.

- Thế sao còn không chịu nói ?

Phong Đình khoanh tay:

- Thừa vâng . Người tao giúp đỡ là ông Bình.

Giao Tiên nhú mày:

- Tên này tao nghe quen quen.

- Quen không ?

Giao Tiên vỗ trán:

- Nhớ rồi . Ông ta là cha của Võ Khang, Võ Khương.

- Đúng.

- Nhưng sao mày phải giúp đỡ ông ta ?

- Chính xác hơn là tao giúp đỡ giám đốc của tao, đôi lúc Võ Khang và Võ Khương đều bận đột xuất thì tao phải thay thế hai người đó, lo cho ông ấy ăn, uống thuốc và nhiều khi còn nói chuyện với ông ta suốt buổi.

- Sao tự nhiên mày nhận phần thưởng quá lớn vậy ? Gia đình quý tộc họ Giang ấy chưa người con gái nào có cơ hội bước vào đầu nghe, hưởng chi là ngồi từng giờ để trò chuyện với trưởng bối .

Nhưng giữa Võ Khang và Võ Khương, mày chọn ai ?

Phong Đình nhún vai:

- Tao giúp đỡ một cách vô tư . Với lại cả hai người đều có người yêu rồi mà.

- Chỉ là người yêu thôi, nhưng chưa cưới nhau mày vẫn còn cơ hội .

Tranh thủ lên.

Cơ hội ư ? Phong Đình nhếch môi chua chát . Mãi mãi sẽ không có đâu . Cô sẽ dập tắt nó, bởi chính cô cũng không bao giờ cho cô có cơ hội.

Võ Khang đã có Diệp Linh, cô không muốn là kẻ thứ ba và cô cũng không muốn nghĩ . Giai cấp đã quá chênh lệch nhau, cô chỉ là đứa

con mồ côi, không giàu có, không danh vọng, làm sao xứng đáng. Thú thật, trong tình cảm, cô cũng không thích chạy đua, hay tranh giành. Tuy Diệp Linh tính tình ngang ngược kiêu căng, nhưng so ra chỉ có cô ấy mới xứng đáng đứng bên Võ Khang mà thôi. Phong Đình còn nhớ cô đã từng nói, tương lai mới là tất cả, còn tình yêu chẳng là gì. Bây giờ cô chợt hiểu, con người có được tất cả, nhưng thiếu vắng tình yêu thương thì khô cằn giống như hạn đang trời mưa.

Thôi, tất cả cứ chờ vào sự quyết định của thượng đế.

Giao Tiên lay vai bạn:

- Đang nghĩ gì vậy ?

Phong Đình mỉm cười:

- Không hiểu vì sao tao lại nhận lời giúp đỡ Võ Khang, người đàn ông tao đã từng ghét.

- Có lẽ trái tim mày đã thay đổi nhịp đập ?

- Không đâu. Cho tới bây giờ, ý nghĩ ghét ông ta vẫn còn trong đầu tao, nhưng khi nhìn ông ta đối xử tốt với mọi người, tao lại có một tâm trạng, Võ Khang đâu đến nỗi dễ ghét.

- Vậy là mày đã mâu thuẫn với ghét và không ghét. Thôi thì cứ hỏi thượng đế thử xem.

Phong Đình ngược mặt lên trời:

- Tao sẽ hỏi, nhưng không phải bây giờ.

- Mày đã từng làm việc và tiếp xúc. Vậy theo mày, anh em nhà họ Giang như thế nào ?

- Cũng như tất cả mọi người, sống, làm việc, yêu ghét, buồn vui đều có đủ. Nhưng có khác những người giàu có nổi tiếng khác là họ giản dị, nhân hòa không cầu kỳ phô trương. Có đến gia đình họ tao mới hiểu hết họ rất hòa đồng, vui vẻ và dễ gần gũi. Nhất là Võ Khương, anh ta có cô bồ dễ thương lắm, cô giáo Vy Vy có lên đài truyền hình thành phố hoài đó.

- Thế ư ?

- Họ luôn là những con người may mắn, chưa biết cực khổ là gì, đã hưởng cuộc sống từ trong trứng nước.

- Nghe mày kể, tao đoán không lầm là ông Võ Bình rất mến mày.

- Tao không biết nữa.

Giao Tiên tò mò:

- Biệt thự của gia đình họ Giang chắc rộng lớn lắm ?

- Dĩ nhiên. Chỉ cái vườn hoa kiêu thôi, mày đã thấy ngất ngây rồi.

- Thích nhỉ.

- Hôm nào rảnh, tao đưa mày đến đó tham quan.

- Liệu có được không ?
 - Phong Đình này mà có việc gì không được . Đợi lúc bác Bình tháo bột rồi đi luôn thể.
- Giao Tiên ngạc nhiên:
- Tại sao bác Bình lại phải tháo bột chân ?
 - Tai nạn giao thông làm bác ấy bị gãy chân, phải bó bột gần tháng nay nên Vỹ Khang mới nhờ tao giúp đỡ . Chứ khi không tao sẵn sóc bác ấy làm chi.
 - Thì ra... Sao cô bạn gái không chăm sóc mà nhờ mày ?
 - Chuyện đó thì mày đi hỏi ông ta ấy . Tao làm sao mà biết.
 - Rồi chuyển đi Hong Kong của mày phải hoãn lại ?
 - Ủ.
 - Vậy đến bao giờ ?
 - Có lẽ bác Bình đi lại bình thường, Vỹ Khang mới yên tâm.
- Giao Tiên nắm tay bạn:
- Hãy cố gắng lên . Tao tin mày sẽ được những gì mày mơ ước . Và còn tao nữa, tao sẽ luôn ủng hộ mày.
- Phong Đình xúc động.
- Cảm ơn mày . Mày thật là tốt.
- Giao Tiên không bằng lòng:
- Nếu coi tao là bạn thì đừng bao giờ nói những điều ấy ra.
- Phong Đình chớp mắt.
- Ờ nhỉ . Mày đâu còn là bạn của tao nữa, mà mày là chị dâu của tao, từ nay tao gọi như thế nhé .

Lời Của Trái Tim

Chương 7

- Ê! Không được đâu, kỳ lắm.
 - Sao kỳ ? Mày yêu anh Hai, đương nhiên mày là chị dâu của tao.
- Chợt Phong Đình nghiêm mặt:
- Nè! Bộ mày nghĩ có ngày sẽ thay lòng đổi dạ rồi bỏ rơi anh Hai tao sao ?
 - Không có.
 - Nếu điều ấy xảy ra, tao sẽ hận mày suốt đời.
 - Mày đừng hiểu lầm . Tao...
- Phong Đình quay mặt nơi khác, tỏ ý giận . Giao Tiên đành chào thua:

- Thôi, mày muốn gọi sao thì gọi.

Phong Đình tươi ngay nét mặt:

- Có thể chứ.

Giao Tiên nguyền ngang:

- Không giận thì thôi, chứ giận thì suốt mấy tuần mấy tháng . Tao sợ nước giận của mày lắm rồi.

Phong Đình cười:

- Hì hì . Chị dâu không biết gì hết . Chiều chuộng thì cô em chồng thương nhiều.

Giao Tiên trề môi:

- Không dám nhận tình thương của mày đâu . Nặng bụng lắm.

Phong Đình ôm bạn:

- Nhận đi mà, ta cảm ơn nhiều.

- Ê! Buông ra đi . Ôm ôm ấp ấp, nhột thấy mồ.

Phong Đình cười ngặt nghẽo khi thấy tay chân bạn nổi ốc . Giao Tiên nạt:

- Vui lắm sao cười ?

- Có lẽ, nhưng tao hơi thắc mắc một điều, chỉ mới đụng mày thôi đã vậy, thế mỗi lần anh Hai tao ôm mày thì sao ?

- Trời ơi! Cái con khỉ này . - Giao Tiên đỏ bừng mặt - Đừng có khùng quá đi nha.

- Nhưng mà anh Hai tao...

Giao Tiên bịt miệng bạn:

- Cho tao xin . Mày muốn gì thì cứ nói.

Phong Đình lúng liếng đôi mắt.

- Được quyền chọn lựa chứ ?

- Ủ.

- Tao đang đói bụng, vậy thì chúng ta ăn phở gà đi.

- OK.

Phong Đình đứng lên nhanh:

- Chờ tao thay bộ đồ nghe.

Còn lại một mình, Giao Tiên chép miệng:

- Có cô em chồng như nhỏ Phong Đình chắc là chết sớm, ăn nói không biết ngượng miệng . Có lẽ kiếp trước có mắc nợ anh em nhà họ Tống.

oOo

Xe chạy qua bốn ngã tư, Giao Tiên ngừng lại trước tiệm phở gà nổi tiếng:

- Ghé vào đây nhé ?

Phong Đình nhìn nhìn:

- Cũng được.

- Đây là tiệm phở gà nổi tiếng, nếu mày chê thì tao cho mày nhịn luôn.

Trao xe cho người giữ, Giao Tiên cùng Phong Đình theo sự hướng dẫn vào bên trong. Tiệm cũng khá đông, hai cô cứ lóng ngóng vì chưa tìm được chỗ ngồi ưng ý.

Người phục vụ đến bên:

- Hai cô theo tôi.

Người phục vụ đưa Giao Tiên và Phong Đình đến cái bàn gần cửa sổ. Anh ta lịch sự kéo ghế:

- Xin mời.

Người phục vụ chưa kịp hỏi gì thì Phong Đình nhanh miệng:

- Hai phở gà đặc biệt và hai sôđa cam.

Anh ta vui vẻ:

- Có ngay.

Người phục vụ quay đi, Giao Tiên chau mày:

- Sao mày không hỏi ý tao?

- Thì cũng như nhau hỏi làm gì.

- Hiểu tao quá há.

- Anh Hai tao hiểu mày thì đương nhiên tao cũng hiểu mày rồi.

- Chưa chắc. Thế mày biết tao đang nghĩ gì không?

- Tô phở ngon lành.

Giao Tiên lắc đầu:

- Không đúng.

Cô chỉ:

- Tao đang thắc mắc cô gái ngồi sau lưng mày, nhưng cách chúng ta hai cái bàn, cách ăn mặc của cô ta không hợp với khí hậu hiện giờ của thành phố chút xíu nào, phải chăng cô ta đang muốn phô trương vẻ đẹp bên ngoài của mình?

Phong Đình quay lại, cô nhận ra người mà Giao Tiên đang nói:

- Tưởng ai xa lạ.

- Mày quen cô ta à?

- Biết chứ không quen. Diệp Linh, con gái rệu của giám đốc công ty tàu biển.

- Thì ra... hèn gì cô không làm cho người ta chú ý sao được.

- Đẹp người nhưng không đẹp nết, ăn mặc dị dạng, tưởng đâu là đẹp lắm.

Giao Tiên nhìn bạn:

- Hình như mày không thích cô ta?

- Thật là không thích, chứ không phải hình như.

- Lý do ?

Phong Đình nhún vai:

- Đơn giản là tính tình cô ta làm tao khó chịu.

- Hay tại vì Diệp Linh là người yêu của Võ Khang ?

Phong Đình tròn mắt:

- Sao mà biết ?

- Có chuyện gì liên quan tới mà mày mà tao không biết ?

- Giỏi nhỉ?

Phong Đình nghi ngờ:

- Là anh Hai tao ? Sao mà anh ấy bà Tám quá vậy ?

Giao Tiên phì cười:

- Mày còn từ nào khác hơn không ? Sao gọi anh Minh là bà Tám.

- Chuyện gì cũng đi trước người ta.

- Nhưng anh Minh chỉ cho tao biết Diệp Linh là người yêu của Võ Khang thôi . Ngoài ra, tao cũng chưa rõ gì về cô ta cả.

- Thế mày muốn biết gì thêm ?

- Tùy hỉ, mày thích cho tao biết gì thì tao nghe đấy.

Vừa lúc người phục vụ mang phở ra, Phong Đình khoát tay:

- Thôi, ăn trước đi . Rồi từ từ, tao nói sau cho mày nghe.

Cho tí ớt vào tô, Phong Đình trộn đều, cô gấp một đĩa đưa lên miệng rồi gục gặc:

- Không tệ.

Giao Tiên hình mũi:

- Tao đã chọn thì mày không phải phân vân.

- Vậy sao ?

- Bao giờ mày đi Hồng Kông thì cứ phone cho tao một tiếng.

- Chi vậy ?

- Dẫn mày đi mua đồ . Mày hãy tin vào cắt mắt thẩm mỹ của tao.

- Thế mày có chi trước luôn không ?

- Sẵn sàng . Đi Hồng Kông về thanh toán cho tao là được.

Phong Đình trề môi:

- Như vậy cũng bày đặt đòi, là chị dâu của người ta, không biết điều gì hết trơn.

- Chị là chị, tình cảm là tình cảm, còn tiền là tiền, nhưng với mày, tao thật sự không tiếc gì hết . Mày muốn như thế nào, tao chiều như thế đó.

Phong Đình lắc đầu:

- Tao chỉ đùa thôi, mày đừng có để ý . Tao không mua sắm gì đâu.

Giao Tiên tròn mắt:

- Mày nói khó nghe quá, chuyện này là đi nước ngoài công tác chứ

đâu phải về quê . Muốn chuyển đi được tốt đẹp thì ngoài vấn đề kiến thức giao tiếp ra, ít nhất mày cũng phải tạo ấn tượng cho người ta về cách ăn mặc . Tuy không hề phô trương thời trang quá, nhưng cũng đừng để là "hai lúa", phải để cho nước bạn biết Việt Nam mình đã thay da đổi thịt, không còn lạc hậu nữa.

- Nhưng...

Giao Tiên gạt ngang:

- Không nhưng nhị gì hết cứ im lặng để tao sửa soạn cho mày, đảm bảo giám đốc của mày sẽ ngất ngáy luôn.

Phong Đình rùn vai:

- Cho tao sống với . Chỉ mới làm việc chung thôi, quan hệ trong sáng mà bà Diệp Linh còn tìm cách gây khó dễ cho tao . Bắt tao mỗi chài thì còn chết sớm nữa . Mày làm ơn đi, để tao yên tâm hoàn thành bài học kỳ cuối, nếu không, tương lai tao sẽ mịt mù.

Giao Tiên băng quơ:

- Vô tư trong sáng, cái đó hồng biết được à nha . Tâm hồn của hai người nghĩ về nhau từng giây phút nữa là . Còn mày muốn bình yên, chắc khó khi con tim mày đã có bóng hình người ta.

Phong Đình vẫn cắm cúi vào tô phở:

- Tao hồng hiểu mày nói gì.

- Phong Đình ! Giữa mày và Diệp Linh, tao bảo đảm một trăm phần trăm, Vỹ Khang sẽ chọn mày . Cơ hội sẽ không đến hoài với chúng ta, sao mày có thể bỏ qua được . Ngươi mặt nói "Hạnh phúc là đấu tranh", thế sao mày không biết tranh đấu ?

Phong Đình buông đũa:

- Tao không thích.

- Mày ngốc vừa vừa thôi . Nếu cả hai đều có cảm tình với nhau thì mày sợ chi ?

- Sao mày biết Vỹ Khang có cảm tình với tao ?

- Ờ, thì tao đoán.

- Tào lao.

- Vỹ Khang chưa công nhận Diệp Linh là người yêu...

Phong Đình cướp lời:

- Chưa thôi, chứ đâu có nghĩa là không . Tao không muốn phiền phức đến với tao nhiều . Hạnh phúc tình yêu là gì, chỉ có thượng đế mới cho tao biết mà thôi . Mày đừng có nói lung tung . Vỹ Khang nghe được thì không hay đâu.

- OK . Mày nói sao, tao nghe vậy, để coi lý trí thắng trái tim, hay trái tim thắng lý trí của mày . Hằng đêm mày sẽ khó ngủ khi mày nghĩ đến người khác.

- Kinh nghiệm đầy mình đó phải không ?

- Có thể là vậy.

Phong Đình nheo mắt:

- Dù tao có nhớ cũng chẳng nói cho mày nghe.

- Thừa nhận rồi há.

- Về việc gì ?

- Có cảm tình với Vỹ Khang.

- Ủa! Với Vỹ Khang mới được sao ? Bộ những người đàn ông khác không đáng để cho tao nhớ à ?

- Ai biết được.

Phong Đình hất mặt:

- Ê! Nói tao nghe thử xem . Tại sao mày luôn có thiện cảm với Vỹ Khang ?

- Không phải vì anh ta đẹp trai, anh ta tài giỏi hay anh ta giàu có, mà vì ta thấy anh ta thích hợp với mày . Sự thích hợp ấy, tao không thể diễn tả.

- Đúng là vô duyên chưa từng có . Sao tao chẳng thấy anh ta thích hợp với tao tí nào ?

- Người trong cuộc đâu sáng suốt bằng vẻ bên ngoài.

- Mày đúng là nhiều chuyện và lý sự . Vậy mà hồng hỉ sao anh Hai tao yêu mày được.

Giao Tiên bặm môi:

- Ê! Tự ái nha.

Phong Đình để tay lên miệng:

- Suyt ! Nhỏ nhỏ thôi . Bộ mày muốn cả quán ăn này biết tao với mày nói chuyện gì ?

- Chứ ai biểu ???

- Hồng có thì thôi, đâu cần mày phải nói lớn.

Cô kéo tay bạn:

- Trả tiền đi bà, không khéo thì bể hết trơn.

Gọi người phục vụ tính tiền nhưng Giao Tiên chợt nhớ:

- Mày hứa...

- Ra đường đi rồi nghe.

Cô gái đứng dậy, ngang qua bàn Diệp Linh sẵn người phục vụ đang đi tới . GT cố tình lẩn sang một bên và va trúng Diệp Linh rồi đánh rơi cái muỗng trên tay.

Cô rớt rít xin lỗi rồi bỏ đi, trên môi điểm một nụ cười hài lòng.

Riêng Diệp Linh, cô nhìn thấy dáng Phong Đình , khuôn mặt đành lại và đôi môi mím chặt lại.

Người đàn ông ngồi cùng bàn lên tiếng:

- Cô bé ấy xinh nhĩ ?

Diệp Linh lạnh lùng:

- Sẽ chẳng bao giờ đến lượt anh đụng đâu . Hừ! Đừng có mơ đến nó.

o0o

Phong Đình gặp Diệp Linh ngay trước cửa phòng của giám đốc, Phong Đình vờ như không thấy . Cô đưa tay lên gõ cửa, nhưng bị Diệp Linh ngăn lại:

- Khoan đã, Phong Đình . Tôi muốn nói chuyện với cô.

Phong Đình ngừng tay:

- Tôi và chị chẳng có chuyện gì để nói với nhau.

- Có chứ, Vỹ Khang đấy.

Phong Đình cau mày:

- Giám đốc nào có liên quan gì đến tôi mà chị nói.

Diệp Linh gần giọng:

- Vòng vo hoài cũng vậy, thôi tôi nói thẳng vào vấn đề . Tôi yêu cầu cô rời xa Vỹ Khang ngay . Cô còn trẻ, lại xinh đẹp thì thiếu gì người đàn ông đeo đuổi, cô lo gì mà không có người yêu . Còn riêng tôi, từ khi cô xuất hiện... Vỹ Khang luôn lơ là với tôi, trong tình yêu, cô có biết tôi đau khổ đến mức nào không ?

Phong Đình nhếch môi:

- Chị đang lấy quyền gì mà yêu cầu tôi ? Một bà giám đốc hay uy quyền của một kẻ giàu có ? Nếu là một tình yêu chân thật thì chị sợ gì mất Vỹ Khang chứ ?

- Nhưng tôi không muốn cô có mặt bên anh ấy nữa.

- Vậy sao ? Vỹ Khang yêu và cũng thay đổi ư ? Tôi nghĩ ông ta không phải con người như thế đâu.

- Nói tóm lại, cô có làm theo những gì tôi yêu cầu không ?

- Không . Trừ khi Vỹ Khang cho tôi nghỉ việc.

- Được . Tôi sẽ nói với anh ấy.

Phong Đình mỉa mai:

- Chị làm được điều đó ư ? Chị nghĩ Vỹ Khang sẽ nghe lời chị à ?

- Mà muốn ám chỉ gì ?

Phong Đình nhún vai:

- Chị ăn nói như người thiếu giáo dục vậy, tính tình lại làm cho người ta khó chịu . Dù yêu chị, người ta cũng trở nên chán nản . Tôi đã bảo với chị, sao chị không biết sửa đổi ? Tình yêu không ở với chị nữa thì là do chị, chứ không phải người khác mà chị giận dữ trút hận thù .

Mạng sống con người quan trọng lắm, nhất là đối với những người già vô tội, chị nên dừng ngay tội ác của mình lại đi.

Diệp Linh xấn tới:

- Mày vu khống tao ?

- Ủa! Chị biết tôi nói gì à ? Sao chị lại phản ứng dữ thế ?

Biết mình đã sục bẫy, Diệp Linh tức tối:

- Mày đừng ngậm máu phun người.

- Ai ngậm máu phun người thì Thượng đế biết . Chị làm những chuyện trái với đạo lý mà lương tâm chị không ray rứt sao ? Quả chị là con người ác độc đấy . Tôi chưa thấy người con gái nào vì yêu mà trút giận lên người khác một cách độc ác . Chị tưởng không ai biết được việc làm của chị sao ? Vậy là chị đã làm rồi . Việc làm của chị, tôi mà nói ra có thể đánh mất cả tương lai của chị đấy.

Diệp Linh lắc đầu:

- Tao không hiểu những gì mày nói.

Phong Đình cười:

- Thế ai đã lái xe tông bác Bình rồi bỏ chạy luôn ?

Diệp Linh có vẻ hốt hoảng . Không thể nào! Không thể nào có ai biết được . Cô chống chế:

- Mày đừng vu khống . Bằng chứng đâu ?

- Đừng căng thẳng chị Linh . Số xe 51- là của ai ? Có phải chiếc xe Dream chị đang chạy không ?

Diệp Linh đứng chết trân.

Tại sao con nhỏ này biết được ? Cô đảm bảo lúc cô đụng ông Vỹ bình không ai thấy được số xe của cô . Thế mà...

- Trong việc làm chị tưởng là gọn gàng rồi, nhưng mà nó có sơ suất đấy . Chị không ngờ bác Bình nhìn được số xe của chị phải không ? Nếu như tôi đem việc này nói với Vỹ Khang thì như thế nào ? Cả tình bạn chị cũng không còn nữa nói chi tình yêu . Chị biết bác Bình bị gãy chân không ? Và Vỹ Khang, Vỹ Khang đang điều tra việc này. Là một con người nham hiểm, Diệp Linh đâu dễ thua cuộc cũng không dễ để người khác bắt bớ mình . Cô hít một hơi dài để lấy lại niềm tin cho mình.

- Câu chuyện giả tưởng của cô, tôi nghe tức cười quá . Ai gây tai nạn cho bác Bình bây giờ lại đổ thừa cho tôi . Cô với tôi là oan gia, phải không ? Cô có ghét tôi cũng đâu cần cô gán tội nặng như vậy . Tôi yêu anh Vỹ Khang thì có chi tôi lại hại ba anh ấy ?

- Chị nói mà không biết xấu hổ cho mình . Tôi cho chị biết, chị làm ra nhiều rồi, và nhiều chuyện thì vẫn không chiếm được trái tim Vỹ Khang đâu . Trái lại, anh ấy còn hận chị nữa là khác.

- Kẻ cướp còn có trái tim rỉ máu, hướng chi... tôi không tin Vỹ Khang tàn nhẫn đến thế.

- Tình yêu không thể tranh giành chiếm đoạt, hay cầu cạnh van xin, mà nó phải xuất phát từ hai phía . Dùng đủ đoạn chỉ có thể chiếm được cái xác, chứ không hề có tâm hồn của người chị yêu . Cho nên tôi khuyên chị đừng bao giờ đeo đuổi những gì vô vọng, lãng phí thời gian và tuổi xuân của mình.

Diệp Linh giận dữ:

- Cô khuyên tôi rút lui, để cô và Võ Khang tự nhiên với nhau à ?
- Ý tôi không phải vậy, chị đừng hiểu lầm . Quan hệ giữa tôi và Võ Khang chỉ là giám đốc với nhân viên mà thôi.
- Tôi không tin . Hai người đi công tác nước ngoài với nhau, làm sao bình thường được.

Phong Đình lắc đầu:

- Trí tưởng tượng của chị vô cùng phong phú . Bộ nhân viên và giám đốc đi công tác với nhau là đều có gì với nhau hết sao ? Chị không tin, đó là quyền của chị, tôi không biết nói gì thêm.
- Cô có thể cho tôi đi được mà.
- Đương nhiên, nếu không ảnh hưởng đến quyền lợi của công ty.
- Cô nói vậy nghĩa là không đi không được ?

Phong Đình so vai:

- Giám đốc đã tin tưởng, tôi không thể làm phụ lòng ông ta . Vả lại, chuyến đi này liên quan đến lợi ích, tiếng tăm của công ty, tôi không thể vì chị mà hủy hoại nó.
- Chung quy cô cũng muốn gần gũi bên Võ Khang ?

Phong Đình thở hắt ra:

- Chị không bao giờ chịu hiểu, nói với chị cũng vô ích . Tôi phải đi làm đây.
- Không được . Chưa rõ ràng cô chưa thể đi được.

Phong Đình bắt đầu bực bội:

- Chị muốn gì nữa.
- Tôi không thể mất Võ Khang.
- Thì có ai lấy của chị.

Diệp Linh nắm tay Phong Đình :

- Coi như tôi xin cô . Cô cần bao nhiêu tiền, tôi cho . Hãy nghỉ làm ở đây đi.

Phong Đình trừng mắt:

- Chị xúc phạm tôi quá đáng lắm . Tôi đã vào đây làm việc đâu phải vì Võ Khang . Tuy tôi nghèo thật, nhưng tôi không đến đổi bán đi nhân phẩm và đạo đức của mình . Tôi yêu nghề và tôi chỉ nhận đồng tiền lao động của mình mà thôi . Võ Khang yêu chị, cho dù có bao cô gái vây quanh anh, anh cũng yêu chị . Còn ngược lại, Võ Khang

không yêu chị, dù chị có bao nhiêu kế, bao nhiêu cách cũng vô ích.
Diệp Linh nhìn Phong Đình bằng ánh mắt căm thù:

- Cô là nguyên nhân của sự rạn nứt giữa chúng tôi.
- Chứ không phải chính chị sao ? Chị không biết bảo vệ và vun đắp cho tình yêu của mình.

Diệp Linh xô mạnh Phong Đình . Vì quá bất ngờ, nên cô đã va mạnh vào cánh cửa phòng của giám đốc . tập hồ sơ vung vãi trên nền gạch.

Phong Đình ôm một bên vai nhả nhó, cô không giận Diệp Linh mà chỉ thấy tội nghiệp cho cô ta . Vì yêu, cô ta bất chấp thủ đoạn để rồi cuối cùng sẽ được gì ? Cô ta đã mù quáng, không nhận ra tình yêu của mình nhưng không bao giờ được đáp trả.

Cửa phòng giám đốc bật mở . Cảnh tượng trước mắt, không cần hỏi, Vỹ Khang cũng biết, thêm vào gương mặt lo lắng của Phong Đình .

Anh lo lắng:

- Cô không sao chứ ?
- Không sao . Xin lỗi ông, để tôi nhặt giấy tờ.

Vỹ Khang ngăn lại:

- Cô cứ đứng yên đó.

Anh quay sang Diệp Linh :

- Em đến đây làm gì ? Anh nhớ ở đây đâu có công việc gì của em.

Vỹ Khang chỉ những tờ giấy dưới gạch:

- Em gây ra phải không ? Sao còn chưa nhặt chúng lên ?
- Em...

Phong Đình chen vào:

- Giám đốc.
- Tôi không nói cô . - Quay sang Diệp Linh , anh tiếp - Nếu em muốn người ta vẫn tôn trọng mình, tốt nhất em nên sửa sai những việc làm của em đi.

Diệp Linh ngồi xuống nhặt những tờ giấy mà lòng sôi sục . Nhất định thù này cô phải trả.

Phong Đình đưa tay nhận những tờ giấy:

- Cám ơn chị.
- Không cần giả nhân giả nghĩa.

Vỹ Khang ra hiệu, khuôn mặt anh lạnh lùng:

- Em có thể về.
- Vỹ Khang !
- Muốn nói gì thì sau giờ làm việc, giờ này anh không rảnh.
- Nhưng...
- Em đã biết nguyên tắc của anh rồi.

Vỹ Khang đẩy cửa:

- Phong Đình , cô vào đi.

Trước khi đi, Phong Đình còn quay lại nhìn Diệp Linh . Nhưng ánh mắt của Diệp Linh làm cô thấy sợ, cô có linh cảm mọi chuyện sẽ còn kéo dài mãi . Cánh cửa khép lại sau lưng Phong Đình thì Vỹ Khang đã ngồi vào bàn làm việc, ánh mắt anh nhìn cô có vẻ gì lạ.

Phong Đình tiến lại, cô ngập ngừng:

- Giám đốc! Tôi...

Vỹ Khang khoát tay:

- Tôi không muốn nghe những gì liên quan đến Diệp Linh . Tôi gọi cô đến đây là vì chuyện ngày một chúng ta đi Hong Kong.

Anh chỉ vào ghế:

- Cô ngồi đi . Câu chuyện của chúng ta hơi dài đấy.

Phong Đình ngồi xuống đối diện với Vỹ Khang . Cô phát hiện ra trên bàn làm việc của anh có rất nhiều túi xách của shop M&C.

Phong Đình nhú mày thắc mắc . Chưa kịp nghĩ được gì thì Vỹ Khang đẩy tất cả về phía cô.

- Tôi đã nhờ Nhã Trinh mua giùm những thứ cần dùng cho cô trong chuyến đi.

Phong Đình lúng túng:

- Tôi... tôi đã chuẩn bị cho mình rồi . Giám đốc không cần phải tốn kém.

- Đây là những ưu đãi của công ty, cô cứ nhận đi . Với lại, cô đi công tác cho công ty mà.

- Nhưng...

- Nhân viên nào đi công tác nước ngoài đều được như vậy, chứ không riêng gì cô . Cô không nên e ngại.

Phong Đình lí nhí:

- Tôi xin cảm ơn.

Vỹ Khang căn dặn:

- Ngay một là chúng ta lên máy bay . Cô nên giữ gìn sức khỏe để mọi việc được tốt đẹp.

- Vâng.

- Hộ chiếu của cô, tôi sẽ giữ và sáng ngày một tôi cùng tài xế đến đón cô . Cô có thắc mắc gì không ?

- Dạ không.

- Còn nữa, cô phải nắm vững chương trình làm việc của mình .

Trong lúc bàn bạc công việc, cô cứ mạnh dạn và tự tin, đừng sợ . Tôi lúc nào cũng ở bên cạnh cô.

Tuy ngoài mặt. là vậy, nhưng trong lòng Phong Đình lúc nào cũng hồi

hộp và căng thẳng . Đi nước ngoài, cô chỉ dám tưởng tượng, nhưng bây giờ lại là sự thật.

Trước sự tin tưởng của giám đốc, Phong Đình cảm thấy sức ép đến với cô càng nhiều . Nếu lỡ thất bại, cô còn mặt mũi nào để làm việc ở công ty.

Theo phản xạ tự nhiên, Phong Đình đưa tay lên ngực . Vỹ Khang hỏi:

- Cô căng thẳng lắm phải không ?

- Tôi không biết vì sao lại như thế nữa.

- Đừng nghĩ ngợi gì hết . Cứ xem như cô đang đi du lịch thì không khí dễ thở hơn, tâm hồn cô cũng thoải mái nữa.

Phong Đình hít thở không khí, cô nghiêm trang:

- Tôi sẽ cố gắng để không phụ lòng tốt của ông.

Vỹ Khang cười:

- Tốt . Chúng ta bắt tay thêm sức mạnh nào.

Phong Đình rụt rè đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào bàn tay của Vỹ Khang , trái tim cô bắt đầu sai nhịp . Sự cảm nhận nằn càng rõ ràng, thế mà cô vẫn cố tình lừa dối nó.

Cái siết tay của Vỹ Khang làm Phong Đình thoáng giật mình, cô vội vã rút tay về, khuôn mặt bừng đỏ vì ánh mắt nồng nàn của Vỹ Khang . Cô tự trách mình, sao không từ chối những cái nắm tay kia.

Còn riêng Vỹ Khang , anh biết con tim anh bận lòng những điều gì mà lý trí của cô không đủ sức từ chối nó.

Cái thuở ban đầu không phải ở lứa tuổi của anh, thế mà giờ đây anh mới thật sự biết yêu.

Tình yêu làm cho con người thay đổi cả, anh thấy anh không còn khó khăn, bức dọc như lúc trước nữa, mà dễ hơn, vui hơn, nhưng hoàn toàn không ai biết là vì đâu.

Hơn hai tháng nay, Vỹ Khang đã quen với sự có mặt của Phong Đình bên cạnh mình, mỗi lần cô trễ, hay bận việc là anh trông ngóng, làm việc không tập trung . Trong lòng cứ luôn thấp thỏm, anh cứ lo sợ bản thân mình chậm trễ.

Tình yêu anh dành trọn cho Phong Đình lúc nào mà anh không biết .

Đến khi anh phát hiện thì anh thấy anh không thể thiếu cô.

Cho nên anh không hấp tấp mà quyết tâm để có được trái tim người anh yêu . Từng bước, từng bước để tâm hồn thơ ngây kia hướng trọn về anh.

Vỹ Khang biết Phong Đình cũng có tình cảm với anh . Nhưng vì Diệp Linh và sự e ngại của người con gái đã làm cho Phong Đình tự lừa dối bản thân và lạnh lùng, chứ trái tim cô đã vương hình bóng của anh rồi.

Nhắc đến Diệp Linh , Võ Khang thấy giận cô vô cùng . Càng ngày cô càng quá đáng, làm cho anh không thể chịu đựng được nữa.
Nếu cứ như thế này mãi, Phong Đình sẽ càng ngày càng xa anh thôi.
Phải giải quyết như thế nào đây khi Diệp Linh đã cố tình không hiểu, không nghe những gì anh nói, cũng không thể trách ai . Trước kia anh cũng có một thời chấp nhận quen cô.

Nhận thấy không khí im lặng bao trùm lên người ngọt ngào vô cùng .
Phong Đình cố lên tiếng phá tan bầu không khí ấy . Cô ngập ngừng:

- Thừa giám đốc... Tôi...

- Cô nói đi, có ý kiến gì trong chuyến đi này phải không ?

- Tôi...

Phong Đình lấy hết can đảm:

- Tôi muốn biết chuyến đi Hong Kong ngoài giám đốc và tôi ra, còn có ai nữa không ?

Võ Khang lắc đầu:

- Tôi là người đại diện và cô là thông dịch viên, đáng lý ra có Hoàng Phúc cùng đi, nhưng vì cậu ấy phải thay tôi đi Hà Nội nên chỉ có tôi và cô thôi . - Anh nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi tiếp:

- Cô gặp khó khi đi chung với tôi à ? Bạn trai hay là anh trai ?

- Hai việc giám đốc vừa nêu không lo xảy ra với tôi . Tôi sợ là xảy ra ở giám đốc, bạn gái giám đốc sẽ không hiểu...

Phong Đình bỏ lửng câu nói, Võ Khang chau mày:

- Cô đang muốn nói đến Diệp Linh ?

- Vâng.

Phong Đình muốn để cho Võ Khang khẳng định, nên cô thăm dò:

- Có người yêu cầu tôi phải nghĩ việc ở ở công ty và tránh xa giám đốc, nếu không...

- Hậu quả không lường chứ gì ? Thật là điên rồ . Họ có quyền gì chứ ? Cô cứ yên tâm, chẳng ai dám làm gì cô khi làm việc chung với tôi đâu.

- Nhưng...

- Diệp Linh mà ăn hiếp cô, tôi sẽ không nương tay với cô ấy.

- Diệp Linh là người yêu của ông mà.

Võ Khang nhìn vào mắt Phong Đình :

- Ai nói với cô điều ấy ?

- Hai người vẫn luôn đi chung...

- Đi chung với nhau có thể cặp bồ với nhau sao ? Vậy cô đi chung với tôi, cô cũng là người yêu của tôi rồi.

Phong Đình đỏ mặt:

- Ông đừng ví dụ kiểu ấy.

- Cô cứ để cho đầu óc mình vô tư đi, ai nói gì cứ mặc kệ thì dù đi với ai, cô cũng cảm thấy mình thoải mái hơn.

- Cám ơn lời khuyên của ông, tôi sẽ cố gắng làm như lời ông dạy. Phong Đình nhấn mạnh ba chữ "lời ông dạy" một cách lạnh lùng, làm Vỹ Khang có cảm giác như cô đang giận dữ anh.

Không kiềm được, anh tủm tỉm cười. Phong Đình bỗng nhiên nổi cáu:

- Ông đang mỉa mai tôi phải không ?

Vỹ Khang giơ tay:

- Oan cho tôi. Tôi cười vì tôi nhớ lại lúc bằng tuổi cô, tôi khờ hơn cô nhiều lắm nên thường bị ba tôi mắng là không được thông minh. Rồi bây giờ đôi lúc tôi thấy mình thông minh, có phải là hồng minh đột xuất không ?

- Ông nói mình không thông minh mà ông đã như vậy, nếu thật sự thông minh chắc là giờ này ông đang sống ở hành tinh khác.

Vỹ Khang cười thành tiếng:

- Hình như mỗi câu nói của cô đều có gai làm cho người ta phải đau đấy. Nhưng tôi đã không làm khi chọn cô là thông dịch ở bên cạnh tôi.

- Không dám.

- Cô rất tự tin và bản lĩnh, ngày đầu gặp cô tôi đã có nhận xét như vậy. Cô có một cái gì đó mà người con gái khác không thể so sánh.

- Ông có quá lời không đấy ?

- Cả ba tôi và em trai tôi cũng nhận xét giống như tôi, chẳng lẽ là không đúng ?

Phong Đình cúi đầu.

- Xin đừng đặt niềm tin hay hy vọng gì ở nơi tôi. Bởi tôi hay làm những điều đi ngược lại.

Vỹ Khang nheo mắt:

- Bằng cách nào ?

- Từ từ ông sẽ thấy.

- Tôi sẽ chờ. À! Ba tôi thường nhắc đến cô. Sao lúc này không thấy cô đến thăm ông cụ, hay là ký "rờ" tôi rồi bỏ quên ông cụ luôn ?

- Đừng có nói oan cho tôi mà. Tôi mà ký "rờ" ông ư ? Tại công việc của tôi hơi nhiều nên tôi không có thời gian đến thăm bác Bình thôi.

- Công việc gì mà nhiều, ở công ty cô chỉ làm bán thời gian thôi mà.

- Ở... Còn việc học của tôi nữa chi ? Bộ Ông muốn tôi khỏi ra trường chắc.

- Tôi đâu ác miệng như vậy.

Phong Đình liếc ngang :

- Ai biết được.

Vỹ Khang đề nghị :

- Hay ngày mai cô đến thăm ông cụ đi . Để ông cụ nhắc hoài mà tôi thì... sợ cô hiểu lầm.

- Tôi không hứa , nhưng tôi sẽ sắp xếp thời gian . Còn việc sợ tôi hiểu lầm ấy, ông đừng có quan tâm, bởi vì tôi không phiền phức như Diệp Linh của ông đâu . Tôi thật lòng đến thăm bác Bình, chứ không phải thăm ông . Xin đừng chú ý đến những chuyện cón con bên lề .

Lời Của Trái Tim

Chương 8

Vỹ Khang nhắc nhở :

- Cô không ghép Diệp Linh vào với tôi thì không được hay sao ?

- Tôi thì thật thà lắm, thấy sao nói vậy . Cả công ty này ai cũng biết Diệp Linh là người yêu của ông, bảo tôi nói khác sao được.

Vỹ Khang gạt đầu :

- Nhân viên họ kháo nhau thì không sao . Còn cô nói, chắc tôi không thể có người yêu quá.

Phong Đình ngạc nhiên :

- Sao vậy ? Ông là giám đốc nên hai từ " hào hoa " chẳng xa lạ gì phải không ? Bởi vậy, làm người sống ở trên đời này chẳng bao giờ bằng lòng với những gì mình đã có.

- Cô đừng hiểu lầm tôi . Không phải là tôi biện bạch gì, nhưng người yêu tôi và người tôi yêu hoàn toàn khác nhau . Sao cô không chịu hiểu ?

- Tôi không dám hiểu ông đâu . Là nhân viên mà ngồi nói chuyện với giám đốc như vậy là đã phá lệ rồi, biểu hiểu giám đốc cái gì đó tôi xin nhường lại cho người nào quan tâm ông.

Phong Đình thấy đến lúc mình phải kết thúc câu chuyện bằng quơ này, kéo những lời xầm xì ra vào, cô sẽ không được yên.

Bao nhiêu phiền phức đó đủ rồi, thêm nữa chắc cô không thể nào chịu đựng được.

Có một điều Phong Đình không hiểu là tại sao một giám đốc như Vỹ Khang mà thích nói chuyện phiếm với cô . Chẳng lẽ lời chị Nhã Trinh là sự thật ? Giám đốc để ý đến cô ? Như vậy thì... Phong Đình không dám nghĩ tiếp . Cô lật đặt kéo ghế đứng dậy, mắt không dám nhìn Vỹ

Khang.

- Xin phép giám đốc , tôi còn phải làm việc . Ông cho tôi gởi lời thăm bác Bình, chúc bác mau bình phục.

Phong Đình nói một lèo và không đợi Võ Khang có ý kiến cô đi như chạy ra ngoài.

Võ Khang nhìn theo Phong Đình và thái độ của cô làm anh tủm tỉm cười.

- Cô bé này ! Để trái tim kia bướng bỉnh tới bao giờ.

0o0

Dặn dò người tài xế vài câu rồi Võ Khang đẩy hành lý vào phòng chờ đợi . Theo sau là Phong Đình, cô vừa đi vừa nhìn như một đứa trẻ, vì hầu như tất cả đều lạ lẫm đối với cô.

Võ Khang thấy thương quá là thương , nhưng anh không biết làm gì khác hơn được.

Khi vào phòng chờ đợi thì Phong Đình vội níu lấy tay Võ Khang :

- Sao ở đây nhiều người nước ngoài quá vậy ông ?

- Đây là sân bay quốc tế mà, nghĩa là có nhiều chuyến bay đi các nước trên thế giới . Cô nhìn xem chung quanh ta có cả người Đức, Anh, Pháp, Hoa , Nhật, Hàn Quốc...

- Thế họ đến Việt Nam để làm gì ?

- Đầu tư, hợp tác lao động, du lịch... Những người đi từng đoàn trước mặt cô là họ đi du lịch đấy . Đây, cô đến làm quen với họ thử xem.

Phong Đình lắc đầu :

- Thôi, tôi không biết phải nói gì ca?

Võ Khang nắm lấy tay Phong Đình , động viên :

- Cô chỉ cần chào họ rồi hỏi họ về hành trình đến Việt Nam của họ và lắng nghe họ nhận xét về con người Việt Nam của chúng ta.

Phong Đình vẫn lắc đầu :

- Tôi không thích lắm, ông đừng ép tôi mà.

Võ Khang chiều theo :

- Thì thôi vậy.

Anh chợt phát hiện ra một vị khách nước ngoài đứng ở một góc đang chăm chú ngắm Phong Đình . Võ Khang cúi xuống nói nhỏ vào tai cô :

:

- Có người đang ngắm cô kìa.

Phong Đình nhìn quanh.

- Ở đâu ?

- Bên tay phải cô.

Phong Đình đảo mắt theo sự chỉ dẫn của Võ Khang . Quả thật , vị

khách nước ngoài ấy còn giơ tay chào cô, rồi ông ta tiến đến gần.

Phong Đình lúng túng :

- Phải làm sao đây ?

Vỹ Khang trấn an :

- Cô bình tĩnh, có tôi bên cạnh mà.

Vị khách nước ngoài tươi cười :

- Hello.

Vỹ Khang cũng chào lại.

- Hello

Vị khách nước ngoài tự giới thiệu :

- I am Peter.

- Tôi tên Vỹ Khang và đây là Phong Đình bạn tôi.

Peter hỏi :

- Ông là người Việt Nam ?

- Vâng.

- Còn tôi mang quốc tịch Anh.

- Oh ! Hân hạnh được quen biết ông . Ông cũng sang Hồng Kông nữa ư ?

- Vâng vì tôi có một người bạn bên ấy.

- Thế thời gian qua ông ở Việt Nam du lịch phải không ?

- Chỉ là một phần thôi, tôi sang Việt Nam là chủ yếu tìm kiếm thị trường.

Vỹ Khang khai thác :

- Ông muốn đầu tư vào ngành nào ?

- Tôi chưa khẳng định được, vì hầu như ngành nào tôi cũng muốn đầu tư . Việt Nam ngày nay là thị trường cho các nước đang tìm kiếm . So với mấy mươi năm chiến tranh và mấy mươi năm phục hồi sự đổ nát, Việt Nam tạo cho tôi một bất ngờ lớn . Nhân dân Việt Nam vừa thông minh vừa bản lĩnh đã vực Việt Nam đứng dậy một cách vững vàng từ trong chiến tranh đổ nát . Còn người Việt Nam còn anh dũng , anh hùng luôn là tấm gương cho các dân tộc noi theo.

Vỹ Khang khiêm tốn :

- Nhưng chúng tôi vẫn còn nhiều lạc hậu.

- Chỉ cần khắc phục thì tất cả đều tốt thôi . Muốn giỏi thì phải học hỏi . Chúng tôi cũng vậy, đâu phải tự nhiên chúng tôi giàu có.

- Xin hỏi, ông đến Việt Nam lần này là lần thứ mấy ?

- Đây là lần thứ năm, tôi đến Việt Nam.

- Đất nước và con người Việt Nam đã để lại ấn tượng gì trong ông ?

Peter với một vẻ thích thú :

-Ồ ! Rất nhiều, nhiều lắm . Việt Nam có nhiều Phong cảnh hữu tình

và nên thơ . Tôi đã viếng thăm nhiều nơi... Tôi đến cố đô Huế, chùa Thiên Mụ... thắng cảnh Hạ Long . Ngược vào Nam, tôi ghé Nha Trang , Sài Gòn trung tâm kinh tế của cả nước . Rồi tôi lên miền Đông ghé thăm Đà Lạt mộng mơ, xứ chè, cà phê, Bảo Lộc Buôn Mê Thuột . Về lại đồng bằng sông Cửu Long nơi mang nhiều chiến tích của dân quân du kích . Tôi đến Cần Giuộc, Ấp Bắc, Đồng Khởi , Xẻo Quýt và khu du lịch của Đồng Tháp Mười .Biển lúa menh mông còn bay thẳng cánh đặc biệt là Đồng Tháp còn lưu giữ những loại sếu hiếm có . Nói thật với ông, tôi rất mê những thắng cảnh Việt Nam nơi đâu cũng lưu giữ những chiến tích anh hùng, gợi cho tôi nghĩ đến những năm tháng gian khổ , sống trong lầm than của dân tộc Việt Nam . Và đất nước được phồn vinh như ngày hôm nay, tôi khâm phục sự cần cù sáng tạo của người dân Việt Nam . Chung quy, tôi không biết diễn tả như thế nào suy nghĩ của tôi về đất nước và con người Việt Nam . Nhiều và nhiều điều để tôi phải học hỏi, dân tộc bạn bình dị , hiếu khách và vui vẻ , riêng về các cô gái Việt Nam, họ rất xinh đẹp và duyên dáng . Tôi thích lắm khi ngắm họ trong tà áo dài truyền thống.

Peter liếc nhìn Phong Đình :

- Xin lỗi, vì khi này tôi đã ngấm trộm bạn gái của ông . Thú thật , cô ấy rất xinh đẹp , ở cô ấy mang đậm nét người phụ nữ Á Đông.

Vỹ Khang không giấu vẻ hãnh diện :

- Cám ơn lời khen tặng của ông.

Phong Đình thì vô cùng mắc cỡ, cô giấu khuôn mặt mình sau lưng Vỹ Khang.

Thật là kỳ cục . Sau khi nghe ông Peter nói cô là bạn gái của Vỹ Khang, không biết cảm giác của Vỹ Khang ra sao . Chứ riêng cô, cô thấy lòng mình có chút ảm lại, vì có người còn nhìn được cô và Vỹ Khang cũng là một đôi.

Tiếng loa phóng thanh vang lên nhắc nhở hành khách đi chuyển bay Việt Nam- Hồng Kông , làm cuộc nói chuyện phải ngưng ngay lại.

Peter giơ tay chào :

- Chúng ta cùng đồng hành , hy vọng được gặp lại ông bà ở Hồng Kông . Chúc thành công.

Vỹ Khang cũng giơ tay.

- Tôi cũng vậy, chẳng những ở Hồng Kông mà cả trên đất nước Việt Nam chúng tôi hy vọng sẽ có cơ hội hợp tác với ông.

Peter quay lưng trở về chỗ của mình . Hành khách lần lượt lên máy bay . Vỹ Khang nắm tay Phong Đình để chia biệt sự hồi hộp, ngỡ ngàng của cô.

Do không quen và lần đầu tiên nên khi vừa bước lên máy bay Phong Đình đã ngủ thoải mái, Vỹ Khang choàng tay qua vai cô như để che chở cho cô.

Ai mà nhìn vào cứ tưởng một cặp vợ chồng son đi hưởng tuần trăng mật, chứ không nghĩ là giám đốc với nhân viên đi công tác.

Vỹ Khang ngắm Phong Đình trong giấc ngủ, anh ước gì đây là sự thật chứ không phải là mơ . Phong Đình trở thành bạn gái anh, vì anh đã yêu cô.

Vỹ Khang tựa cằm lên mái tóc của Phong Đình và anh cũng rơi vào giấc ngủ trong khi hành khách trên máy bay còn thức, ăn uống hoặc trò chuyện xem báo...

Phong Đình ngơ ngác như chú nai vàng trong thơ Lưu Trọng Lư, cô ngẩn ngơ trước một Hong Kong phồn hoa, cuộc sống của phố người Hoa ồn ào và náo nhiệt.

Chiếc taxi cứ vụt qua, Phong Đình thì ngoảnh lại như hồi tiếc . Cô nói với Vỹ Khang bằng tiếng Việt như sợ người tài xế nghe:

- Có đi, có đến mới có hiểu, có biết. Tôi thấy mình thật quê mùa và lạc hậu so với những thanh niên thiếu nữ ở đây, họ xinh đẹp và duyên dáng quá . Người dân Hong Kong chắc cuộc sống của họ Ổn định, nên gương mặt ai nấy cũng tươi cười trong hạnh phúc.
- Cô không quê mùa và cũng không lạc hậu . Trái lại, cô còn rất thông minh . Thượng đế ban cho mỗi con người có vẻ đẹp khác nhau, ta không thể so sánh được. Cô thì nhìn thấy thiếu nữ Hong Kong xinh đẹp, nhưng họ lại nhìn thấy cô xinh đẹp thì sao ? Còn cuộc sống họ Ổn định, vì họ cần cù và chịu khó, và nếu ai biết quý sức lao động thì người đó lúc nào cũng vui . Đây chỉ là những đoạn đường chính, có dịp tôi đưa cô đi tham quan chợ, cô sẽ còn thích thú hơn .Chỉ tưởng tượng thôi, Phong Đình đã thấy thích thú rồi, cô vỗ tay:

- Ôi ! Chắc là những nơi đó đẹp lắm hả ông ?

- Nói trước sẽ không còn thú vị nữa . Từ khi Hồng Kông được trả về cho Trung Quốc, hình như có một số thay đổi . Tôi sợ tôi cũng sẽ không nhận ra.

- Ông đã đến Hồng Kông được bao nhiêu lần rồi ?

- Công ty mà chúng tôi hợp tác luôn đòi hỏi sự có mặt của tôi trong các kỳ họp, hay ký hợp đồng mới... Có thể nói trên dưới khoảng mười lăm lần tôi sang đây, kể từ khi tôi chính thức làm chủ công ty xây dựng Khanh Hoa . Nhưng mỗi một lần sang như thế, trong mắt tôi, Hồng Kông luôn có sự thay đổi, bộ mặt xã hội phồn vinh, tươi đẹp hơn, nên kinh tế càng thăng tiến hơn.

Phong Đình chép miệng :

- Nếu tôi từ chối chuyển đi này, quả thật lấy làm tiếc . Tôi đâu ngờ Hồng Kông đẹp ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Vỹ Khang nhìn ra ngoài :

- Ông nội tôi là người Hoa, đến đời ba tôi thì đã bị lai và tôi là Việt Nam chính gốc, không còn dòng máu Hoa nữa

Phong Đình chợt hiểu :

- Hèn gì, cái tên công ty tôi cũng thấy có gì dính dáng đến dòng dõi Hoa tộc . Nếu ông rành về tiếng Hoa như vậy, tại sao ông cần tôi theo để làm gì ?

Vỹ Khang ngã người ra ghế xe :

- Cô có hiểu không ? Từ lúc nhận cô vào công ty tôi luôn có cảm giác cô là người sẽ giúp tôi thành công hơn Chuyển đi này, tôi muốn tạo điều kiện cho cô tiếp xúc và học hỏi để cô có cơ hội phát huy tài năng của mình

- Vậy là ông thiên vị rồi

Vỹ Khang lắc nhẹ đầu :

- Khi tôi lên tiếng chọn cô theo, cả công ty chẳng ai phản đối cả . Trái lại, họ còn nhiệt tình ủng hộ, vì trong công ty duy nhất có một mình cô nói được tiếng Hoa và tiếng Quảng mà thôi.

Phong Đình nghiêng đầu :

- Ông nói không ai phản đối, nhưng tôi biết có người phản đối đây.

Vỹ Khang nhíu mày :

- Cô định nói Diệp Linh ? Cô ta chẳng can hệ gì đến công việc và cuộc đời của tôi cả?

- Nhưng chị ấy vẫn một mực nói có.

Vỹ Khang khó chịu :

- Thì cứ mặc kệ cô ấy . với tôi, ai nói gì mà chẳng được - Anh nghiêm giọng - Từ đây về sau, cô đừng bao giờ nhắc tên cô ta trước mặt tôi, cô nghe chưa ?

Lúc này, bỗng Vỹ Khang xa lạ vô cùng . Hình như anh đang giận vì cô đã vô tình nhắc đến những điều anh không thích

Phong Đình thở dài . Phản ứng của anh như vậy là ý gì đây ? Người ta thường nói có giận thì mới có thương, càng hận thì càng khó quên, vậy Vỹ Khang đang trong trường hợp nào đây ?

Phong Đình thấy con tim mình đau nhói, có lẽ là cảm nhận của cô đã sai lầm, chỉ một mình cô nghĩ đến người ta mà thôi. Còn Vỹ Khang, bản tính của anh là hay quan tâm đến người khác, và sự quan tâm đó đưa đến một sự lầm lẫn và đau khổ cho những người con gái tập tễnh vào yêu.

Phong Đình nghiêng chặt môi, cô đang chống chọi với sự đau đớn của con tim. Vỹ Khang quả thật là một người đàn ông luôn tốt với nhiều người như vậy, thế thì khung trời mà cô đang dệt lên để cho ai, với ai đây ?

Phong Đình ! Sao mi ngu ngốc đến vậy ? Không phải mi đã từng tự nhủ mình, tương lai chưa rạng rỡ thì chưa nghĩ đến chuyện tình yêu sao ?

Vậy thì ngày hôm nay mi buồn, mi thất vọng cũng là do mi thôi. Tại mi chuốc lấy đau khổ cho mình mà.

Vào đời với hai bàn tay trắng, lại không cha không mẹ bên cạnh đã là một thiệt thòi, không biết thân phận mà còn đeo bông mơ ước giám đốc này, giám đốc nọ.

Bây giờ hiểu ra như vậy, mi vẫn là một nhân viên trong mắt người ta thôi, đáng đời cho mi lắm

Diệp Linh, cù cô ta có ra sao, tính tình như thế nào vẫn là người mà Vỹ Khang gắn bó . Tuy ông ta đã tỏ ra nạt nộ giận dữ, nhưng trong lòng ông ta vẫn luôn có hình bóng Diệp Linh.

Tủi hổ, Phong Đình gục mặt vào hai tay, nước mắt ở đâu tự nhiên tuôn trào

Vỹ Khang thấy mình hơi quá đáng . Phong Đình có gì sai đâu mà phải nạt nộ cô bé, chẳng qua là một sự vô tình nhắc nhở thôi mà
Lòng bứt rứt Vỹ Khang nhỏ giọng :

- Phong Đình ! Tôi xin lỗi . Tôi... tôi không nên lớn tiếng với cô như vậy phải không. Thật tôi không đúng

Anh đặt tay lên vai cô :

- Phong Đình !

Phong Đình lạnh lùng hất tay Vỹ Khang ra :

- Ông có quyền lớn tiếng với bất kỳ nhân viên nào mà, và tôi là nhân viên của ông, đương nhiên tôi không ngoại lệ . Ông không cần phải xin lỗi tôi, vì tôi sai mà

Vỹ Khang nhăn nhó :

- Chi bằng cô trách tôi, chứ cô đừng lạng lạng xa cách với tôi như thế.

- Tôi quả thật không dám.

- Nếu không có thì cô ngẩng mặt lên xem.

Phong Đình bị đưa vào thế kẹt . Ngẩng lên, Vỹ Khang sẽ biết mình khóc vì anh ta sao ? Không thể được . Cô tìm cách chối :

- Tôi đang bị chống mặt.

- Chết chưa ! Như vậy thì thật là tôi quá vô tâm.

Vỹ Khang đỡ nhẹ đầu Phong Đình cho cô ngẩng lên, vô tình anh

phát hiện :

- Sao cô lại khóc ?

- Ơ...

- Có phải cô giận tôi không ?

Phong Đình dùng tay che mặt :

- Không phải.

- Đừng nói với tôi là bụi vào mắt cô nha, taxi này giờ không mở cửa đây

Vỹ Khang đã nhìn thấu tận tim gan, Phong Đình đâu còn gì để nói, cô ngắc ngư rồi im lặng.

Vỹ Khang ân cần dùng khăn giấy chấm nước mắt cho cô, nhưng cô né tránh . Anh dọa :

- Luật phát Hồng Kông nghiêm khắc lắm, tài xế taxi mà chở tôi và cô đến đồn cảnh sát thì tôi không thể về Việt Nam được đâu. Họ thừa tôi về tội ăn hiếp phụ nữ đấy . Cô không nỡ nhìn thấy tôi như vậy chứ ?

Lời dọa của Vỹ Khang rất có tác dụng, Phong Đình đành ngồi yên để Vỹ Khang chăm sóc.

Người tài xế cũng tủm tỉm cười trước sự giận dỗi của cô gái xinh đẹp kia và cách dỗ dành vụng về của người đàn ông đẹp trai. Ôi ! Tình yêu của thời đại bây giờ, quả thật không hiểu nổi.

Vỹ Khang dịu dàng :

- Mai mốt cô tức giận, hay không hài lòng điều gì, cứ nói nhé, đừng khóc như vậy... Thú thật, tôi không biết dỗ hay chiều chuộng phụ nữ.

- Tôi cũng được có cái quyền đó sao ?

Vỹ Khang xa gần :

- Được chứ, và chỉ mình cô mà thôi.

- Xin ông đừng đùa.

Vỹ Khang nghiêng đầu nhìn vào mắt Phong Đình :

- Tôi đang nói thật . Chưa bao giờ tôi để cho cô gái nào được quyền giận tôi, hay không hài lòng về tôi cả, duy chỉ có cô, tôi xin nguyện làm người dỗ dành cô suốt đời.

Phong Đình cúi mặt :

- Tôi có thể tin ông chứ ?

- Đó là quyền của cô Tôi không thích ép buộc ai. Nhưng xin cô hãy hiểu cho tôi rất thật lòng.

Phong Đình suýt xiêu lòng vì những lời ngọt ngào của Vỹ Khang.

Nhưng lý trí của cô vẫn còn chút tỉnh táo . Mới đây và bây giờ, cô cần phải có thời gian.

Phong Đình ngồi nhích ra :

- Người ta nói thời gian là liều thuốc nhuộm màu và tôi cần có nó.
- Hy vọng cô hiểu được tôi đang nghĩ gì . Và một điều nữa, tôi luôn luôn mong muốn cô gắn bó với công ty Khang Hoa.
- Tôi không thể hứa, bởi vì những chuyện diễn ra sau này, tôi và ông không ai biết trước được . Biết đâu tôi tìm được một công việc thích hợp hơn công việc bây giờ thì sao, hay cũNg có thể tôi sẽ gắn bó lâu dài với công ty Khang Hoa.

Vỹ Khang tươi ngay nét mặt :

- Cả đời chứ ?
- Cái đó còn phải hỏi lại thượng đế.

Chiếc taxi ngừng lại trước khách sạn và Vỹ Khang đã đặt trước Vỹ Khang mở cửa cho Phong Đình bước xuống, rồi cả hai bước vào trong khách sạn

Do là khách sạn quen nên người quản lý khách sạn vui mừng bắt tay Vỹ Khang. Họ cười nói vui vẻ với nhau bằng tiếng Quảng Đông, họ hỏi thăm nhau về sức khỏe, cuộc sống, công ăn việc làm . Phong Đình đứng kế bên mà cứ ngẩn ngơ.

Trong lúc nói chuyện như vậy thì nhân viên khách sạn đã mang vali lên phòng

Người quản lý khách sạn vỗ vai Vỹ Khang một cách thân mật :

- Ba tháng không gặp ông, đến khi gặp lại hình như ông thay đổi
- Tôi có thay đổi gì đâu ?

Người quản lý liếc về phía Phong Đình :

- Cô bé xinh đẹp lắm

Vỹ Khang chợt hiểu :

- Ông đừng nói vậy . Cô ta là thông dịch của tôi đấy
- Thật không ?
- Dối ông làm gì.
- Vậy còn không biết tạo cơ hội cho tôi.
- Cũng được thôi, nhưng cô ta không thích ở Hồng Kông.
- Hì hì . Ông thật biết nói đùa

Vỹ Khang bật cười, anh nhận chìa khóa phòng :

- Thôi, cô bé cần phải nghỉ ngơi. Hẹn khi khác nói chuyện với ông nhiều hơn.

Anh tiến đến bên Phong Đình :

- 103 là số phòng của cô, phòng tôi là 104, có cần tôi giúp gì, cứ gõ cửa . Chúng ta lên phòng đi. Tôi thấy cô mệt rồi đấy

Phong Đình không giấu giếm :

- Quả thật tôi rất mệt

Cô đi theo Vỹ Khang. Vừa khuất thang lầu, cô hỏi ngay :

- Hình như ông khá thân với người quản lý khách sạn ?
- Mỗi lần sang Hồng Kông tôi đều đăng ký ở khách sạn này mà.
- Thì ra... tôi đâu quen biết sao ông ta lại nhìn tôi cười ?
- Họ khen cô xinh đẹp và dễ thương.

Phong Đình phán :

- Lời đầu môi của những người đàn ông bay bướm.
- Cô hơi quá khắt khe Thường hoa đẹp để cho mọi người cùng ngắm, họ thật lòng khen khi đóa hoa đó đẹp.
- Trong số những người đó cô ông không ?
- Tôi hả ? Chỉ ngắm một loài hoa mà tôi yêu thích thôi.

Phong Đình nguyễn ngang, và đẩy cửa phòng mình :

- Chúc ông một ngày đầy vui tươi.

Vỹ Khang nói với theo :

- Cho cô nghĩ ngơi ngày hôm nay và ngày mai. Ngày mốt chúng ta bắt tay vào việc.

Phong Đình ló đầu ra :

- Tại sao không phải là ngày mai ?
- Nếu cô thích.

Phong Đình gật đầu :

- Như thế đi.
- Không được than thở đấy ?
- OK.

Vỹ Khang vào phòng dùng điện thoại khách sạn liên lạc ngay.

Vừa bước chân ra khỏi công ty Tính Năng, Vỹ Khang tươi cười :

- Cô giỏi lắm Phong Đình, chỉ trong vòng mười lăm phút mà đã thuyết phục được hai ông Đoàn Lực và Huỳnh Sơn ký vào bản hợp đồng của chúng ta.

Phong Đình hình mũi :

- Bây giờ ông mới biết tôi giỏi, liệu có quá muộn không ?
- Mèo khen mèo dài đuôi, không biết ngược

Cả hai cùng bật cười . Phong Đình đi chậm lại :

- Hai ông Đoàn Lực và Huỳnh Sơn chịu ký hợp đồng với chúng ta, đó chỉ mới là bước khởi đầu . Còn ông giám đốc công ty Chang Hoa thì còn do dự, hình như ông ta đang bị tác động của ai đó . Ông có để ý lúc nãy ông ấy nhắc đến tổng giám đốc công ty Diệp Thành và cô con gái Diệp Linh không ?

- Tôi có nghe, nhưng cũng không quan tâm lắm . Mà cô đang nghĩ điều gì ?

- Ở Hồng Kông, công ty Chang Hoa là công ty lớn và nổi tiếng nhất . Theo như lời họ nói hôm qua, thì họ có ý ký hợp đồng với công ty

chúng ta, nhưng hôm nay lại do dự, làm cho ta chẳng những mất bản hợp đồng của công ty Chang Hoa mà còn nhiều công ty khác nữa . Ông không thấy có điều gì lạ sao ?

Vỹ Khang gục gặc :

- Ờ phải . Nhưng ta chẳng thể nghi ngờ ai.
- Có người muốn phá chúng ta, làm cho những công ty ở Hồng Kông không tin tưởng chúng ta và cả những công ta đã có lần hợp tác với chúng ta Như thế thì công ty ta đã bị thiệt hại nặng lắm
- Cô lo gì, chúng ta còn Đoàn Lực và Huỳnh Sơn chi ?
- Dẫu biết thế, nhưng tôi cũng không cam tâm để họ tự nhiên rời bỏ chúng ta Ông không thấy như thế chúng ta sẽ không còn chỗ đứng trên thương trường sao ? Ta bị mất họ, đồng nghĩa với sự suy sụp Phong Đình mím môi :

- Tôi muốn họ ký lại hợp đồng với chúng ta trong sự hợp tác vui vẻ cùng nhau tiến lên. Họ phải tuyệt đối tin tưởng vào chúng ta.

Vỹ Khang thở hắt ra :

- Thú thật tôi vô cùng bất ngờ khi lần này sang đây, họ chẳng có vẻ gì nồng nhiệt khi chúng ta đặt vấn đề ký hợp đồng tiếp theo, nhưng tôi không biết nguyên do của nó . Tôi cứ nghĩ công ty của họ đang có vấn đề gì đó
- Kể tiểu nhân lúc nào cũng ở trong bóng tối, còn chúng ta ở ngoài sáng . Họ luôn theo sát hành động của chúng ta, có thể họ trả thù nhau trong công việc gây bất lợi cho chúng ta Hay chuyện tình cảm, cũng có thể đẩy họ đến con đường phá hoại, vì ghe tuông ganh tỵ.

Vỹ Khang nhíu mày :

- Xích mích nhau trong công việc tôi thấy chẳng có ai, vì tôi lúc nào cũng công bằng và rõ ràng, còn theo như cố nói chuyện tình cảm thì... thẳng lẽ vì không đáp lại tình yêu, Diệp Linh hận tôi và trả thù ?
- Chuyện đời, ai đâu lường trước được . Trong cuộc sống không có niềm tin thì chẳng có ý nghĩa, nhưng quá tin tưởng vào những người mình không nên tin tưởng thì cái đó tự hại lấy bản thân mình thôi. Ông lúc nào cũng nghĩ Diệp Linh không dám hành động gì, nhưng chị ấy làm những việc mà ông không thể ngờ được đâu. - Phong Đình so vai :

- Tôi không thích nói người khác sau lưng, mà vấn đề này bắt buộc tôi phải nói để ông cảnh giác thôi. Hãy nghĩ đến câu hỏi của ông giám đốc công ty Khang Hoa đi.
- Trên thương trường biết đến nhau cũng là chuyện thường mà
- Tôi đâu phủ nhận . Nhưng ông không nghĩ trong lúc chúng ta chuẩn bị ký hợp đồng, họ nhắc đến Diệp Thành và Diệp Linh có mục đích gì

?

Vỹ Khang hỏi lại :

- Vậy cô nghĩ họ có mục đích gì ?

- Mục đích của họ tôi chưa rõ, nhưng sự tác động ảnh hưởng đến việc ký hợp đồng của chúng ta không nhỏ đâu. Ông Diệp Thành là người có tên tuổi và quen biết nhiều, chỉ cần ông ta lên tiếng thì danh tiếng của ông với cái nhìn của người khác cũng thay đổi theo.

Vỹ Khang không chấp nhận :

- Tôi biết bác Thành từ lâu, ông ta không phải là người ích kỷ với những chuyện cỏn con như vậy đâu. Với lại bác ấy cũng là bạn của ba tôi mà.

- Thì đã sao ? Anh em có thể hại nhau được, huống chi là bạn thân. Ông Diệp Thành rất cưng con gái, có thể ông ta làm điều gì đó vì thương con gái của mình thì sao ?

- Tôi không tin.

Phong Đình thở hắt ra :

- Đó là quyền của ông. Tôi đứng bên ngoài chỉ nói theo tầm nhìn và sự nhận xét của mình mà thôi Nhưng cho ông biết trước, tôi không bỏ qua hợp đồng với công ty Chang Hoa đâu.

Cô tức mình bỏ ra xe trước sự việc như thế mà Vỹ Khang không chịu nghĩ xa hơn một chút . Ở thương trường lúc nào anh cũng là kẻ chiến thắng, nhưng về tình cảm anh lúc nào cũng bị lừa

Vì tổn thương, vì lòng tự trọng và vì danh dự họ có thể trở mặt bất cứ lúc nào, sẵn sàng là kẻ tiểu nhân.

Phong Đình đánh giá Diệp Linh không sai vào đâu được, nhất định là cô có nhúng vào việc này

Chuyện ông Vỹ Bình bị ta nạn, cô chưa quên đâu. Để xem Vỹ Khang tin tưởng vào tình nhân của họ đến khi nào

Yêu không đáp lại, tự cho là bị tổn thương rất nặng rồi đâm ra thù hận, vậy trên thế gian này người nào không được tình yêu đáp lại thì biến thành hận thù hết sao ?

Hừ ! Phải làm cho Vỹ Khang sẽ phải sáng mắt vì vấn đề này, để xem anh và cô, ai đúng, ai sai

Vỹ Khang theo kịp Phong Đình, anh mở cửa xe :

- Cô giận tôi à ?

- Không dám, tôi là nhân viên làm gì có quyền giận giám đốc của mình

- Cô đừng như vậy mà . Ở nơi đất khách này, cô mà giận thì tôi chuyện với ai đây ?

Phong Đình mát mẻ :

- Thiếu gì người để ông nói chuyện và tâm sự, không có tôi, cũng đâu ảnh hưởng gì đến hoà bình thế giới
- Thôi mà, đừng gì chuyện đó mà mất vui. Dù sao chúng ta vẫn ký được hợp đồng
- Chiến tranh thế giới xảy ra cũng không ảnh hưởng gì đến tôi, huống chi những chuyện cỏn con ấy

Vỹ Khang chìa tay :

- Vậy thì tôi và cô huề nhau đi.
- Tôi đã nói rồi . Tôi không hề giận ông thì làm sao có chuyện huề trong này.
- Nhưng linh cảm tôi cho biết cô giận tôi.
- Hay nhỉ ? Vậy thì linh cảm của ông không phân biệt được kẻ tiểu nhân, người quan tử sao ?

Vỹ Khang nhăn nhó :

- Sao cô cứ luôn nghi ngờ, không tin một lần thử xem ? Con người mà cứ sống trong nghi ngờ thì không bao giờ có cảm giác an toàn ca?
- Tôi biết điều đó chứ, sống mà không có niềm tin vào ai thì thật là khó sống phải không ông ? Tôi không sàng lọc người nào nên tin, người nào không nên tin, người nào có thể kết bạn và người nào không thể kết bạn . Ông tin vào ông Diệp Thành và muốn tôi cũng tin vào ông ấy... Thà là ông buồn, chứ tôi không tin vào ông ấy được.
- Tại sao ?
- Một ngày nào đó ông sẽ biết, chứ tôi không thích nói nhiều về người khác, và những điều ấy cũng không hay ho gì.
- Tôi cũng phát hiện cô càng ngày càng lợi hại đó nha.
- Ông quá lời, tôi cũng chỉ học hỏi ở ông mà thôi.

Vỹ Khang nhướng mắt :

- Thế ở tôi, cô có thể tin và kết bạn không ?

Phong Đình chum chim môi.

- Cái đó... tôi còn phải xem lại, ông có để tôi tin ông và ông có hứng thú tình bạn như thế nào.

Vỹ Khang quơ tay :

- Nếu phải qua sự xem xét của cô, chắc tôi phải rút ngay từ vòng sơ tuyển
- Có lẽ không đến nỗi đâu, vì tôi chấm điểm nường tay lắm . Chân thành trong tình bạn ở ông từ 60 đến 80 phần trăm là thấy đậu rồi.
- Nếu như ở tôi là một phần trăm ?

Phong Đình lắc nhẹ đầu :

- Trên đời chẳng có gì là tuyệt đối cả nhưng nếu quả thật như vậy thì

tôi không thể nào từ chối một tình bạn tốt ở ông vì tôi chợt nhớ mấy câu thơ sau...

"Trong cuộc sống, không gì quý bằng tình bạn,

Nó huy hoàng xán lạn giữa hừng đông

Nó trong sáng đời đời như bất diệt."

- Cô có vẻ lảng mạn nhỉ ?

- Nhưng không cần phải sống nhiều với lảng mạn đó, vì đôi khi nó không là thực tại, mà không có lảng mạn làm con người trở nên khô cạn và sỏi đá

Phong Đình cười :

- Thú thật, lúc mới nộp đơn vào công ty của ông, nghe anh Hai tôi nói là tôi đã thấy nản

Vỹ Khang tò mò :

- Anh cô nói sao ?

- Nhưng ông hứa không được giận đó nha.

- Tôi hứa.

- Anh Hai tôi bảo thường những người thành đạt là những người rất lạnh lùng và khó gần gũi, họ không cởi mở chan hòa như chúng ta. Vì có thể họ mới bảo vệ được sự thành đạt của mình

Vỹ Khang nheo mắt :

- Và có thấy sao ?

- Ban đầu tôi cũng nghĩ giống như anh Hai tôi. Nhưng khi vào làm việc, ở ông có cái gì đó làm cho người ta nể và tôn trọng, chứ không phải sợ.

Vỹ Khang bật cười lớn làm cho Phong Đình ngỡ ngác

- Tôi nói sai ư ?

- Không phải. Cô còn ngây thơ trong suy nghĩ quá. Muốn đánh giá nhận xét một con người, cô phải tiếp xúc với họ, chớ đừng nghe người khác nói để bị sai lầm lắm

- Đó cũng là khuynh hướng để người ta nhận xét một con người mà. Nếu ông không làm điều gì xấu thì đâu sợ người ta nói mình, phải không ?

- Đúng.

- Vậy ông cần quan tâm làm gì những điều ấy. Anh Hai tôi nói về ông, đó là quyền của anh ấy. Còn bản thân tôi, tôi cũng có nhận xét của riêng mình, đâu nhất thiết phải nghe theo anh Hai tôi.

- Cám ơn cô đã có cái nhìn rộng lượng về tôi.

Phong Đình nguýt dài :

- Tôi không rộng lượng như ông đã nghĩ đâu. Ông xấu, tôi vẫn nói ông xấu mà thôi, không thể khác hơn được.

Vỹ Khang chột nhận xét :

- Cô là người dễ xon đi nỗi buồn và những thắc mắc của người khác . Đôi lúc tôi bức bối...

Phong Đình cắt ngang:

- Nói chuyện với tôi càng bức thêm chứ gì, vì tôi là chuyên gia nói khích và xóc hông người khác.

Vỹ Khang rối rít giải thích :

- Ý tôi không phải vậy, cô đừng hiểu lầm . Tôi muốn nói...

- Xem ông kia . Tôi chỉ đùa thôi mà ông đã vội vã giải thích như vậy rồi, nếu là thật, tôi không biết phải nghe ông đến bao giờ.

- Với cô, tôi mới giải thích thôi, còn người khác có lẽ là không.

Phong Đình cau mày :

- Ngộ nhĩ ?

- Một điều thật là khó nói, tôi chỉ biết tôi không muốn để cho cô hiểu lầm tôi bất cứ điều gì . Tôi phải là người thật trong sạch trước mặt cô, vì mỗi nhận xét của cô rất quan trọng đối với tôi.

- Nhưng tôi đâu phải quan tòa.

- Cô không phải quan tòa, mà cô là người nắm giữ trái tim tôi.

Phong Đình ngắc ngư, cô không biết phải làm gì trong tình thế như thế này . Im lặng là cố thừa nhận nó, còn lên tiếng phải đối thì cô không thể, bởi vì cô cũng bị anh giữ trái tim mà.

Phong Đình không thể chấp nhận tình cảm của anh một cách hấp tấp như vậy . Mọi việc chỉ mới bắt đầu, cô chưa biết được, hay nắm chắc phần thắng về mình, thôi thì thời gian cũng là một liều thuốc tốt đây . Cô trong cựa vào nó xem sao ?

Yêu Vỹ Khang là cô đang thử thách với chính mình . Thử thách hay đấy nhĩ ? Cô muốn ném thử cay đắng cuộc đời xem như thế nào đây ?

Vỹ Khang thì thầm :

- Phong Đình ! Cô có nghe tôi nói gì không ?

Phong Đình cố ý lảng chuyện :

- Thường tôi vẫn nhớ câu nói, những người đàn ông thành đạt, sau lưng họ có một người đàn bà . Còn ông ?

Vỹ Khang khẽ thở dài, anh biết Phong Đình có tình trốn tránh anh, nhưng anh không phải là người dễ bỏ cuộc . Hãy chờ đấy, không xa đâu, cô bé sẽ chấp nhận tình cảm của anh.

- Những người đàn ông thành đạt không nhất thiết phải có một người đàn bà sau lưng họ . Chỉ cần cô có lý tưởng và mục đích của mình thì cô sẽ thành đạt thôi.

- Vậy lý tưởng của ông là gì ?

- Sự giàu đẹp, phồn vinh của đất nước Việt Nam. Thay những căn nhà lá lụp xụp bằng những ngôi nhà gạch khang trang. Tôi vẫn biết lý tưởng của tôi chỉ là một hạt cát rất nhỏ giữa bao nhiêu lý tưởng . Nhưng tôi sẽ cố gắng bằng những học hỏi và hiểu biết của tôi, để góp phần làm bộ mặt xã hội thay đổi . Ba tôi lúc nào cũng ủng hộ anh em tôi, nên tôi luôn hăng hái làm việc và cống hiến sức trẻ cho đời . Hiện tại, cái gì tôi cũng có thể làm được, nhưng có một điều tôi chưa làm được, đó là tìm một người yêu tôi thật lòng, một nàng dâu ngoan để tuổi già tôi không còn lo lắng vì anh em tôi.

Phong Đình an ủi :

- Vỹ Khương đã có Vy Vy . Còn anh, tôi tin rằng thượng đế rất thương yêu anh.

- Thượng đế thương yêu tôi, thế ngài bắt tôi chờ đến bao giờ ?

Phong Đình như nhắc nhở :

- Ông có kiên nhẫn thì không lâu đâu.

Vỹ Khang có ngu đâu mà không hiểu câu nói của Phong Đình . Trái tim anh như reo vui tràn trề những hy vọng.

Phong Đình hỏi thăm :

- Sang đây được bốn ngày rồi, ông có gọi điện về cho bác Bình không ?

Vỹ Khang bắt lỗi :

- Gọi ba tôi bằng bác, gọi tôi bằng ông, vậy ra cô cho tôi lớn hơn ba tôi sao ?

- Tôi...

- Không thể lộng ngôn được đâu.

- Thì từ từ tôi sẽ sửa.

- Tại sao không phải bây giờ ?

- Ông đừng thắc mắc, lúc nào tôi thấy

Vỹ Khang gật đầu :

- Hôm qua tôi gọi về nhà, ba tôi luôn miệng hỏi thăm cô mà quên con trai yêu quý này.

- Rồi ông ganh tị ?

- Tôi đâu phải là con người nhỏ mọn . Ba tôi quan tâm cô, tôi còn mừng không hết nữa là khác.

Phong Đình lẩm bẩm :

- Lý sự . Ai biết đâu chuyện không có nói có thì sao.

- À ! Hình như cô thích tính ngày tháng, thời gian.

- Đó không phải thích mà là thói quen. Thời gian của tôi lúc nào cũng là vàng bạc.

- Còn tôi, đôi khi công việc làm cho tôi quên cả ngày tháng thời gian.

Nếu cô không nhắc tôi thì tôi cũng không biết mình đã sang đây được bao nhiêu ngày.

Phong Đình xòe bàn tay :

- Thời gian ta sang đây là một tuần lễ, mà lịch làm việc của chúng ta chỉ có ba ngày . Còn bốn ngày dư dả để làm gì ?

- Rong chơi.

- Có phí quá không ?

- Vậy hai ngày qua cô thấy nó phí như thế nào ? Tính tôi làm việc không thích dồn dập căng thẳng quá . Tôi đưa cô đi đây đó là để tìm hiểu học hỏi, chứ không phải đơn giản hai từ rong chơi

- Tôi hiểu rồi . Xin lỗi, vì đã nghĩ không đúng về ông.

Vỹ Khang dễ dãi :

- Không có gì . Những cái cô đã thấy và biết mấy ngày nay hy vọng buổi chiều đãi ngày mai cô ứng dụng nó tốt.

- Phải đi sao ? Tôi định xin ông cho tôi được miễn, vì tôi không thích nơi đông người

- Tiệc chiêu đãi này không thể nói thích hay không thích mà với vai trò của mình cô phải đến. Đừng nói là tôi không nhắc nhở cô nha, ngày mai có cả người đại diện bên Đức, Nhật, người của công ty Chang Hòa, cơ hội cho cô rất nhiều, hãy tự chứng tỏ mình, đừng làm tôi thất vọng.

Lời Của Trái Tim

Chương 9

Cái đầu nhỏ bé của Phong Đình hoạt động nhanh, cô vạch ra ngay kế hoạch. Ngày mai công ty cô phải có ít nhất hai hợp đồng nữa, cái gì mà Phong Đình này quan tâm thì không bao giờ thoát khỏi.

Vỹ Khang khều nhẹ vai Phong Đình:

- Tôi đã nói cô đừng căng thẳng kia mà. Hãy tự thả lỏng mình đi. Mọi việc sẽ tốt đẹp thôi.

Phong Đình đánh trống lảng:

- Ai nói với ông là tôi căng thẳng. Tôi đang nghỉ thời gian dư ra chiều nay, tôi phải làm gì?

Vỹ Khang đề nghị:

- Tôi đưa cô đi dạo phố, tham quan những nơi mà cô chưa tới.

Đã có kế hoạch sẵn nên Phong Đình lắc đầu.

- Tôi chợt nghĩ ra, chiều nay tôi phải ở lại phòng chờ điện thoại của anh Hai tôi.
- Vậy tôi đành lang thang một mình sao?
- Đành chịu thôi. Tôi biết làm sao hơn.
- Phở xá đông người mà buồn nỗi gì. Nếu ông muốn, tôi nhờ cô Vĩnh Kỳ đi với ông.

Vỹ Khang xoa tay:

- Cho tôi xin. Tôi không muốn phiền phức nữa, thà một mình buồn, còn hơn bị người khác quấy nhiễu.

Phong Đình khúc khích cười, khuôn mặt cô trẻ con làm sao. Cô biết vì có cô nên lúc nào Vỹ Khang cũng làm ra vẻ nghiêm chỉnh cả.

Canh đúng giờ, Phong Đình khóa cửa phòng, cô rón rén sang phòng Vỹ Khang. Nghe ngóng, không thấy động tĩnh gì, cô vọt ngay xuống phòng tiếp tân của khách sạn để gởi chìa khóa phòng.

Người quản lý khách sạn tươi cười:

- Cô đi dạo phố?

Phong Đình gật bừa:

- Vâng.
- Sao ông Vỹ Khang không đi với cô?

Đúng là nhiều chuyện. Phong Đình liếc Vĩnh Kỳ, cô hướng dẫn khách du lịch của khách sạn đang đứng xó rọ gần đó.

- Vỹ Khang có lẽ đã mệt, tôi không muốn làm phiền anh ấy. Với lại, tôi thích đi lang thang một mình hơn.

Viên quản lý tỏ ra quan tâm:

- Cô là khách nước ngoài, đường phố có lẽ chưa rành, hay để cô Vĩnh Kỳ hướng dẫn cho cô.

Phong Đình từ chối:

- Rất cảm ơn. Tôi biết tôi có thể đi một mình được, nên tôi không muốn làm phiền đến cô Vĩnh Kỳ. Tôi nghĩ, nếu theo tôi thì cô ấy sẽ thật chán, vì tôi đi lung tung, không định hướng là một nơi nào.
- Thế ông Vỹ Khang có hỏi tôi thì trả lời sao đây?
- Chắc không đâu. Hình như chiều nay anh ấy có hẹn, thời gian đâu mà quan tâm đến tôi. Nhưng nếu lỡ có, ông nói tôi đi dạo phố là được rồi.

Vốn không mấy chuộng cái tính lẳng lơ của Vĩnh Kỳ. Và Lại, thấy cô ta tỏ ý thích Vỹ Khang, nên Phong Đình cũng muốn phá.

- Ủa! Chị Vĩnh Kỳ! Chiều nay không hướng dẫn vị Khách nào sao?

Tuy trong lòng không thích cách hỏi của Phong Đình, nhưng Vĩnh Kỳ vẫn tỏ ra thân thiện vì cô đang chăm Vỹ Khang mà, một giám đốc trẻ Tài hoa và giàu có.

- Chiều nay không phải là lịch của Chị. Bộ em muốn nhờ chị việc gì à?

Hồng dám đâu. Tôi đang nằm trong ruột bà đây này.

- dạ, cũng không có gì đâu. Nếu chị thật sự rảnh thì chị làm hướng dẫn cho Vũ Khang giúp em. Để anh ấy đi một mình thì buồn lắm.

Vĩnh Kỳ gật nhanh, cô không ngờ để Lộ ra sự Trơ trẽn của mình:

- Được thôi, cứ an tâm giao Vũ Khang cho chị. Bảo đảm anh ấy sẽ không buồn.

Phong Đình đùa:

- Nếu anh ấy mà có mất miếng thịt nào là em bắt đền chị đó nha.

- OK. Có mất là mất cả người, chứ không mất một vài miếng thịt đâu.

Chị sẽ bắt cóc Vũ Khang luôn đấy. Em có sợ không?

Phong Đình nhún vai:

- Sợ thì đâu giao anh ấy cho chị.

- Thường thường thì chị thấy đa số phụ nữ họ không bao giờ thân thiện khi thấy người yêu của mình đi với người con gái khác. Còn em lại muốn anh Khang đi chung với chị nghĩa là sao?

- Không phải em muốn, mà là em có công việc riêng thôi. Anh Khang đi với ai hay đi với chị, thì có gì khác đâu. Em có niềm tin, và anh Khang chỉ có một trái tim, em cũng tin ở chị, vì chị không nỡ cướp đi trái tim kia phải không chị?

- Em tin chị, còn chị lại phản bội em thì sao?

Phong Đình cười tự tin:

- Nhưng Vũ Khang thì không phản bội em. Em biết anh ấy thích gì và không thích gì. Nếu chỉ thấy bản thân mình không ngăn nổi sự phản bội thì chị đừng đến gặp Vũ Khang chiều nay. Vì như thế, anh Khang rất khó xử. Còn bản thân em, em cũng không muốn chuyện buồn xen lẫn giữa hai người khi cùng sang đây công tác.

Vĩnh Kỳ cau mày:

- Ý em khuyên chị đừng nên gần gũi với Vũ Khang nhiều chứ gì? Rồi rành em cũng sợ Vũ Khang thay đổi mà. Hừ! Người con gái nào chẳng lo sợ điều ấy, vậy mà còn bày đặt ra vẻ anh hùng. Nếu em không có khả năng giữ được Vũ Khang thì chị nghĩ em nên rút lui đi để sau này khỏi phải đau khổ.

Phong Đình cười nửa miệng:

- Chị không hiểu ý em rồi. Nhưng thôi, em không muốn tranh cãi với chị về chuyện ấy. Vũ Khang chọn ai, hay thay ai, đó là quyền của anh ấy. Em vẫn biết tình yêu không thể tranh giành và chiếm đoạt, nên em không thích bon chen. Yêu không được tình yêu đáp lại, đó cũng là số phận của mình. Nhưng cũng đừng lấy chuyện đó làm

buồn, vì trên đời này đâu chỉ có một người đàn ông đó là tốt.

Ngưng một chút, Phong Đình bồi thêm:

- Trên đời này có nhiều chuyện ngộ nghĩnh bất thường, những người phụ nữ xinh đẹp hay bị cô đơn, và họ chỉ có cái bề ngoài, còn nhân cách của họ không có.

Vĩnh Kỳ sa sầm nét mặt, sau những lời bóng gió của Phong Đình, cô xẫNg giọng:

- Em muốn ám chỉ điều gì ở chị thì cứ nói thẳng ra đi.

Phong Đình xua tay:

- Em không có ý gì cả . Tại em thấy sao nói vậy thôi, chị không hài lòng thì cho em xin lỗi vậy.

Viên quản lý chen vào:

- Hai cô đừng nên cự cãi, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, tầm nhìn riêng, đừng qua tưởng tượng suy nghĩ của người khác là được rồi.

Vĩnh Kỳ háy ngay:

- Tôi nào thích tưởng tượng chứ, tại cô ta muốn kiếm chuyện thôi.

Phong Đình giơ tay:

- Vĩnh Kỳ! Chị không hài lòng thì em không nói. Người Việt Nam có câu “lời thật mất lòng”, em chưa hề nói gì thì chị đã thấy mất lòng nhau, em không biết phải làm sao cho chị hiểu.

- Không cần.

Phong Đình so vai. Sao mà dễ tự ái giận dữ thế. Mà cô cũng hơi quá đáng; ai đời không thích người ta mà nói kiểu ấy... Bản thân cô, cô còn thấy nhột nữa là.

Như chợt nhớ ra việc mình phải làm, Phong Đình vội vã chào viên quản lý rồi nhanh chân rời khỏi khách sạn.

Vĩnh Kỳ nhìn theo:

- Con bé này đúng là không tầm thường.

- Thì cô nhìn thấy cũng biết rồi. Muốn cướp Vỹ Khang từ tay cô bé này không phải dễ. Vả lại, Vỹ Khang có phải là người đàn ông thích trắng hoa đâu. Cô khá biết rõ Vỹ Khang, vì lần nào sang đây, ông ta cũng ở khách sạn này. Vỹ Khang là người đàn ông đứng đắn nghiêm chỉnh trong công việc cũng như trong tình cảm. Còn trong giao tiếp, ông ta rất cởi mở và bình dị, không cầu kỳ hay có tính phân biệt. Tôi thích con người Vỹ Khang ở những điểm ấy, xem chừng cô không vào nổi ông ta đâu

- Anh đừng xem thường tôi quá. Bao nhiêu người đàn ông bị tôi “cua đó”, chẳng lẽ Vỹ Khang ngoại lệ?

- Bản tính kiêu kỳ của người phụ nữ luôn làm cho Vỹ Khang dị ứng, sắc đẹp đối với ông ta không quan trọng đâu, mà quan trọng là phẩm

chất đạo đức của con người. Phong Đình là cô gái duy nhất Võ Khang quan tâm đến.

Vĩnh Kỳ bướng bỉnh:

- Tôi không tin.
- Thì cô cứ thử đi.

Vĩnh Kỳ mím môi:

- Anh hãy chờ xem.
- Nhưng chỉ còn có bốn ngày nữa là Võ Khang về Việt Nam đấy.

Phong Đình rời khách sạn với nụ cười trên môi, cô chấp Vĩnh Kỳ đó, xem cô chiếm được trái tim Võ Khang không cho biết.

Với sắc đẹp của cô mà muốn đánh gục Võ Khang à? Nam mô đi. Anh ấy đâu có thích những cô gái lăng lơ như Vĩnh Kỳ.

Ngày đầu tiếp xúc là cô biết Vĩnh Kỳ say mê Võ Khang rồi, nhưng cô lại muốn xem kết quả như thế nào? Đôi khi Phong Đình trêu, co tình gán ghép anh với cô ấy làm Võ Khang nổi giận rồi cô lấy đề tài đó mà cười.

Ôi! Võ Khang đào hoa ngoài sức tưởng tượng của cô! Đi đến đâu cũng có người sẵn sàng dâng trọn cả trái tim.

Phong Đình đưa mắt nhìn mọi người trên phố mà lòng thanh thản nhẹ nhàng.

Nhiều chiếc taxi chạy qua mà cô chẳng thèm gọi, vì cô đang lang thang dạo phố mà.

Cuộc sống của người Hồng Kông nào có khác gì Việt Nam đâu, cũng hối hả, cũng chạy đua với thời gian, cũng có người ăn không ngồi rồi, cũng có người thất nghiệp... Nhưng nhìn lại cuộc sống của họ có phần sung túc hơn, ổn định hơn.

Rồi nghĩ đến những con người, không một mái nhà, họ lấy lề đường gầm cầu làm chỗ trú ngụ, Phong Đình thấy lòng mình chùng xuống.

Biết bao giờ xã hội vắng bóng những con người ấy đây, để họ có công ăn việc làm ổn định, một mái nhà che mưa che nắng.

Càng nghĩ, lòng cô càng xót xa, nhưng vấn đề ấy cả thế giới đều tồn tại, chứ chẳng riêng một nước nào. Nếu tất cả đều có quyết tâm khắc phục nó đâu có khó, mở rộng tình thương cho họ một mái nhà chung cũng đủ rồi.

Ngang qua các shop thời trang, Phong Đình dừng chân ngắm nghía. Một cửa thời trẻ bây giờ vô cùng đa dạng và phong phú. Nhưng ngày thường làm việc như thế này, mà sức mua sức tiêu thụ cũng khá cao, nhiều shop thời trang đông nghẹt khách mua. Chắc đây là những công tử tiểu thư nhà giàu dư ăn dư để, không cần phải làm việc. Thời

gian của họ dành để mua sắm dạo phố và ăn chơi.
 Cùng thanh niên nam nữ tùm nập tùm nập, ăn mặc thật bốc lửa đèo nhau trên xe rong rong giữa đường phố.
 Các nhà hàng liên tiếp giờ nào cũng có tiệc chiêu đãi của những ông lớn, họ muốn chứng tỏ sự giàu có của mình.
 Dư tiền, chẳng biết làm gì, họ giải trí bằng cách chơi bài, bi da, vũ trường hộp đêm.
 Ban ngày mà nhiều sòng bạc cũng chật ních, người khách ra vào Casino tấp nập.
 Phong Đình đứng trước một bưu điện lớn của Hồng Kông. Cô đẩy cửa bước vào, không khí từ máy lạnh tỏa ra cô thấy dễ chịu làm sao, vì nãy giờ cứ nóng nóng ngoài đường nóng bức.
 Đưa mắt tìm kiếm dãy dành cho các cuộc gọi quốc tế, cô tiến lại, không dùng tiếng Hoa, tiếng Quảng hay tiếng Tiêu mà Phong Đình dùng tiếng Anh.
 - Xin lỗi, tôi muốn hỏi gọi điện sang nước ngoài được tính bằng tiền Hồng Kông hay đô la Mỹ?
 Người đứng quầy trả lời:
 - Cả hai ạ.
 - Cảm ơn.
 Phong Đình dùng phiếu, cô ghi số điện thoại của công ty Khang Hoa, rồi trao lại cho người đứng quầy.
 - Tôi muốn gọi về Việt Nam.
 - Xin vui lòng chờ một phút.
 Không đầy một phút, Phong Đình đã được gọi vào phòng nghe.
 - Alô.
 - Chị Nhã Trinh!
 Giọng Nhã Trinh mừng rỡ:
 - Phong Đình! Em về hồi nào vậy?
 - Em còn đang ở Hồng Kông. Chị nghe đây, ngắn gọn thôi nhé. Tìm giúp em số điện thoại văn phòng giám đốc của công ty tàu biển.
 Đừng hỏi. Về Việt Nam, em sẽ kể cho chị nghe. Nhanh nghe chị.
 - Được rồi.
 Một phút sau:
 - Alô Phong Đình! Em nghe nghe.
 - Vâng.
 - 85...
 - Cảm ơn chị.
 Phong Đình gác máy. Vậy là hơn hai phút. Để tìm ra sự thật cô không ngại tốn kém đâu.

Cô nói với người trực quầy:

- Tôi gọi cuộc thứ hai cũng về Việt Nam.

Phong Đình ghi số điện thoại vào phiếu, và cũng rất nhanh cô được gọi vào phòng nghe.

- Alô Văn phòng công ty tàu biển nghe đây.

- Chị ơi! Tôi muốn gặp giám đốc.

- Chị có hẹn không?

- Dạ không, tôi đang gọi điện thoại đường dài.

- Ở đâu? Xin chị cho biết.

- Hồng Kông.

- Ủa! Không phải giám đốc đã đi Hồng Kông sao?

Phong Đình vô cùng ngạc nhiên:

- Chị vừa nói...

- Tôi nghe người trợ lý nói lại thôi, giám đốc đi Hồng Kông ba hôm nay.

Vậy là không còn nghi ngờ gì nữa rồi.

^

- Cám ơn chị.

Phong Đình gác ống nghe. Cô trả tiền hai cuộc gọi, rồi bước ra khỏi bưu điện. Chẳng lẽ trùng hợp vậy? Quả thật ông Diệp Thành đang có mưu đồ gì đây? Chỉ cái điều công ty Khang Hoa chưa muốn ký hợp đồng, sự nghi ngờ lớn nhất cô luôn đặt vào ông.

Nếu vì tình cảm riêng tư của Diệp Linh mà ông Diệp Thành đưa vào công việc chung thì ông không phải là người quân tử, thương con theo kiểu ông có thể đánh mất cả danh dự của mình. Tại sao ông không chịu nghĩ tình yêu không thể gượng ép? Vỹ Khang từ chối tình yêu của con gái ông, cũng đâu phải trên đời này chỉ có một mình Vỹ Khang mà thôi.

Vì tình yêu trở nên đối đầu nhau, oán hận nhau, đánh mất tinh thần thì không hay cho lắm.

Đến bây giờ Vỹ Khang vẫn một mực không tin ông Diệp Thành làm chuyện đó. Cô không muốn anh phải ôm lấy thất bại trong chuyến đi Hồng Kông lần này, cho nên cô phải giúp anh. Nhưng đất Hồng Kông rộng lớn này làm sao mà tìm gặp ông tả Thật là chuyện mò kim đáy biển.

Những sự than thở của Phong Đình thấu đến tận mây xanh hay sao ấy, để rồi thượng đế đã giúp cô khi đi ngang qua một nhà hàng lớn, bất chợt Phong Đình nhìn vào. Do kính trong suốt và cô nhìn thấy ông Diệp Thành đang cùng giám đốc công ty Khang Hoa ăn uống. Mừng hơn bất được vàng, Phong Đình liền nhắm mắt cám ơn

thượng đế.

Vội vã bước vào trong nhà hàng, Phong Đình chọn một cái bàn sau lưng ông Diệp Thành. Cô muốn nghe ngóng họ đang nói gì với nhau. Bao tử không đói, nhưng bắt buộc Phong Đình phải gọi thức ăn, vì chẳng lẽ vào đây mà cứ ngồi không.

Với đĩa thức ăn đầy ắp trước mặt, Phong Đình ung dung làm thực khách, nhưng tai cô thì không bỏ sót một câu nào trong cuộc đối thoại giữa hai người:

- Ông Diệp Thành! Cách đối xử với Vỹ Khang như vậy có quá nặng hay không?

Tiếng ông Thành cay độc:

- Hừ! Từ xưa tới nay, chưa ai dám làm con gái tôi buồn, vậy mà vì cậu ta con gái tôi bỏ ăn khóc lóc suốt ngày, có khi tới tự tử nữa. Ông nghĩ xem, cậu ta có quá đáng không? Vì con gái tôi, tôi không loại trừ việc gì, dù đánh đổi cả sự nghiệp của tôi.

- Nhưng tôi thấy Vỹ Khang đâu đến nỗi nào. Cậu ta là một chàng trai tốt, trong công việc cậu ấy vừa tài giỏi vừa uy tín, được ký hợp đồng với công ty cậu ta, tôi rất an tâm.

- Tôi không phủ nhận những điều ông vừa nói. Nhưng cũng không vì thế mà tôi bỏ qua cho cậu ta khi cậu ta cố tình làm con gái tôi buồn. Ông cũng biết rõ, từ Việt Nam tôi bay sang đây thì nhất định những điều tôi muốn không thể thất bại.

- Ông không nghĩ đến tình thân với ông Vỹ Bình sao?

- Nghĩ thì được gì khi con trai ông ta cố tình đi ngược lại sự mong đợi của tôi. Diệp Linh con gái tôi để mắt đến cậu ta, đó là hân hạnh lắm rồi. Vậy mà còn bày đặt làm cao. Cậu ta gây nên thì cậu ta phải trả giá.

- Bằng cách ông nhúng tay vào phá hoại công việc của cậu ta.

- Phải. Ông cứ theo ý tôi, thiệt hại gì của công ty, tôi sẽ chịu. Nếu ông cần tôi đứng ra tìm thêm hợp đồng cho ông.

Giám đốc công ty Chang Hoa có vẻ lưỡng lự:

- Tôi...

- Ông không định bỏ cuộc chứ?

- Tôi thấy...

- Không ai bảo ông lao vào dao tử thần đâu, ông chỉ cần không ký hợp đồng và lời theo những công ty khác, càng nhiều càng tốt. Tôi muốn Vỹ Khang ăn không ngon, ngủ không yên khi phản bác ý tôi.

Ông Thành gằn giọng:

- Chống đối tôi thì không có kết quả tốt. Nếu ông thực hiện tốt kế hoạch của tôi thì ông sẽ được lợi nhuận cao.

Giám đốc công ty Chang Hoa thắc mắc:

- Chỉ vì Võ Khang từ chối tình yêu của con gái ông, mà ông ra tay nặng vậy sao?
- Thuận tôi thì sống, nghịch tôi thì chết, ông hiểu chưa?
- Yêu chi đau khổ rồi trở thành hận thù, ông thật không có cách gì khác hơn sao? Nếu Võ Khang xúc phạm con gái ông, ông có thể bắt cậu ta chịu trách nhiệm đó mà. Tôi nghĩ cậu ta không phải là người không có trách nhiệm.
- Một khi con ông đã uống hết mật rồi thì còn quay lại để làm gì nữa, phải bay đi để tìm cánh hoa khác nữa chứ.

Giám đốc công ty Chang Hoa có vẻ trầm ngâm:

- Võ Khang bạc tình như thế thì còn ba của ông ta chị Ông không nói chuyện với ông Võ Bình xem sao? Biết đâu mọi việc sẽ không đến nỗi nào.

Ông Thành khoát tay:

- Nói ra cũng chẳng có ích gì. Ông Võ Bình nào tham dự vào chuyện của con trai mình. Ông ta ăn không ngồi rồi, tháng trước bị tai nạn giao thông không trở thành một kẻ phế nhân là may. Trên danh nghĩa ông ấy là bạn, nhưng tôi chưa xem ông ấy là bạn bao giờ. Cả ông ta còn không quyết định để hai gia đình kết thông gia mà.

Đôi mắt ông tóe lửa:

- Đụng tới Diệp Thành thì có trời xuống đây cứu. Tôi chống mắt xem phen này Võ Khang chạy đi đâu. À! Ngày mai có buổi tiệc chiêu đãi phải không?

- Vâng.

- Vậy ông hãy sắp xếp cho tôi đến đó nhé.

Ông Thành giờ cao ly bìa:

- Chúc thành công.

Tiếng cười tiếu nhân của ông Thành làm lòng Phong Đình sôi sục.

Đúng là khốn nạn thật.

Cô thấy thương cho gia đình Võ Khang. Lúc nào cũng coi người ta là người bạn tốt, tin tưởng vào người ta, thế mà người ta có coi mình là bạn đâu. Trái lại, còn rắp tâm ra tay không thương tiếc.

Phong Đình căm giận ông Diệp Thành và cả cô con gái Diệp Linh.

Chính hai người đã đang tâm phá hỏng công việc của Võ Khang, gây cho anh sự khó khăn trong bản hợp đồng.

Nếu không phải chính tai cô nghe thì sự nghi ngờ kia có thể bị dập tắt. Võ Khang! Phải chi có anh ở đây để anh thấy sự thật phũ phàng đến dường nào.

Những lời nói gớm ghiếc kia, những việc làm không tình người kia có

thể xuất phát từ vị giám đốc có tên tuổi kia sao? Không thể ngờ được phải không?

Cũng chỉ vì thương con gái mà ông Diệp Thành đã làm những việc mù quáng. Và ông cũng không bao giờ lường trước được hậu quả đến sớm như vậy.

Tiếng cười của ông càng xoáy vào lòng Phong Đình. Không dẫn được nữa, cô phải, lột mặt nạ của kẻ tiểu nhân thôi.

Dĩa thức ăn trước mặt không hề vui, giữ khuôn mặt lạnh lùng, Phong Đình bước sang bàn của hai người đàn ông luống tuổi đang cười nói:

- Xin chào.

Cả hai người đàn ông đều ngẩng lên. Giám đốc công ty Chang Hoa giật mình.

- Là cô à?

Phong Đình nghiêng đầu:

- Ông không hoan nghênh tôi sao?

Giám đốc công ty Chang Hoa nhìn quanh như tìm kiếm. Phong Đình cười:

- Ông yên tâm chỉ có một tới mà thôi.

Cô chỉ:

- Chỗ tôi ngồi phía sau lưng ông đây này.

- Cô...

- Chúng ta đúng là hữu duyên phải không? Tôi cũng không có ý định vào đây đâu, nhưng đi dạo ngang đây thấy ông nên tôi vào chào để giữ phép lịch sự.

- Cô vào đây lâu chưa?

- Đủ để nghe trọn câu chuyện của những người bụng dạ thâm độc, chỉ vì một chuyện không đáng mà ra tay không thương tiếc. Ngẫm nghĩ tình đời sao có những chuyện nực cười đến thế.

- Vậy...

Phong Đình quay sang ông Diệp Thành:

- Rất vui khi được gặp ông ở đất Hồng Kông này. Trái đất sao mà bé nhỏ phải không, thưa ông Diệp Thành? Những kẻ tranh nhau thường gặp nhau là vậy thế.

Ông Thành đưa mắt nhìn giám đốc công ty Chang Hoa.

- Cô gái này là ai ăn nói có vẻ hỗn láo thế?

- Hỗn láo ư?

Phong Đình nhếch môi:

- Nếu ông biết tôn trọng kẻ khác thì ông sẽ được tôn trọng. Còn không thì ngược lại.

Người lớn như ông mà bị con bé cón con này ăn nói xấc xược. Diệp

Thành này chưa bao giờ để người khác coi thấp mình, hay không lịch sự. Đi đến đâu cũng có người đón kẻ chào. Thế mà... Ông cũng không ngạc nhiên cho lắm khi cô bé biết ông, vì tên tuổi và địa vị của ông nào có xa lạ gì.

Bực mình vì lời nói hỗn láo của cô bé, ông Thành lên giọng:

- Này! Cô là ai, tại sao lại ăn nói không đầu không đuôi? Cô có tin tôi gọi bảo vệ, vì tội quấy nhiễu khách không?

Phong Đình thần nhiên:

- Tôi là ai ư? Một nhân viên bình thường, một người nhỏ nhoi trong xã hội thôi, ông cần biết làm gì. Còn nếu ông muốn gọi bảo vệ thì cứ gọi đi, xem họ bắt tôi về tội gì, trong khi tôi rất lịch sự sang đây chào hỏi ông, mà pháp luật nào quy định xã giao là phạm tội nhỉ.

Bị một đứa con nít đôi co trước mặt vị khách, ông Thành tức giận.

- Yêu cầu cô đi cho ngay.

- Sao dễ nóng giận thế ông Thành?

Giám đốc công ty Chang Hoa can thiệp:

- Cô Phong Đình nên trở về bàn của mình đi, kẻo có chuyện gì thì không hay đâu.

Phong Đình bướng bỉnh:

- Tôi mặc kệ, hôm nay tôi nhất định phải làm rõ xem kẻ tiểu nhân nào đã hại người tốt.

- Nhưng cô là khách nước ngoài, để liên can đến luật pháp Hồng Kông thì không hay đâu.

- Cùng lắm là tôi hy sinh bản thân mình, để cứu bao nhiêu mạng người.

Cô đánh giọng:

- Cả ông nữa, uống công chúng tôi tin tưởng vào ông, thế mà ông không biết suy nghĩ, tiếp tay cho kẻ ác hại người vô tội.

Ông Diệp Thành cau có hỏi:

- Ông quen cô gái này?

- Cô ấy tên Phong Đình, thông dịch của Vỹ Khang.

Ông Thành có vẻ thất sắc:

- Ông nói...

- Cô ấy cùng Vỹ Khang sang đây ký hợp đồng và tìm hiểu thêm về ngành kiến trúc của đất nước tôi.

Phong Đình khoanh tay:

- Ông nghe rõ rồi chứ, ông Thành? Có cần tôi nhắc lại không?

Ông Thành cố giữ bình tĩnh:

- Thì đã sao nào? Vỹ Khang sang đây nào có liên quan gì đến tôi?

- Đúng là anh ấy đâu liên quan gì đến ông, nhưng ông là người đặc

biệt liên quan đến anh ấy. Ông tưởng những việc làm của ông chúng tôi không biết sao. Xin lỗi ông, tôi nói thẳng, ông đáng bậc cha chú của tôi, nhưng hành động của ông sao giống trẻ con quá.

Ông Thành giận run người:

- Cô dám...

- Ông là người lớn, lại là một giám đốc công ty, sao ông không có suy nghĩ, hay ông không muốn suy nghĩ? Tình yêu không thể nào gượng ép, Diệp Linh con gái ông cho đi, nhưng Vỹ Khang không nhận, bởi vì anh ấy chỉ xem Diệp Linh là bạn thôi. Đau khổ vì bị khước từ, tôi có thể thông cảm được, nhưng tôi không thể nào bỏ qua những hành động dã tâm của chị ấy. Gây phiền phức Vỹ Khang, tôi không nói, nhưng ông có biết chính chị ấy lái xe tông bác Bình bị gãy chân không? Vỹ Khang và Vy Khương mà biết được người gây tai nạn cho bác Bình chính là Diệp Linh thì hai người không tha thứ đâu.

Ngưng một chút để xem phản ứng của ông Thành. Phong Đình nói tiếp:

- Còn ông, ông không thể nhận ra những việc làm sai trái của con gái ông, mà ông còn tiếp tay, thậm chí ông đứng ra để hành động. Ông hại Vỹ Khang, liệu vì thế anh ấy có đáp lại tình cảm của con gái ông không, hay còn căm ghét thêm? Sao ông không nghĩ hạnh phúc là tự mình tìm kiếm chứ không phải tranh giành, hay dùng thủ đoạn này thủ đoạn khác. Ông muốn Vỹ Khang suy sụp rồi ông thêm tuổi thọ, giàu có lên, hay lương tâm ông sẽ bị ray rứt khi đối xử không đúng với anh ấy. Vỹ Khang không hề có lỗi gì với con gái ông cả, chỉ vì con gái ông yêu đơn phương mà thôi.

Ông Thành phản kháng:

- Nhưng cậu ta đã làm con gái tôi buồn, đau khổ.

- Đau khổ là do chị ấy làm chị ấy đau khổ. Đã biết trước không bao giờ là của mình, tại sao cứ mãi muốn có nó, đâu phải trên thế giới này chỉ có mình Vỹ Khang. Ông đã quá sai khi thương con gái mình bằng cách đó. Việc trả thù tình cảm của một người làm cha như ông có đúng không? Nếu sau này mọi người biết được giám đốc công ty tàu biển giúp con cái trả thù cho tình cảm thì họ nghĩ gì? Liệu ấn tượng của ông ngày trước đối với họ có còn nữa không? Rồi tình thân giữa ông và bác Vỹ Bình sẽ ra sao? Tìm bạn thì dễ, nhưng tìm một người bạn tốt thật sự thì không dễ bao giờ. Đáng lý tôi không muốn nói lên những điều xúc phạm đến ông, nhưng công việc của Vỹ Khang đang gặp khó và tình cờ tôi cũng nghe được cuộc đối thoại giữa ông và giám đốc công ty Chang Hoa nên tôi mới hiểu hết, việc

làm của ông quá sức tưởng tượng của tôi.

- Cô giỏi lắm. Chuyện tôi nghĩ không ai biết, nào ngờ...

- Lưới trời lồng lộng, ai gây nên tội nhất định phải đền tội. Ông có biết không? Cho đến bây giờ, Vỹ Khang không hề nghĩ việc ngưng hợp đồng là do ông gây ra. Tôi đưa ra ví dụ anh ấy vẫn một mực phản bác nhất định không tin, anh ấy luôn bảo ông là một người tốt... Và khuyên tôi đừng bao giờ gán ghép chuyện đó cho ông.

- Thế tại sao cô không nghe?

- Những gì tôi nghi ngờ chưa bao giờ sai, và tôi âm thầm tìm hiểu để làm sáng tỏ sự việc. Trước tiên tôi gọi điện về Việt Nam xin số điện thoại công ty ông, manh mối thứ nhất được biết là ông sang Hồng Kông. Biển người mệnh mông tôi chẳng hy vọng gì cả, thế rồi ông trời không phụ lòng tôi, cho tôi nhìn thấy ông và giám đốc công ty Chang Hoa trong nhà hàng này, lại thêm nghe được sự bàn tính của ông, tôi không đành lòng được nên mới bước sang đây để vạch trần bộ mặt tiểu nhân của ông.

- Cô đừng quá nặng lời chứ.

- Còn chưa đủ với những việc làm xấu xa mà cha con ông gây cho gia đình Vỹ Khang.

Phong Đình nóng giận, cô không kiềm chế được lời nói của mình, cô bắt qua luôn giám đốc công ty Chang Hoa:

- Ông thấy rồi đó, ông còn có thể kết bạn được với ông ta sao? Không phải vì bản hợp đồng của công ty mà chúng tôi mới đem chuyện này ra đây. Ông ký hay không ký, đó là quyền của ông. Điều quan trọng chúng tôi cần là thắt chặt thêm tình hữu nghị giữa các nước bạn.

Giám đốc công ty Chang Hoa gật đầu:

- Tôi hiểu rồi.

- Cảm ơn ông.

Ông Diệp Thành hình như thấm thía được ở từng lời nói của Phong Đình, ông gục mặt không dám nhìn chung quanh như sợ người ta phát hiện ra ông.

Hôm nay ông bị một con bé đáng tuổi con mình chỉ trích thật là xấu hổ.

Chỉ vì thương con mà ông đánh mất cả lý trí của mình, hành động mà không nghĩ đến hậu quả.

Tuy giám đốc công ty Chang Hoa không nói gì, nhưng ông biết ông ta đã có một cái nhìn khác dành cho ông.

Giữa lúc không khí vẫn còn căng thẳng, khi lòng Phong Đình vẫn chưa nguôi, thì lúc ấy Diệp Linh vào đến:

- Papa...

Cô há hốc mồm khi nhìn thấy Phong Đình.

- Cô...

- Ngạc nhiên lắm phải không? Tôi nói với chị rồi, đừng nên làm những chuyện xấu. Nếu không sẽ gặp tôi đấy.

Diệp Linh ngang tàng:

- Ủ. Rồi sao? Cô làm gì tôi?

- Không làm gì chị thật, nhưng ba chị sẽ ăn nói sao với bạn bè về việc làm của mình đây? Chẳng lẽ danh dự của chị lớn hơn ba chị sao?

Phong Đình trở về bàn mình, gọi người phục vụ tính tiền rồi ung dung rời khỏi nhà hàng.

Diệp Linh nghiêng răng, đôi mắt cô như tóe lửa bởi cô chưa muốn ngưng sự việc lại.

Phong Đình vừa về tới khu tiếp tân của khách sạn thì bị viên quản lý chặn lại:

- Cô Đình!

Phong Đình nhăn mặt:

- Tôi hơi mệt, khi khác hãy nói chuyện.

- Không phải. Lớn chuyện rồi.

- Ông nói thử xem?

- Cô đi không nhắn lại, ông Khang đây lo lắng và đang tìm cô.

- Thế anh ấy đâu?

- Lúc nãy có về đây, nhưng đi nữa rồi.

- Đi với ai?

- Một mình. Thấy cô Kỳ chàng ràng, ông liền quát mắng một hồi, xem ra ông Khang đang giận lắm. Mà cô đi đâu vậy?

Phong Đình nhún vai:

- Thì lang thang, ngắm cảnh.

- Phố chợ đông người, cô cũng nên cẩn thận.

- Cám ơn ông. Thôi, tôi lên phòng đây. Vỹ Khang có hỏi hay có gọi điện thì ông nói tôi đã về.

- Vâng.

Lên tới phòng, Phong Đình buông người xuống giường một cách mệt mỏi. Cả buổi chiều nay, cô rong ruổi từ nơi này đến nơi khác, thật ra ngắm cảnh cũng đâu có bao nhiêu đâu, bận lòng về việc của Vỹ Khang thì nhiều.

Một người thành đạt như anh mà cũng nhìn lầm người nữa sao?

Hừ! Diệp Thành trong đôi mắt anh lúc nào cũng tốt. Nhưng chuyện

đời khó ai ngờ được, người anh lúc nào cũng tin tưởng lại ra tay hại anh.

Vỹ Khang! Nếu lúc này tại nhà hàng có mặt anh thì anh sẽ nghĩ sao? Có còn một mực tin tưởng nữa không?

Phong Đình vờn vai. Mọi việc coi như đã sáng tỏ không còn bận tâm nữa, điều cô lo lắng bây giờ là cơn bão Vỹ Khang.

Cô sang đây cùng anh, đất lạ quê người, lại không rành đường mà đi không một tiếng nhắn gọi, rồi biết đâu chuyện gì sẽ xảy ra Anh lo lắng cho cô cũng phải thôi.

Nhưng mà để Vỹ Khang biết chắc là anh cản trở cô rồi. Và cô cũng không thể gặp được ông Diệp Thành để thỏa mãn mọi nghi ngờ của mình.

Lăn một vòng, Phong Đình dự định đi tắm, sau đó chờ Vỹ Khang về cùng đi ăn cơm chiều. Nhưng chưa kịp ngồi dậy, cô đã nghe tiếng gõ cửa dồn dập bên ngoài. Tiếng Vỹ Khang vọng vào:

- Phong Đình! Mở cửa.

Phong Đình nào dám chậm trễ. Cánh cửa vừa bật mở, Vỹ Khang lao vào như cơn lốc. Khuôn mặt anh bừng giận, nắm tay Phong Đình lôi đến bên giường và đẩy cô xuống:

- Cô vừa đi đâu về?

- Thì đi lang thang cũng như ông.

- Tôi không đùa, nói đi.

Phong Đình bồng ngang ngạnh:

- Tôi đi đâu, đó là quyền của tôi, tại sao phải nói với ông?

- Cô...

- Ông tưởng ông đang là gì chứ? Ông đâu có quyền quản lý tôi.

- Nhưng tôi là ông chủ của cô. Cô muốn đi đâu ít nhất cũng phải nói với tôi một tiếng chứ, còn để tôi biết cô ở đâu mà tìm. Tự do đi lững tững như vậy, lỡ có chuyện gì, tôi là người chịu trách nhiệm vì không quan tâm đến cô.

Phong Đình so vai:

- Quan tâm ư? Tôi không cần điều ấy ở ông. Ông nên để sự quan tâm ấy cho người khác đi.

- Cô nên bỏ cái tính ngang bướng đó đi, không tốt cho cô đâu.

- Ừ. Tôi bướng bình thường, có liên quan gì đến ông? Hại thì hại thân tôi chứ nào hại thân ông.

Vỹ Khang lắc đầu:

- Sao lúc nào cô cũng gây cãi và đối đầu với tôi hết vậy?

- Tại tôi thích.

- Chúng ta không thể dung hòa với nhau một chút được sao? Tôi

thấy tính cô đâu phải thích gây cãi.

- Rồi sao?

- Tôi muốn khuyên cô nên dễ chịu với mọi người, như thế cô sẽ thấy tâm hồn mình nhẹ nhàng, dễ chịu hơn.

- Ông nói vậy, có nghĩa là tôi rất khó chịu vì không được như Diệp Linh của ông chứ gì? Từ tình yêu chuyển sang hận thù. Cũng đúng thôi, bởi vì tôi không được dịu dàng với đàn ông.

Vỹ Khang nhăn nhó:

- Cô nghĩ lệch đi đâu thế? Tôi chỉ muốn tốt cho cô. Rộng lượng và tha thứ thì cuộc sống cô là một màu hồng.

- Tôi không giống ông, tin người một cách mù quáng, người ta trở mặt với mình mà cứ nghĩ là người ta tốt.

- Cô không bao giờ bỏ được sự nghi ngờ.

- Nhưng nghi ngờ của tôi đâu phải là không đúng.

- Đúng? Thế cô chứng minh xem?

- Tôi...

Phong Đình định nói huých toẹt ra, nghĩ thế nào cô lại thôi. Cô muốn Vỹ Khang tận mặt thấy, anh mới không còn khẳng khẳng giữ quan niệm mình.

Đâu phải mới đây, mà ngày từ đâu cô đã thấy như vậy rồi. Diệp Linh chính là người sẽ hại Vỹ Khang đến khi anh không còn chỗ đứng trong xã hội, nếu như cô không phát hiện sớm.

Phong Đình lắc đầu:

- Ông không hề tin thì tôi nói làm gì, chi bằng im lặng là hơn.

- Vậy là cô không hiểu tôi?

- Tôi thật không dám hiểu ông.

Vỹ Khang thở hắt ra:

- Càng nói thì cô càng đôi co, trong khi tôi không muốn bất hòa, hay xảy ra chuyện gì không vui trong chuyến đi này. Cô nghĩ xem, tôi và cô đều là khách đến Hồng Kông này, không rành rẽ, không am hiểu luật lệ, xã hội... Đâu phải nước văn minh là đâu có tai nạn, cô không cảnh giác là sẽ có chuyện không hay đến với cô ngay. Tôi không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra với cô ngay lúc này, chẳng những tôi là người chịu trách nhiệm, mà còn không biết ăn nói làm sao với anh cô. Như lúc chiều nay, tự nhiên biến mất, cả nhân viên khách sạn cũng không biết cô đi đến nơi nào, cô có biết tôi chạy tới chạy lui lòng thầm cầu nguyện cô đừng có chuyện gì. Còn cô thì vẫn ung dung trên sự lo lắng của tôi.

- Chứ ông biểu tôi phải làm sao?

- Tôi không yêu cầu cô làm gì, chỉ cần cô biết tôi lo lắng cho cô là

được rồi.

- Cám ơn, tôi vừa biết thêm mình có một bảo mẫu. Nhưng tôi đã quá lứa tuổi mười tám rồi.

Khiêu khích, châm biếm, mỉa mai, Phong Đình chẳng có lời nào khác được. Cô không bao giờ chịu khuất phục chịu thua bất cứ ai, đến anh mà cô còn không loại trừ.

Phải làm sao để cô bé chịu nghe anh một chút đây? Cứ đà này, mãi mãi mối tình kia phải đành cam lạng sao?

Vỹ Khang nghiêm nghị:

- Trong những ngày còn lại ở Hồng Kông, cô làm ơn đừng để tôi phải mất hồn vì cô nữa. Tốt hơn hết muốn đi đâu, xin nói hay nhắn với tôi một tiếng.

Phong Đình trề nhẹ môi:

- Tôi thấy không cần thiết cho lắm. Quản lý tôi trong công việc, chẳng lẽ lại quản lý tôi trong đi đứng nữa sao? Giám đốc thôi mà, nhiều quyền thế? Ở nhà, anh Hai tôi còn chưa quản lý tôi như ông.

- Ở đây là đất khách, cô vẫn so sánh được ư?

- Nhưng tôi thấy không có gì khác.

Vỹ Khang lớn tiếng:

- Cuối cùng cô có nghe những gì tôi nói không?

Phong Đình xiu xuống:

- Nghe thì nghe, đâu cần ông phải lớn tiếng như thế. Những chiêu ấy ông sử dụng với Diệp Linh thì đúng hơn, lúc nào cũng thích bắt nạt người khác.

Vỹ Khang hàm hàm:

- Cô nói gì?

- Không nghe thì thôi.

- Hừ! Giỏi bướng bỉnh và cãi lý.

Vừa lúc ấy có chuông điện thoại, Phong Đình miễn cưỡng nhắc ống nghe:

- Alô.

- Xin lỗi, cô là Phong Đình phải không?

- Vâng.

- Làm phiền cô, ông Vỹ Khang có ở chỗ cô không?

Liếc nhẹ về phía Vỹ Khang, trong đầu cô thắc mắc. Tại sao tìm Vỹ Khang mà gọi sang phòng cô, ý gì đây? Chẳng lẽ Vỹ Khang đã nói gì với họ...

- Cô Phong Đình!

Phong Đình giật mình:

- Chờ chút.

Cô đặt ống nghe xuống và nói trống:

- Có điện thoại.

Vỹ Khang suýt bật cười vì tính tình trẻ con của Phong Đình, nhưng anh cố kềm lại.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, anh biết lúc này mà nói sóc một cái là có chuyện ngay. Và anh cũng đâu dại khờ đến vậy.

Vỹ Khang vờ hỏi:

- Điện thoại tìm ai?

- Nếu tìm tôi thì tôi đâu cần phải bảo người ta chờ.

- Căn phòng này là của cô, tại sao lại tìm tôi?

- Ai biết đâu được.

- Họ có lộn không?

- Họ muốn gặp Vỹ Khang mang quốc tịch Việt Nam, có phải là ông không?

- Đúng rồi.

- Vậy ông có nghe không hay là tôi gác máy?

Vỹ Khang ngăn lại:

- Để tôi.

Phong Đình làm bầm:

- Con người gì đâu kỳ cục hết chỗ nói, lại còn vô duyên vô cớ nhiều chuyện nữa. Hèn gì đến tuổi này mà vẫn chưa có cô nào.

Mới buổi chiều loanh quanh ngoài phố, Phong Đình cảm thấy mệt mỏi. Cô muốn được ngủ một giấc, nhưng Vỹ Khang đang ở đây.

Thèm nằm muốn chết cũng không nằm được, mong ông ta biến nhanh khỏi đây cho mình nhờ.

Phong Đình dựa tường, hai chân duỗi thẳng ra cho thêm thoải mái một chút, cô khoanh tay trước ngực. Vỹ Khang đứng đó lại đứng vào tầm nhìn của cô, và cô đã vô tình ngắm anh một cách say sưa.

Nói Vỹ Khang đẹp trai cũng không đúng, mà sao anh có cái gì đó cuốn hút cô, và tự lúc nào, trái tim cô gọi chỗ anh không hay biết.

Phải chăng anh rất u đàn ông, thành đạt, có địa vị sự nghiệp... Nói đúng hơn, cô yêu anh không phải sự giàu sang địa vị, mà là ở anh cô đã tìm thấy được sự chân thật tận đáy lòng.

Cô biết từ đây cuộc đời cô không thể thiếu vắng anh rồi. Nhưng trong cô, cục tự ái sao cao hơn trái tim mình. Cô không để cho anh cơ hội, cô tự lấy cái vỏ lạnh lùng bên ngoài để che đậy tình cảm, làm cho người khác không thể mở lời.

Cô yêu anh, tại sao cô cố tình phải làm vậy? Và biết đến bao giờ cô vứt bỏ được cục tự ái để mình sống thật với chính mình.

Từ khi biết mình yêu Vỹ Khang, Phong Đình đã có những ngày tháng

giả dối với bản thân cô Tự ép buộc mình đưa ra nguyên tắc cho mình, và cô luôn bị nghẹt thở với những điều ấy, thậm chí có lúc cô không thể chịu đựng được, muốn tháo ra tất cả để ra sao thì ra. Còn Vỹ Khang, không biết anh vô tình hay cố ý mà luôn chọc tức cô, khiêu khích cô, và chính anh đã biến cô trở nên hung dữ và triết lý nhiều.

Anh không có những lời dịu dàng dành cho cô, đôi khi cô muốn quên anh nhưng quên không được, càng muốn quên, cô càng nhớ.

Phong Đình nén thở dài. Ấu đó cũng do duyên nợ chưa tới thôi, chẳng thể trách ai được.

Phong Đình bận tâm nhiều với những điều mình suy nghĩ. Cô trần trọc và băn khoăn. Vỹ Khang có hiểu cho cô, hay anh vẫn cứ vô tâm? Tiếng anh đều đều trong máy:

- Ông cần gặp tôi ngay bây giờ ư?

- Ồ! Không. Có thể trong buổi tiệc chiều đãi ngày mai được không?

Nhưng khi đi dự tiệc, nhớ mang theo bản hợp đồng nhé.

Vỹ Khang như không tin vào tai mình:

- Ông nói...

- Cô thông dịch của ông giỏi lắm. Chỉ cần những lời nói của cô ta đã thuyết phục tôi một trăm phần trăm, cho nên tôi quyết định ký hợp đồng với ông ngày mai.

- Thế ư? Phong Đình đã gặp ông vào lúc nào?

- Chiều nay, cô ấy không nói với ông à?

- Chưa nghe.

- Ngoài tôi ra, cô ấy còn gặp ông Diệp Thành và cô con gái Diệp Linh.

Vỹ Khang lắp bắp:

- Họ đã sang đây?

- Ba ngày rồi. Xin lỗi ông, vì tôi không kịp suy nghĩ đã tiếp tay với ông Thành, nhưng nhờ cô Phong Đình tôi hiểu được tất cả. Tôi ước được có một cô trợ lý như Phong Đình, vừa thông minh, vừa nhạy bén, lại biết cách ứng xử làm cho người ta tâm phục khẩu phục.

- Cảm ơn ông.

- Không có gì, ngày mai gặp lại nhau nhé.

- Vâng, chào ông.

Vỹ Khang gác máy, anh thấy hối hận khi ép Phong Đình một cách vô cớ.

Cô đã suy nghĩ đúng. Để đạt được mục đích, họ có thể bất chấp tất cả, không loại trừ tình thân.

Những người vốn vã với mình, chưa chắc họ tốt với mình thật sự.

Anh đã không nghe ý kiến của Phong Đình, để bây giờ mọi việc đã rõ

với tất cả, anh phải xin lỗi với Phong Đình như thế nào đây?
Anh không thể hiểu tại sao ông Diệp Thành có thể đối xử với anh như vậy? Anh vẫn luôn kính trọng và chưa bao giờ làm gì sai quấy với ông ấy mà.

Chẳng lẽ vì tình cảm của con gái ông, mà ông sẵn sàng ra tay? Ở đời ai đo được lòng người phải không? Vậy là hình ảnh tốt đẹp của ông trong lòng anh đã sụp đổ mất rồi.

Vỹ Khang bước đến trước mặt Phong Đình, nhưng cô vẫn không hề hay. Cô ngồi đó, nhưng hình như cô đang suy nghĩ điều gì ở tận đâu đâu. Anh gọi khẽ:

- Phong Đình!

- ...

- Phong Đình!

Đến tiếng thứ hai cô mới giật mình ngơ ngác:

- Ông gọi tôi?

- Ừ. Cô không sao chứ?

Phong Đình lắc nhẹ đầu:

- Không sao. Nếu ông chưa giáng điều gì tiếp tục.

Vỹ Khang cười nhẹ:

- Cô sợ nói chuyện với tôi đến vậy sao?

- Không phải sợ mà là ông lúc nào cũng đúng, nên tôi e ngại nếu tôi sai...

- Cô đang mĩa mai tôi đó phải không?

- Tôi thật không dám, thưa giám đốc.

Vỹ Khang ngồi xuống mép giường:

- Cô có mĩa mai hay cười, tôi cũng không giận cô đâu. Vì quá chủ quan nên đã dẫn đến việc sai lầm của tôi. Tất cả đều không đơn giản như tôi tưởng, dù tôi đương đầu với khá nhiều việc gay go, nhưng trong tình cảm lại không dứt khoát, để cuối cùng hậu quả tôi phải nhận mà tôi vẫn không dám tin đó là sự thật. Phong Đình! Tôi thật lòng xin lỗi cô.

Phong Đình cau mày:

- Tại sao phải xin lỗi tôi?

- Chuyện trong những ngày qua, và bản hợp đồng với công ty Chang Hoa.

- Thì ra ông đã biết. Nếu vậy thì tốt, ông không cần phải cảm ơn. Vì lợi ích của công ty, tôi không thể ngồi yên. Buổi chiều nay, tôi đã tình cờ gặp ông Diệp Thành và mọi chuyện đã hên mà nghiêng về phía tôi.

Vỹ Khang gằn lại:

- Gặp được ông Diệp Thành mà cho là hên. Nhưng tôi biết dù cô nghi ngờ mà không dám khẳng định khi chưa có bằng chứng và cô đã gọi điện về Việt Nam?

- Cảm giác của ông, hay ai nói cho ông nghe?

- Cô không cần biết. Mà có đúng không?

- Đúng.

- Mọi việc cô làm vì công ty?

- Như tôi đã nói.

- Không đúng. Tất cả vì công ty, tại sao cô dối tôi?

Phong Đình tròn mắt:

- Tôi dối ông hồi nào?

- Cô nói với tôi chiều nay ở lại phòng chờ điện thoại ở Việt Nam. Thế sao cô ra ngoài hành động một mình?

- Cho ông biết ư? Ông nghĩ ông sẽ nghe tôi, gọi điện về Việt Nam tìm hiểu à?

- Tôi...

- Trong lòng ông, họ tốt lắm mà.

- Vậy cô trả lời tại sao về việc cô nhờ Vĩnh Kỳ làm hướng dẫn cho tôi?

- Tại tôi thấy cô ấy thích ông...

- Rồi cô tự tiện gán ghép, không hề nghĩ đến cảm giác của tôi. Cô thừa biết Vĩnh Kỳ hay Diệp Linh đâu phải là mẫu người tôi chọn.

- Tôi không biết mẫu người của ông như thế nào. Nếu ông không thích thì thôi.

Vỹ Khang nhỏ giọng:

- Phong Đình! Nhìn tôi đi.

Phong Đình lẩn tránh:

- Tự nhiên sao bảo tôi nhìn ông?

- Cô biết đối tượng của tôi và mẫu người tôi chọn mà.

Phong Đình lắc đầu:

- Tôi không biết.

- Không biết, sao cô phản ứng mạnh vậy?

- Tôi...

Phong Đình đứng dậy. Vỹ Khang cũng đứng lên theo anh xoay người cô lại cho đối diện với mình. Giọng anh rất trầm:

- Sao em không dám nhìn anh? Có phải vì em sợ anh biết sự thật từ đôi mắt em không? Phong Đình! Những việc em làm, anh đều biết hết và biết lý trí em đang chống chọi với trái tim em thế nào nữa kia.

Hãy ngẩng lên nhìn anh đi, tình cảm anh dành cho em bấy lâu nay,

anh mới nói lên thành lời. Trong trái tim anh mãi mãi không ai thay thế được em.

Lời Của Trái Tim

Chương 10

Phong Đình như bị ru hồn trong lời nói êm dịu của Võ Khang, cô không phản ứng và cũng không đồng tình.

Anh ôm cô trong vòng tay yêu thương. Từng tế bào trong người Phong Đình như bị tê liệt, cô đứng không nhúc nhích.

Nâng cằm cô lên, Võ Khang thương quá là thương đôi mắt ngây thơ, vừa trẻ con vừa người lớn của Phong Đình.

Không kềm được lòng mình, Võ Khang cúi xuống. Nụ hôn tình yêu đầu bất chợt làm Phong Đình rung lên, cảm giác lâng lâng dịu cô vào nụ hôn dài.

Võ Khang thì thầm:

- Anh yêu em.

Nụ hôn thứ hai lại đến. Phong Đình bầu chặt vào người Võ Khang.

Thời gian như ngừng đọng giữa hai người.

Rời khỏi môi Phong Đình, Võ Khang nựng cằm cô.

- Em chưa bao giờ biết hôn.

Phong Đình như chợt tỉnh, cô đỏ bừng mặt vùng ra khỏi vòng tay Võ Khang.

- Xin đừng đùa.

Võ Khang giữ cô lại:

- Em nói gì thế? Anh yêu em là tình yêu chân thật. Hãy tin vào anh, và hãy tin vào trái tim mình.

- Tôi...

- Nụ hôn vừa qua đã cho anh biết một điều rất rõ là em rất yêu anh.

Thế tại sao em không nhận nó để sống cho tình yêu của mình?

- Đàn ông, tình yêu của họ rất khó tin bởi vì trái tim họ dễ dàng nhận và dễ dàng cho.

Võ Khang nhăn mặt:

- Em không thể vợ đũa cả nắm như vậy được. Trên thế gian này có rất nhiều loại đàn ông mà anh là người rất chân thật.

- Cái đó còn phải xét lại.

- Vậy thì em hãy lấy trái tim anh ra mà xem đi.

- Như thế anh sẽ chết, và tôi sẽ không có ai khác để đền lại cho bác Bình.

- Thế này không được, thế kia không được, thật ra em muốn gì?

- Có thể trả sự yên tĩnh, vì tôi đang buồn ngủ.

Vỹ Khang phản đối:

- Không được. Anh ở đây đến bao giờ em chấp nhận mới thôi. Còn bằng không thì khỏi ngủ luôn.

- Sao ông lì quá vậy?

- Cũng chấp nhận.

Phong Đình đi đâu, Vỹ Khang theo đó, cô đứng là anh đứng. Bực quá, cô đẩy anh xuống giường.

- Vậy thì ông ở đây một mình đi.

Nhưng Vỹ Khang đã nhanh hơn, anh chụp lấy tay Phong Đình. Do sợ ý cô đã ngã xuống đè lên người anh. Vỹ Khang siết chặt vòng tay:

- Để xem em trốn anh đến khi nào.

- Buông tôi ra.

- Giờ này còn tôi tôi ông ông nữa hả? Em có tin anh hôn em nữa không? Sửa đổi lại ngay.

Phong Đình cong môi:

- Ép buộc người ta.

- Có như thế, em mới nghe. Mềm mỏng không chịu đâu, đợi dùng vũ lực không hà. Ở công ty em em anh anh với Công Thành, Hoàng Phúc ngọt như đường, còn với anh chẳng có lấy một lời nhỏ nhẹ.

- Rồi ganh tị à?

- Ừ.

Phong Đình nắm mũi Vỹ Khang:

- Xấu quá đi.

- Lâu rồi, bộ mới biết hả?

Phong Đình bắt đầu ngo ngoay:

- Nói nghe nè, ở tư thế như thế này, lỡ ai thấy kì lắm. Ông... Anh...

Vỹ Khang nghiêng người, anh đặt đầu Phong Đình lên cánh tay mình. Vỹ Khang trợn mắt, dọa.

- Để xem em chịu được mười nụ hôn của anh không đã.

Phong Đình hốt hoảng:

- Để em nói.

Cô mím nhẹ môi.

- Ừ. Yêu đó.

- Nghe sao bạo lực quá vậy. Cho nói lại.

Phong Đình nhăn nhó:

- Rườm rà.

Cô cố gắng thả từng tiếng.

- Em yêu anh. Được chưa?
- Lời nói thật lòng của em chứ?
- Vâng.
- Cảm ơn em.

Vỹ Khang hôn nhẹ lên trán Phong Đình và đỡ cô ngồi dậy. Vẫn giữ cô trong vòng tay yêu thương, anh hỏi:

- Em yêu anh từ bao giờ?
- Không biết.

Cô thốt lộ:

- Chỉ biết rằng hình bóng anh có trong trái tim em thôi.
- Thế sao em vẫn cứ trốn tránh?
- Vì em sợ một ngày nào đó, em cũng giống như Diệp Linh, không giữ được trái tim anh.
- Khổ quá! Anh không yêu Diệp Linh, làm sao mà giống được. Anh yêu em, chỉ yêu em mà thôi.
- Chấp nhận tình cảm của anh, em phải đối diện với nhiều người. Em... không biết làm như thế nào nữa.
- Chỉ cần im lặng là tốt.
- Em đã từng tuyên bố là không yêu ai...

Vỹ Khang bật cười:

- Ai biết trước được tương lai của mình như thế nào và mai sau nữa. Anh nghĩ sẽ không ai chọc ghẹo gì em đâu.
- Nếu có?
- Anh chịu hết cho.
- Là do anh nói đó nha.
- Ừm.

Vỹ Khang vén những sợi tóc lòa xòa trước trán của cô:

- Sau chuyến công tác này, anh muốn hai bên gia đình gặp nhau.

Phong Đình nhồm dậy:

- Nhanh vậy?
- Anh đâu còn trẻ nữa.
- Nhưng em chưa ra trường?
- Gặp nhau, chứ anh đâu bảo cưới liền.

Vỹ Khang vui vẻ:

- Phen này ba anh vừa giặt mình, vừa vui.

Phong Đình buồn buồn:

- Gia đình em...

Vỹ Khang cắt ngang:

- Anh biết rất rõ và ba anh cũng biết. Anh Minh nuôi dạy em cũng

như người cha, anh ấy đến gặp ba anh là được rồi. Anh yêu em, chỉ cần biết điều đó, ngoài ra anh không quan tâm vấn đề gì khác.

Phong Đình cảm động:

- Em thật là có phước mới được anh yêu.
- Đừng nói vậy, tại anh và em đẹp lòng thương dễ thôi. Đừng lo lắng gì thêm nhiều, em nhé.

Phong Đình nhìn Võ Khang như gởi trao. Anh bâng khuâng cúi xuống. Tình yêu là thế đấy. Lời con tim anh muốn nói là “anh yêu em”.

- Hello! (Xin chào)

Nhã Trinh reo lên:

- Ô! Phong Đình! Em về khi nào vậy?
- Hôm qua.
- Kết quả tốt đẹp chứ em?

Đặt túi xếp xuống bàn, Phong Đình cười:

- Có thể nói là như vậy. Em có quà cho chị và mấy anh đây.

Hoàng Phúc ở đâu ló đầu vào:

- Phần anh có không?
- Có. Anh vào đây.

Phong Đình trao hộp giấy màu hồng cho Nhã Trinh:

- Quà của chị, một màu hồng hạnh phúc.
- Cám ơn em.
- Màu xanh của anh Phúc, đầy hy vọng nhé.

Hoàng Phúc khiếu nại:

- Sao của Nhã Trinh lớn, còn của anh thì nhỏ xíu vậy?
- Bởi vì chị ấy hai người nên hai phần.

Nhã Trinh phụ họa:

- Đúng rồi. Anh mau tìm thêm một người nữa đi để được hai phần.
- Muốn tìm là tìm sao? Một chút anh lên đòi quà của giám đốc.
- Xin cứ tự nhiên. Có lẽ giám đốc cũng đang chờ phần quà cho anh.

Nhã Trinh và Phong Đình cùng cười. Hoàng Phúc nhăn nhó:

- Vui lắm, cứ cười đi.

Phong Đình xòe tay:

- Nếu anh không thích món quà của em tặng thì xin trả lại đây, em cho người khác.

Hoàng Phúc ôm vào người:

- Ngu gì.

Nhã Trinh kéo tay Phong Đình:

- Đừng nói chuyện với anh ấy nữa. Sang đây, kể về đất nước Hồng Kông cho chị nghe đi. Em có gặp diễn viên Hồng Kông như Quách

Phú Thành, Cổ Thiên Lạc, Tuyên Huyền, Quách Khả Doanh không?
Hoàng Phúc trề môi:

- Người ta sang bên ấy công tác, hoặc có rảnh nữa, người ta đi ngắm cảnh, dạo phố, chứ ai đâu men mo và săn tìm diễn viên như cô. Cũng may là giám đốc không chọn cô đi, nếu không, chuyến đi chẳng có kết quả gì rồi.

Nhã Trinh hét lên:

- Ê! Không ai đụng chạm gì tới, tại sao anh cứ moi móc và kể tội hoài vậy?

- Ô, tôi cũng không biết. Sao Phong Đình tôi không nói mà lại nói cô?

- Anh... Tại món quà nhỏ quá nên anh ganh tỵ, nói cho bỏ ghét, phải không?

- Tôi đâu có ích kỷ như vậy.

- Ai biết đâu được. Cái tính ích kỷ của người khác bình thường thì không ai thấy, đụng chuyện rồi mới rõ trắng đen.

- Cho là vậy đi. Tôi ích kỷ nên thường ngày không có giám đốc ở đây, cô mới về sớm được đấy.

- Anh...

Phong Đình can ngăn:

- Thôi cho em xin đi. Hai người cùng là bạn cùng là đồng nghiệp với nhau, không ai nhường ai được sao? Hờn thua nhau thì có ích lợi gì chứ?

Nhã Trinh ầm ức:

- Không có lửa, làm sao có khói. Nếu anh Phúc không chọc tức chị thì chị đâu có gây làm chi.

- Nhưng bây giờ ngưng được chưa? Thú thật, em vẫn còn mệt lắm, sau chuyến đi Hồng Kông. Anh chị thương em thì đừng có cãi cò nữa.

Hoàng Phúc quan tâm:

- Mỗi lần sau chuyến công tác là được nghỉ phép hai ngày, sao em không ở nhà nghỉ ngơi lại còn vào đây? Giám đốc yêu cầu à?

Phong Đình lắc nhẹ đầu:

- Không phải. Tại em muốn vào để thăm các anh chị thôi. Chốc nữa nhờ anh chuyển hộ mấy phần quà này sang phòng kỹ thuật, điều hành nhân sự giùm em nha.

- Đã vào đây rồi, sao không tận tay mình đưa?

- Em còn công việc khác phải làm, không có thời gian nhiều.

- Được rồi, để anh chuyển giúp cho.

- Cám ơn anh.

- Chỉ là chuyển nhờ thôi. Em có nghe nói giám đốc chừng nào mới

ghé công ty không?

- Vì công việc tồn đọng khá nhiều nên sáng nay giám đốc đã vào công ty. Em vừa gặp ông ta ở thang lầu.

Hoàng Phúc trợn mắt:

- Đúng là một ông chủ luôn coi thời gian là vàng, và nghiêm chỉnh trong công việc. Hèn gì chẳng có một cô gái nào vừa ý ông ta, bởi còn thời gian đâu mà nghĩ tới. Bộ giám đốc của chúng ta chỉ muốn làm giàu thôi sao mà.

- Cũng không đúng lắm đâu. Giám đốc tranh thủ như vậy, tất cả đều vì lợi ích của công ty. Có làm việc thường xuyên với ông ta, em mới hiểu được giám đốc không như những giám đốc khác, chỉ thích ngồi trên cao mà ra lệnh. Ông ta rất giản dị hòa nhã với tất cả mọi người khác tôn trọng và kính nể, chớ nên chuyển đi Hồng Kông vừa qua khá tốt đẹp. Chúng ta đừng nghĩ giám đốc quá nguyên tắc trong công việc, hiểu được giám đốc thì tất cả đều thoải mái và dễ chịu không có áp lực.

- Thế em đã hiểu gì giám đốc?

- Không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để giám đốc không có cơ hội bắt nạt em.

Nhã Trinh chép miệng:

- Vậy là em không kể được gì về thắng cảnh ở Hồng Kông rồi?

Phong Đình xem đồng hồ:

- Nếu chị muốn nghe ngay bây giờ thì có thể được đấy, bởi vì sang Hồng Kông em cũng chẳng đi đâu nhiều. Phố xá, nhà cửa, phong tục... Tất cả những sinh hoạt, xã hội có khác gì Việt Nam đâu. Nhích một tí là có con người Hồng Kông, cuộc sống của họ có phần ổn định đầy đủ hơn, không có nhà lá chật chội, chung cư của họ rất là đẹp, đường phố có phần sạch sẽ hơn. Dân của họ đa số không thuộc gốc, có thể là Trung Quốc, Đài Loan, Nam Triều Tiên. Một điều nữa họ cũng hiểu khách như người Việt Nam. Cách ăn mặc của họ khá tự do, hình như chỉ có những ngày tết cổ truyền họ mới mặc đồ truyền thống.

- Còn các diễn viên của họ, có khác gì trong phim?

- Giản dị hơn một chút, không hóa trang thì họ vẫn bình thường như chúng ta. Có hôm em đi shop hoặc đi dạo phố gặp Huỳnh Nhật Hòa, La Gia Lương, Lâm Văn Long, Quách Khả Doanh....

Nhã Trinh nôn nóng:

- Em có nói chuyện với họ không?

- Tất nhiên là có. Lâm Văn Long rất thích thắng cảnh ở Việt Nam, nhất là Đà Lạt và Vịnh Hạ Long. Anh ta nói, có dịp anh ta sẽ đến với

Việt Nam nữa.

- Vậy là Lâm Văn Long đã có sang Việt Nam?
- Có nên mới biết rành như vậy. Quách Khả Doanh, người yêu của Lâm Văn Long ở ngoài dễ thương lắm chị ạ. Vui vẻ, bình dị, trò chuyện với chị ấy rất thích.
- Còn giám đốc?
- Miễn bàn, ông ta đâu có thích diễn viên. Nhưng có một điều khá thú vị là cô Vĩnh Kỳ, người Đài Loan hướng dẫn viên của khách sạn rất thích giám đốc của chúng ta.

Hoàng Phúc tò mò:

- Còn giám đốc?

Phong Đình tủm tỉm:

- Ông ta không ư. Hôm nọ em gài độ hai người, giám đốc nổi trận một bữa quá trời. Ông ta mắng em đừng có nhiều chuyện, đừng có tài lanh, nói chung là em không có đường để đỡ luôn.
- Đúng thôi. Ai bảo em ghép đôi không đúng đối tượng.
- Nhưng em chỉ đùa, đâu cần ông ấy phải dữ dằn với em như thế.
- Giám đốc kỳ nhất chuyện đùa cợt ái tình.
- Nói vậy còn chị Diệp Linh...
- Đó là cô ta tình nguyện yêu, một tình yêu đơn phương, chứ giám đốc chỉ coi cô ta là bạn.
- Tình yêu không được đáp lại, có khi nào trở thành hận thù không?
- Tùy theo người hiểu và người đang cố tình.
- Vậy là Diệp Linh là người cố tình rồi.
- Ý em là...

Phong Đình quay sang Nhã Trinh:

- Chị còn nhớ lần trước em gọi về xin số điện thoại của công ty tàu biển không?

Nhã Trinh gật đầu:

- Nhớ.

Phong Đình chậm rãi kể lại chuyện xảy ra ở Hồng Kông cho Hoàng Phúc và Nhã Trinh nghe. Xong cô kết luận:

- Ông Diệp Thành thương con một cách mù quáng. Đáng lý ông là người lớn là cha, ông phải khuyên con như thế nào cho đúng. Còn đằng này lại giúp con làm những điều mà không lường trước hậu quả, để bây giờ vì xấu hổ vì chính mình đánh mất tình bạn, tình thân. Em nghĩ ông Diệp Thanh không dám đến gặp giám đốc của chúng ta đâu.

Hoàng Phúc thì nóng nảy:

- Em hiền đó, chỉ nói những lời phải trái nhẹ nhàng. Chứ là anh hả,

anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho những con người như vậy đâu.

- Trong cuộc sống, chúng ta nên rộng lượng vị tha thì tốt hơn.

- Rộng lượng gì với những con người không hề nghĩ đến tình bạn. Ví như em không nghi ngờ, và tìm ra sự thật thì hậu quả khó lường phải không? Rồi giám đốc không nói gì hết à?

- Có nói, hãy để người ta tự ăn năn và xấu hổ về những việc mình đã gây ra.

- Em với giám đốc sao giống nhau quá vậy? Chuyện không đáng để bỏ mà cũng bỏ quạ Anh thật không hiểu nổi.

Phong Đình thở nhẹ:

- Họ không tốt với mình, cố ý hại mình, mà mình không có ý định đối trả lại những gì mà họ đã gây ra. Mình im lặng nghĩa là mình tha thứ, tự họ sẽ ý thức việc làm của mình lương tâm ray rứt.

- Họ không bao giờ ray rứt như em nghĩ đâu.

- Dù sao họ cũng là những người có trình độ, họ sẽ không đến nỗi.

- Tâm hồn em rất ngây thơ, cho nên em đâu nghĩ đến những việc họ sắp sửa gây ra. Họ không bao giờ dừng lại, nếu họ chưa thỏa mãn sự căm giận. Hơn nữa, chính em là người vạch rõ bộ mặt xấu xa của họ thì họ sẽ tìm cách đối phó với em.

Nhã Trinh lên tiếng:

- Anh Phúc nói không phải là không có lý. Em nên cẩn thận với những hạng người tiểu nhân như vậy thì tốt hơn, nhất là với Diệp Linh, em luôn là cái gai trong mắt cô ta.

- Cám ơn anh chị đã quan tâm em.

- Gặp Diệp Linh ở Hồng Kông, cô ta có hung dữ như ở đây không?

- Không hề thay đổi.

- Giám đốc có...

Chưa hết câu, Nhã Trinh đã há hốc mồm, bởi giám đốc Võ Khang đã hiện ra nơi cửa phòng tự lúc nào. Hoàng Phúc nhanh nhẹn cúi đầu:

- Chào giám đốc.

Nhìn điệu bộ của Võ Khang và khuôn mặt nghiêm nghiêm của anh, Phong Đình bỏ đi, nhưng cô không nín cười được.

Võ Khang đằng hắng:

- Không có việc làm à?

- Dạ...

- Tôi thuê anh chị, đâu phải là để tán dóc.

Nhã Trinh le lười, nhanh nhanh trở về nơi làm việc của mình. Còn Hoàng Phúc thì ôm gói quà, chuồn nhanh.

- Xin phép giám đốc.

Võ Khang hất mặt ra lệnh:

- Cô Phong Đình! Sang văn phòng tôi ngay.

- Vâng ạ.

Vỹ Khang quay lưng bỏ đi, Nhã Trinh ngoắc Phong Đình:

- Sao hôm nay ông ấy ngẫu quá vậy?

- Em đâu biết.

- Chị hơi ớn rồi đây. Thôi, em đi ngay đi, kéo giám đốc lại nổi trận lôi đình.

Phong Đình nhún vai:

- Em quen với tính khí bất thường đó rồi, chị ạ. Thích la thì la, thích mắng thì mắng, em không thèm lên tiếng, mệt rồi ông ấy cũng sẽ ngưng.

Cô khoác túi xách lên vai, chào Nhã Trinh rồi biến ra cửa.

Phòng giám đốc không xa lắm với phòng làm việc của cô, nhưng Phong Đình bỗng cảm thấy lạ. Không biết Vỹ Khang gặp cô có việc gì không? Mà tại sao anh biết cô đến công ty hôm qua, anh cho cô nghỉ phép mà.

Chẳng lẽ anh đã gọi điện đến nhà, nếu thế thì gặp Giao Tiên rồi. Chết không! Con nhỏ này cái miệng nó cũng đâu có vừa.

Đứng trước cửa phòng, Phong Đình thấy hồi hộp. Tuy chấp nhận tình yêu của Vỹ Khang, nhưng cô vẫn có cảm giác chưa được an toàn cho lắm, vì bên cạnh Diệp Linh vẫn đeo bám.

Giơ tay định gõ cửa thì cánh cửa chợt mở.

- Sao em còn chưa vào?

Phong Đình nổi gót Vỹ Khang, họ không được tự nhiên cho lắm. Vì trong phòng chỉ có hai người, nếu như...

Bất ngờ Vỹ Khang xoay người ôm ngang eo Phong Đình, cô lúng túng:

- Đừng thân mật như thế Vỹ Khang. Nhân viên thấy thì không hay đâu.

- Có gì là không hay khi chúng ta yêu nhau.

- Nhưng...

- Anh muốn cho cả thế giới này biết em là của anh. Sao? Đêm qua ngủ có ngon không?

- Mệt mỗi, dĩ nhiên là ngủ ngon rồi.

- Mơ thấy anh chứ?

Phong Đình phùng má:

- Không.

Vỹ Khang hầm hè:

- Cho nói lại.

Né tránh nụ hôn của Vỹ Khang, Phong Đình quýnh quýnh:

- Thấy, thấy, anh hung dữ và bắt nạt em.

Vỹ Khang bẹo má Phong Đình:

- Anh nào dám, yêu không hết tại sao lại bắt nạt em chứ?

Phong Đình phụng phịu:

- Không phải sao? Lúc nãy ai nói: “Cô Phong Đình! Sang văn phòng tôi ngay”.

- Chứ em không cười anh sao?

- Ai bảo anh làm cái mặt mắc cười làm chị Vây mà chị Nhã Trinh và anh Phúc cũng hoảng hồn.

- Còn em?

- Chẳng có gì phải sợ.

- Ngon nhỉ?

- Chỉ vì mình không có tội.

Phong Đình gỡ nhẹ tay Vỹ Khang:

- Anh gọi em sang đây không phải đỡ nhớ em chứ?

- Đúng đó.

- Hồng giống đâu nha.

- Anh cũng đâu giống. Hôm qua chia tay em tối về anh ngủ không được.

- Xạo sự.

- Thật mà. Vỹ Khương hỏi và anh đã khai hết.

- Vây...

- Em an tâm, Vỹ Khương rất ủng hộ chúng ta.

Vỹ Khang đề nghị:

- Tuần sau, anh đón em về gặp ba nhé.

- Em... Có vội vàng quá không anh?

Vỹ Khang nghiêm nghị:

- Với anh mà em còn hỏi câu đó à? Anh có bao giờ hấp tấp đâu, và cũng chưa khi nào anh tự tiện đưa ai về nhà. Anh tự hứa với lòng mình từ lâu, nếu anh chọn được người bạn lòng thì người đó là người đầu tiên cùng về gặp ba với anh. Phong Đình! Tình yêu anh dành cho em chẳng lẽ em không tin?

- Không phải, mà tại em chưa chuẩn bị gì hết.

- Còn chuẩn bị gì nữa, em và ba anh đâu có xa lạ gì.

- Vỹ Khang! Anh nói anh yêu em thì ít ra anh cũng phải tôn trọng ý kiến của em.

- Thôi được. Ý em như thế nào?

- Tuần sau là lễ đính hôn của anh Hai, em muốn cho anh Hai một niềm vui trọn vẹn. Anh có thể sắp xếp thời gian lại được không?

Vỹ Khang tỏ ra dễ dãi:

- OK. Lễ đính hôn của anh Hai xong sẽ đến chúng ta Anh nghĩ hai đám cưới tổ chức một lượt thì vui lắm.

Phong Đình lườm dài:

- Ham.

- Chúng ta làm sự kiện nổi bật ở thế kỷ XXI đi.

Vỹ Khang hôn nhẹ lên má Phong Đình, cô cự nự:

- Ấu vừa thôi nha.

- Anh hôn người yêu của anh mà.

- Trơ trẽn quá đi. Ở đây là văn phòng công ty đấy.

Vỹ Khang vẫn giữ Phong Đình trong vòng tay mình.

- Em suy nghĩ xem, hưởng tuần trăng mật chúng ta sẽ đi đâu nè?

Phong Đình đỏ bừng mặt, cô nạt:

- Ờ, nham nhở quá đi.

- Tại anh tính trước mà. Em thích đi đâu, anh chiều.

- Em không biết.

- Chúng ta đến Châu Âu đi. Phong cảnh cũng dễ chịu lắm.

Phong Đình nghiêng đầu:

- Em thích sang Nhật để ngắm hoa anh đào và tuyết rơi ở Bắc Kinh.

- OK.

- Nhưng đó chỉ là ước mơ Tốn kém lắm, anh ạ.

- Em đừng lo ngại, để vấn đề ấy cho anh lo. Được đưa em đi chơi, với anh không lo tốn kém, anh chỉ sợ nhất là để em buồn thôi.

Phong Đình xúc động:

- Anh yêu em nhiều đến thế sao?

- Phải. Em là tình yêu duy nhất của anh.

- Vỹ Khang!

Phong Đình vùi mặt vào ngực anh, để con tim cô reo vui trong từng nhịp đập.

Vỹ Khang siết chặt vòng tay. Có Phong Đình bên cạnh cuộc đời anh không mong muốn gì hơn.

Nhẹ nâng cằm Phong Đình, nụ hôn khát khao yêu đương chột đến.

Họ quấn chặt lấy nhau quên đi không gian chung quanh mình.

Lời Phong Đình nhẹ như gió thoảng:

- Vỹ Khang! Tình yêu của em.

Vừa vào tới cửa thì Phong Đình đã oang oang:

- Ê! Cái con nhỏ chị Hai kia! Mà gọi tao về gấp có chuyện gì vậy?

- Í trời! Hôm nay mạnh dạn lớn tiếng vậy đó hả? Lại hỗn gọi ta là con nhỏ này, con nhỏ nọ, bộ muốn bị đòn sao?

Phong Đình ngóng tai:

- Chuyện mới à nghe. Chưa chi đã ra oai rồi ư? Nhưng với con nhỏ

Phong Đình này không dễ dàng đâu, đừng ỷ là chị dâu ta rồi muốn sai thì sai, muốn gọi thì gọi.

Giao Tiên hỏi:

- Có lẽ đính hôn rồi thì tao là gì của anh Hai mày?
- Vợ.
- Vai vế gọi sao?
- Chị dâu.
- Thế sao mày hỗn, không biết lỗi mà còn nói oang oang cái miệng. Mày có tin tao méc với Phong Minh không?
- Nè! Đừng lấy anh Hai tao ra dọa nhạ Con nhỏ này cũng cóc sợ luôn. Nói cho mày biết, dù có trở thành vợ anh Hai tao, tao vẫn gọi mày là Giao Tiên, chứ đừng hòng có tiếng chị. Bằng tuổi người ta mà bày đặt làm lớn.

Giao Tiên gục gặc:

- Mày ngon lắm. Bây giờ có người bảo trợ rồi, đâu còn sợ ai nữa.
- Nói gì?
- Thì mày đã nghe. Bước ra đường có kẻ đón người đưa, chẳng ai dám lên tiếng nạt nộ, nhất phẩm phu nhân mà.

Phong Đình mím môi:

- Nói gì thì phải chính xác hãy nói, chứ đừng có nghe phong thanh mà nói bậy bạ. Mày có tin tao cất cổ mày không?
- Tin chứ, và tao cũng tin lời của Phong Minh.
- Anh Hai tao nói gì?
- Có một ông giám đốc giàu có và đầy uy quyền hỏi cưới mày, và anh Minh đã vui vẻ bắt tay với họ.
- Vớ vẩn.
- Không tin, đó là quyền của mày. Nhưng chính tai tao nghe, tao cũng không thể không tin, mới hôm qua đây Vỹ Khang gọi điện tới tìm mày.

Phong Đình nhồm dậy:

- Mày nghe điện thoại?
- Hồi lạ, ở nhà có mình tao, tao không nghe thì ai nghe.
- Vỹ Khang đã nói gì?
- Đơn giản là tìm Phong Đình.
- Chỉ thế thôi mà mày suy tưởng rả Giỏi thật.
- Mày đã đoán có phần sai. Vỹ Khang đã nói chuyện với anh Minh gần hai tiếng đồng hồ ở căn nhà này. Chính xác là lúc ba giờ ba mươi phút hôm qua, lúc mày đi gặp một người bạn gì đó.

Giao Tiên chọc ghẹo:

- Im lìm, nhưng đừng một cái là vợ giám đốc công ty xây dựng

thương mại Khang Hoa, oai nha! Ê! Hai người nhận ra tình yêu của mình từ lúc nào vậy?

- Hỏi chị, nhiều chuyện.

- Chứ tao thấy Vỹ Khang yêu mày nhiều hơn mày yêu anh ấy.

Phong Đình nhìn bạn:

- Mày gọi tao về để hỏi chuyện này à?

- Không phải. Anh Minh bận việc không đi lấy áo với tao được, anh ấy bảo tao phone cho mày.

- Thế anh Minh cưới vợ hay tao cưới vợ?

- Thôi đừng có nhần mà. Người nhà không mà, giúp đỡ tao đi.

- Tao có nói là không giúp đâu, nhưng mà đừng có đày ải tao quá.

Giao Tiên mỉm cười:

- Lần này thôi.

- Vậy thì thay đồ đi.

- Chưa đến giờ.

- Cái gì?

Giao Tiên kéo tay bạn:

- Ngồi xuống đây nói chuyện với tao một chút đi. Tuy là bạn bè với nhau, nhưng mấy khi tao với mày có thời gian bên nhau nhiều.

Phong Đình mát mẻ:

- Phải rồi. Mày dành thời gian cho anh Hai tao, chứ dành cho tao làm gì. Bây giờ lại sắp làm vợ, giữa tao và mày nói gì đây?

- Mày có thể nói về Vỹ Khang.

- Vô duyên vừa thôi nhạ Tự nhiên sao lại nói về anh ấy?

- Thì nói về chuyện tình yêu của hai người.

- Cái đó lại còn vô duyên nữa. Chuyện tình cảm con tim của người ta sao lại phơi bày ra?

- Vậy chứ tao có giấu chuyện tao và anh Minh đâu.

- Nhưng anh Minh là anh Hai của tao nên tao cần tìm hiểu. Nhớ anh ấy yêu nhằm người con gái không tốt thì sao?

- Mày khôn vừa vừa thôi.

- Chỉ cần biết một điều tao và Vỹ Khang yêu nhau là được rồi. Ngoài ra chẳng còn chuyện gì đáng nói.

Giao Tiên buột miệng:

- Thế còn Diệp Linh. Cô ta không có biểu hiện gì khi mày và Vỹ Khang bên nhau?

Phong Đình trầm ngâm:

- Tình yêu phải có cảm giác từ hai phía. Diệp Linh đã yêu đơn phương, và chị ấy vẫn cố tình không hiểu Vỹ Khang mãi mãi không phải là của chị ấy. Vỹ Khang khước từ, chị ấy cho là đã xúc phạm

nặng nề đến chị ấy nên đâm ra thù hận, và tìm cách trả thù.

- Vậy mà và Vỹ Khang gặp nhiều rắc rối rồi.

- Không sai, Diệp Linh theo tao và Vỹ Khang đến Hồng Kông. Chị ấy bày rất nhiều trò, lôi kéo luôn cha của mình phá hoại công việc làm ăn của Vỹ Khang.

- Kết quả thế nào?

- Không có gì thiệt hại rơi vào Vỹ Khang, chỉ có ông Diệp Thành xấu hổ trước mặt bạn bè.

- Chỉ vì yêu không được đáp lại mà xảy ra nhiều chuyện như thế ư?

Phong Đình nhếch môi:

- Mọi việc sẽ không dừng lại ở đây đâu. Tao đoán Diệp Linh còn tiếp tục gây ra nhiều chuyện nữa.

- Mà mục tiêu là mà?

- Đúng. Mà có biết lần trước ba Vỹ Khang bị tai nạn cũng là do Diệp Linh gây ra.

- Trời đất! Chị ấy không có lương tâm sao vậy, cả người già mà cũng không loại trừ, vì tình yêu mà hận thù chất cao. Vỹ Khang có biết việc này không?

- Tao chưa nói. Anh ấy tính nóng như Trương Phi, tao sợ xảy ra chuyện lớn.

Giao Tiên thở dài:

- Con người ngày nào cũng sống trong thù hận, làm sao lòng thanh thản.

- Diệp Linh có bao giờ hối hận chuyện đã làm đâu. Hình như chị ấy yêu ai thì phải đáp lại, nếu không hậu quả không lường.

- Đáng sợ thật. Mà cũng phải cẩn thận. Vỹ Khang không lên tiếng gì sao?

- Anh ấy bao giờ cũng bảo vệ tao, nên tao có phần an tâm hơn.

- Hạnh phúc nhỉ?

- Mà không vậy sao? Anh Hai tao là tuyệt nhất rồi.

Giao Tiên xoa tay:

- Đừng đừng. Xin đừng ca ngợi anh Hai mà nữa. Tao nghe nhiều rồi.

- Nhưng vẫn không thấy chán.

- Khiếp! Anh em cứ thay nhau mà khen qua khen lại, không mắc cỡ sao?

- Có gì phải mắc cỡ, mọi cái đều đúng sự thật mà.

- Thế sao tao không nghe mà khen Vỹ Khang anh ấy cũng đẹp trai cũng đào hoa như ai...

Phong Đình lắc nhanh:

- Thôi khỏi. Vỹ Khang không thích ai khen mình, và cũng không quen khen người khác. Mà có biết tao yêu Vỹ Khang cũng chính là ở đó.

Giao Tiên rùng mình:

- Nghe mà thú nhận tình yêu, gai ốc tao nổi hết trơn.
- Học hỏi đi.
- Hồng dám đâu. Lúc trước nghe mà hùng hồn tuyên bố, cứ tưởng mà sẽ không bao giờ yêu ai.
- Nhưng đời ai biết được chữ ngờ, phải không?

Giao Tiên bẹo má bạn:

- Hạnh phúc ở trong tầm tay, cố gắng mà nắm giữ nó. Tao nguyện cầu hai người mãi mãi đẹp đôi.
- Cám ơn mà. Anh Hai tao và mà cũng thế. Nhìn thấy hai người hạnh phúc là niềm vui lớn nhất của tao.
- Nói thật nha, tao và Phong Minh vô cùng bất ngờ khi Vỹ Khang xin cưới mà đấy. Và tao luôn thắc mắc hai người yêu nhau từ lúc nào nhỉ?

Phong Đình tằm tằm:

- Tình yêu không nói bằng lời, chúng tao chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt cũng đủ hiểu nhau. Vỹ Khang có lúc đáng yêu lắm, nhưng cũng có lúc làm cho tao phải nổi giận.
- Cuối cùng, anh ấy lại là người cầu hòa.
- Đương nhiên.
- Mà đừng có chảnh quá nghe, đàn ông dễ chán lắm đó. Làm quá đáng rồi ngồi khóc một mình.
- Làm như tao ngu, cũng biết dừng lại đúng lúc chứ.
- Ừ. Đừng trách sao tao không nói trước. Vỹ Khang là một người đàn ông tốt, không tự biết gìn giữ cũng là tại mà.
- Biết, biết.

Phong Đình đẩy bạn:

- Chuẩn bị đi bà chị, cà rà một hồi trễ giờ của tao mất.
- Mà có hẹn?
- Còn phải hỏi. Nhanh đi.
- Chờ tao năm phút.

Phong Đình, Giao Tiên hai cô gái nhí nhảnh điều khiển chiếc Wave hòa vào dòng người. Nhìn vào khuôn mặt mùa xuân của họ, người ta có thể nhận ra họ đang được tình yêu vun đắp.

Chỗ may áo cũng không xa lắm. Xe dừng lại trước một cửa tiệm lớn, Giao Tiên quảng cáo:

- Ở đây thường là may đồ cho người mẫu, không tệ đâu.
- Nhìn là biết, nhưng giá cả thì như thế nào?

- Không đắt lắm, rất phù hợp với túi tiền. May có thể đến đây đặt áo cưới.

- Tới đó hằng tính.

Hai cô gái dựng xe rồi đẩy cửa bước vào, bà chủ tiệm mỉm cười đón đả:

- Cô Giao Tiên đến lấy áo phải không?

- Vâng ạ.

Bà chủ tiệm ngắm Phong Đình:

- Cô xinh đẹp lắm, là em của Giao Tiên à?

Phong Đình đỡ lời:

- Dạ, chính xác là em chồng.

-Ồ! Chắc hai cô suýt soát tuổi nhau?

Giao Tiên nhanh miệng:

- Nhỏ ấy nhỏ hơn tôi hai tháng.

Phong Đình liếc bạn:

- Vậy cũng nói.

Bà chủ tiệm xởi lời:

- Thế bao giờ cô đến đây may áo?

Giao Tiên lách chách:

- Không lâu đâu, cũng có thể là một lượt với tôi.

-Ồ! Hân hạnh được phục vụ cô.

- Cảm ơn bà.

Bà chủ tiệm lấy cái áo trắng trong tủ ra:

- Cô thử chứ?

- Cũng được.

Phong Đình nhìn đồng hồ, cô nói với bạn:

- May cứ thử áo nhé, tao sang bên kia đường gọi điện thoại.

-Ừ. Mau quay lại đó.

Giao Tiên thử áo, cô thích thú khi thấy mình khác hẳn, xinh đẹp hơn, dịu dàng hơn khi mặc chiếc áo này vào.

Cứ ngỡ người ngắm mình mãi trong gương, bà chủ tiệm hỏi:

- Cô thấy sao?

Giao Tiên không giấu:

- Đẹp lắm. Nhất định nhỏ bạn tôi nhìn thấy cũng sẽ thích.

Được khách hàng khen hết lời dĩ nhiên là vui rồi.

Giao Tiên vào trong thay áo, khi trở ra vẫn chưa thấy Phong Đình quay lại. Gì mà lâu thế?

Trả tiền áo, sợ bạn đợi ngoài nên Giao Tiên xin phép bà chủ tiệm.

Đẩy cửa bước ra, vừa lúc Giao Tiên nhìn thấy Phong Đình qua đường. Nhưng từ xa một chiếc Dream chạy rất nhanh đâm thẳng vào

Phong Đình. Giao Tiên chưa kịp la lên thì Phong Đình đã té nhào.

Lao đến bên bạn, Giao Tiên gọi:

- Phong Đình.

Cô ngẩng đầu nhìn theo chiếc xe bằng ánh mắt căm giận. Bất ngờ cô ta hét lên:

- Bắt lấy cô ta.

Xui cho người tài xế chiếc Dream vì phải tránh một trái dưa nên đã té nhào.

Mấy người chạy xe Honda ôm ở gần đó giữ lại. Một người lớn tuổi lên tiếng:

- Đàn bà con gái sao ghê gớm vậy. Lái xe đụng người ta rồi bỏ chạy luôn.

Giọng một người khác:

- Cố tình đụng chết người ta thì đúng hơn.

Gọi Phong Đình cho một người phụ nữ tốt bụng, Giao Tiên đến bên cô gái vừa bị giữ:

- Là chị à? Thật không ngờ chị vẫn chưa thức tỉnh được việc mình sai, bây giờ còn lại muốn hại đến Phong Đình nữa? Bạn tôi có lỗi gì với chị chứ? Chị đụng nó không biết thương tích ra sao ở đằng kia kìa chị thấy không?

Một người lớn tuổi hỏi:

- Cháu quen với cô gái này à?

- Dạ, cháu chỉ biết, chứ không quen. Cô ta là con giám đốc công ty tàu biển.

Mọi người ồ lên:

- Thì ra... Nhưng tại sao cô ta lại đụng bạn cháu?

- Bác hỏi cô ta xem, cô ta trả lời thế nào. Chị Diệp Linh! Chị ngẩng mặt lên đi.

Diệp Linh cắn môi cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên.

Người phụ nữ chạy lại:

- Cô gì ơi! Bạn cô ngất xỉu rồi, phải đưa vào bệnh viện thôi.

Giao Tiên hoảng hốt:

- Phong Đình! Phong Đình! Cô ơi! Gọi giúp cháu taxi.

Người đàn ông lớn tuổi đẩy Diệp Linh về phía Phong Đình.

Giao Tiên giận dữ:

- Cô phải đi với tôi đến bệnh viện.

- Nếu tôi không đi?

- Rất dễ, tôi nhờ công an làm việc với chị. Lúc đó, chị đừng hối hận.

Vì nhiều tội trạng, ba chị cũng không bảo lãnh được cho chị đâu.

Sao? Chị suy nghĩ kỹ đi.

Dỡ Phong Đình lên taxi, Giao Tiên nói thêm:

- Vì tánh mạng của bạn tôi, nên tôi không đòi co với chị nhiều. Lên tới bệnh viện không thấy chị thì chị đừng trách tôi không nhẹ tay.

Giao Tiên nói với những người chung quanh:

- Các bác, các chú để cho chị ấy nhận lại xe. Chị ấy không trốn thoát đâu.

Vô tình nhìn thấy bà chủ tiệm may, Giao Tiên mừng rỡ:

- Dì ơi! Cho cháu gọi lại chiếc xe nhé?

Chiếc taxi chạy đi, mọi người cũng tản ra, nhưng tiếng xì xầm chỉ trích về cô gái ấy vẫn còn.

Không còn cách nào khác, Diệp Linh đành lái xe đến bệnh viện. Có lẽ số phận của cô không vượt qua khỏi Phong Đình. Lần nào ra tay cũng chẳng trót lọt được, mà hôm nay lại còn nghiêm trọng hơn.

Diệp Linh có nhận ra chưa, những sai phạm của mình, và cô có dừng lại để ăn năn hay không?

Phong Đình được đưa vào cấp cứu mà bác sĩ trực hôm đó lại là Võ Khương. Giao Tiên ở bên ngoài, đứng ngồi không yên, cô lo lắng cho tính mạng Phong Đình đang gặp nguy hiểm. Cô nguyên rủa Diệp Linh, một con người không có lương tâm, chỉ mù quáng vì tình yêu mà hành động không suy nghĩ.

Giao Tiên liên tục cầu nguyện, hy vọng Phong Đình không có gì, nếu không, cô không tha thứ cho Diệp Linh.

Phòng cấp cứu chưa mở cửa thì Giao Tiên chưa nguôi lo lắng. Ánh mắt cô cứ dán mãi vào đó, với chung quanh cô không cần chú ý.

Rồi cánh cửa phòng cấp cứu cũng được mở ra, Giao Tiên nôn nóng:

- Bác sĩ! Bạn tôi thế nào?

Chưa vội trả lời câu hỏi của Giao Tiên, vị bác sĩ trẻ hỏi lại:

- Cô gái đưa vào lúc này là Phong Đình?

Giao Tiên gật đầu:

- Vâng. Bác sĩ biết bạn tôi?

- Không những biết, mà còn khá quen. Phong Đình là bạn gái của anh Hai tôi và còn là em gái của bạn tôi.

- Vậy ra ông là bác sĩ Võ Khương?

Võ Khương nhíu mày:

- Nếu tôi không lầm thì cô là Giao Tiên mà Phong Đình thường nhắc?

- Vâng.

- Hân hạnh được biết cô.

- Chào bác sĩ. Bạn tôi...

Võ Khương trấn an:

- Không gì nguy hiểm hết, nhưng cánh tay trái bị bong gân. Các bác

sĩ còn đang kiểm tra.

Giao Tiên thở nhẹ.

- Cám ơn bác sĩ nhiều.

Vỹ Khương thắc mắc:

- Tại sao Phong Đình lại như vậy?

- Nó bị xe đụng. Mà thủ phạm không ai xa lạ với anh em của bác sĩ.

- Cô muốn nói...

- Chính Diệp Linh đã gây ra.

- Lại cô ta nữa ư?

- Tôi bắt buộc chị ấy đi theo đến đây, nhưng sao vẫn chưa thấy.

Vỹ Khương khoát tay:

- Thôi được rồi. Cô ngồi đây đợi đi, tôi ra ngoài một chút.

- Vâng.

Không đầy năm phút sau, Vỹ Khương quay lại.

- Tôi vừa gọi điện cho Phong Minh, nhưng cậu ấy đi công tác, chiều mới về. Tôi có gọi điện sang công ty Khang Hoa, có lẽ tí nữa anh Hai tôi vào tới.

- Làm phiền bác sĩ...

- Cô đừng nói vậy. Chúng ta cũng như người nhà cả mà, chăm sóc, lo lắng cho Phong Đình cũng là trách nhiệm của tôi. Không lâu nữa, Phong Đình trở thành chị dâu của tôi rồi. Nhiều chuyện thật không ngờ phải không Giao Tiên? Ngày nào chúng ta còn xa lạ, nay trở thành thân quen.

- Có những điều lạ không thể biết trước được. Cũng như tôi, có bao giờ tôi biết tôi là chị dâu của Phong Đình đâu. Tất cả đều do thượng đế, Vỹ Khương ạ.

Nhác thấy Diệp Linh từ xa, Giao Tiên bật dậy. Nhưng đã bị Vỹ Khương cản lại:

- Đừng nóng.

Vỹ Khương tiến gần:

- Chào Diệp Linh, cô có thấy hậu quả của trò chơi không suy nghĩ của cô chưa? Người xưa có câu “gieo gió ắt gặp bão”, và những việc cô làm, có qua mắt được ai chưa?

Diệp Linh nhếch môi:

- Tại các người hèn thôi.

- Giờ phút này mà cô vẫn nói được câu đó ư? Cô không biết ăn năn là gì à?

- Biết chứ. Nhưng thua Phong Đình, tôi không bao giờ phục.

- Cô đúng là ngoan cố. Chính vì thế cô đã đánh mất tình bạn của mình, xin đừng trách ai.

- Trách ai? Tôi chẳng trách được ai, không lẽ tôi trách cha mẹ tôi sinh tôi ra, bởi cái số vô duyên, hay trách thượng đế thiên vị? Tôi chỉ trách bản thân tôi, tự tôi làm tới mất tất cả.

Diệp Linh đưa mắt nhìn Giao Tiên:

- Nếu Phong Đình thật sự không có gì, tôi xin lỗi cô ấy. Phong Đình đã thắng tôi hoàn toàn, thắng tôi một cách thuyết phục. Nhờ cô ấy, tôi mới hiểu được, tình yêu thương, dung hòa, rộng lượng thì mới đem lại cho con người niềm vui thật sự. Tấm lòng vị tha của Phong Đình sẽ được đền đáp bằng tình yêu chân thật của Võ Khang.

Giao Tiên cũng đâu phải là gỗ đá:

- Nếu chị biết nhận thức sớm thì có lẽ tất cả đều vui vẻ với nhau.

Nhưng bây giờ cũng đâu muộn để chị làm lại từ đầu.

- Tôi sợ Võ Khang không tha thứ cho tôi.

- Phong Đình tha thứ, nghĩa là Võ Khang cũng tha thứ. Chị chờ gặp Phong Đình chứ?

- Tôi không đủ can đảm.

- Phong Đình đâu dễ sợ.

- Chính vì sự trong sáng của Phong Đình làm tôi hổ thẹn.

Vừa lúc ấy Võ Khang vào tới.

- Phong Đình đâu? Võ Khương! Cô ấy không sao chứ?

- Yên tâm đi anh Hai. Phong Đình chỉ xây xát ngoài da thôi.

- Tại sao lại như vậy? Cô ấy đang ở công ty, chỉ xin tôi ra ngoài một chút thôi mà.

Giao Tiên cúi mặt.

- Là do em, em nhờ Phong Đình chở em đi lấy áo nên mới xảy ra chuyện.

- Cụ thể là thế nào?

Chợt thấy Diệp Linh, Võ Khang chau mày:

- Sao cô lại có mặt ở đây?

- Em...

- Hay Phong Đình bị tai nạn là do chính cô gây ra? Cô hại chúng tôi bao nhiêu đó chưa đủ sao?

Võ Khương nhắc nhở:

- Bình tĩnh đi, anh Hai. Ở đây là bệnh viện.

- Cô đi đi. Tôi không muốn thấy con người cay độc như cô nữa.

Giao Tiên vỗ nhẹ vai Diệp Linh:

- Chị về đi. Hôm nào gặp lại sau.

Diệp Linh ôm mặt bỏ chạy ra ngoài. Võ Khang vẫn không nguôi:

- Các người còn nhẹ nhàng với cô ta làm gì chứ?

- Anh Khang! Đừng nên xua đuổi những người biết quay đầu lại. Lúc

chứng kiến cảnh Phong Đình bị té nhào ngoài đường em giận lắm chứ, nhưng Diệp Linh đã biết hối lỗi, ta cũng nên tha thứ.

- Giao Tiên nói đúng đó, anh Khang. Huống chi Phong Đình không một lời trách móc Diệp Linh.

- Con người sống phải biết bao dung và vị tha, những lẽ đó mới giúp người lầm đường quay trở lại làm người hữu dụng.

- Phong Đình!

Giao Tiên chạy lại dìu bạn:

- Mà thấy trong người sao?

Phong Đình mỉm cười:

- Không sao hết. Tao có thể về nhà.

Cô quay nhìn Vỹ Khang:

- Có lẽ em phải nghỉ phép thôi, chứ cái tay như vậy mà làm gì được.

- Em muốn làm, anh cũng không chọ Nghỉ một tháng đi.

- Không chịu.

- Nghĩ lâu như thế, em nhớ công việc lắm.

- Hay là nhớ anh?

Giao Tiên chen vào:

- Ở đây không phải là không gian riêng của hai người nha.

- Bộ ganh tị hả?

- Hồng dám đâu. Tại thấy hơi bị gai mắt thôi.

Phong Đình nắm bạn:

- Con khỉ!

Giao Tiên né người:

- Thấy chưa. Người ngợm như vậy mà còn hung dữ được.

- Đủ rồi nghe. Mà biến đi, đứng ở đây chọc tức tao.

- Phũ ơn nhanh thế sao?

- Tao không quên, nhưng mà không định bỏ xe và túi đồ cho người ta chứ?

Giao Tiên như nhớ:

- Ô chết! Mà không nhắc tao cũng quên mất luôn.

- Chưa già mà sao lắm cảm thế?

- Tại lo lắng cho mà chứ bộ.

- Đồ thừa.

Giao Tiên vẫy tay:

- Em có công việc phải đi. Anh Khang cho em gọi lại Phong Đình.

Chào anh Khương.

Phong Đình vói theo:

- Mà đi bằng gì?

- Taxi Nhớ về nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Chiều, tao làm việc với mà

sau.

- Hừ!

Cô căn dặn:

- Đừng để nó đi lung tung nha anh Khang.

- Con nhỏ...

Vỹ Khương biết điều cũng xin cáo lui. Còn lại hai người, Vỹ Khang cầm tay cô:

- Chắc là em đau lắm hả?

- Ê, ê! Thôi.

- Đâu đưa anh xem.

Phong Đình ngập ngừng:

- Anh Khang...

- Có gì, em cứ nói?

- Anh đừng giận, đừng trách chị Linh nhé?

- Em hiền đến thế ư? Người đã từng hại em mà em cũng không một lời oan trách.

- Chị ấy cũng vì yêu mà thiếu suy nghĩ. Nay nhận thức được sai trái, anh cũng nên tha thứ để chị ấy có cơ hội làm lại từ đầu.

Vỹ Khang ôm vai Phong Đình:

- Có người bạn đời như em, anh thật không mong gì hơn. Chúng ta sẽ trọn đời bên nhau nhe em?

Phong Đình tựa đầu vào vai Vỹ Khang:

- Nếu anh không thay đổi?

Vỹ Khang nòng nài:

- Yêu em trọn đời, trọn kiếp.

Bống điện thoại cầm tay của Vỹ Khang có tín hiệu. Anh lẩm bẩm:

- Không đúng lúc gì hết.

Vỹ Khang định tắt máy, nhưng Phong Đình cản lại:

- Anh nên nghe, lỡ có công việc gì quan trọng thì sao.

Vỹ Khang miễn cưỡng:

- Alô.

- Vỹ Khang! Con đang ở bệnh viện phải không?

- Dạ, sao ba biết?

- Ba gọi điện thoại đến công ty tìm con, họ nói như vậy. Phong Đình sao rồi?

- Dạ, cô ấy chỉ bị nhẹ thôi.

- Vỹ Khương có đó không?

- Dạ không.

- Bao giờ các con về nhà?

- Có lẽ ngay bây giờ, vì Phong Đình không phải nằm viện.

- Cho ba nói chuyện với con bé ấy.

- Vâng.

Vỹ Khang trao máy cho Phong Đình:

- Ba muốn nói chuyện với em.

Cô lúng túng:

- Em...

Vỹ Khang động viên:

- Cầm máy đi em.

Giọng Phong Đình rung rung:

- Alô.

- Phong Đình hả?

- Dạ.

- Con đã khỏe nhiều chưa?

Tiếng con ngọt ngào từ miệng ông Vỹ Bình làm cho Phong Đình tự tin hơn.

- Dạ, đã đỡ nhiều rồi ạ.

- Cố gắng giữ gìn sức khỏe. Vỹ Khang lúc nào cũng quan tâm đến con đấy. Ta hy vọng con sớm trở thành con dâu của ta, để Vỹ Khang khỏi phải ngày đêm thao thức. Con yêu con trai ta chứ?

- Dạ...

- Cứ mạnh dạn nói thật lòng mình.

Phong Đình liếc nhẹ Vỹ Khang:

- Dạ có.

- Tốt rồi. Ta có thể yên tâm với tuổi già của mình. Ta giao con trai ta lại cho con đấy. Nhớ mãi mãi yêu thương nhau. Chào con.

- Chào bác.

Trả máy cho Vỹ Khang, Phong Đình đứng lên:

- Về đi anh.

Vỹ Khang hỏi:

- Ba nói gì vậy?

Phong Đình lắc đầu:

- Không có gì.

- Giấu anh hả?

Vỹ Khang nắm tay cô:

- Nói nhanh. Nếu không, anh không cho em đi.

- Ở đây là bệnh viện đó anh.

- Anh mặc kệ.

Biết không thể nào lay chuyển được Vỹ Khang, Phong Đình đành nói mà khuôn mặt đỏ bừng:

- Ba muốn chúng ta làm lễ cưới sớm ba mới yên tâm.

- Thế còn em?
- Hỏi lạ.
- Ôi!

Vỹ Khang reo mừng làm cho mọi người đứng gần đó phải quay đầu nhìn. Họ thông cảm cho anh đang trong hạnh phúc.

Vỹ Khương cũng nhìn thấy điều ấy, anh cũng vui lây với niềm hạnh phúc của anh Hai, bởi anh biết Vỹ Khang đã tìm được một tình yêu thật sự.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: ThiTham

Thời gian: 25/01/2004 6:00:46 SA